

S.N. LAZAREV

5

VASPITAVANJE RODITELJA

deo III

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

ČOVEK BUDUĆNOSTI

VASPITAVANJE RODITELJA

III deo

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkević

Beograd, oktobar 2017.

Naslov originala:

Человек будущего. Воспитание родителей. Часть 3.

Санкт-Петербург, 2009

Copyright © S.N. Lazarev, 2009

Copyright © Satja Juga, 2017

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,

bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Bio je juli 2008. godine i ja sam završio pisanje prve knjige „Vaspitavanje roditelja“ koja je uskoro trebalo da izade iz štampe.

„Sovjetski čovek ima pravo na odmor“. Dobra fraza. On ima pravo na život. Pravo na rad. Pravo na odmor. Ukoliko bismo dodali još i „pravo na ljubav“, sve bi se promenilo nabolje. Ali kada toga nema, dobar je i odmor.

Čak i najbolji mogući posao, ukoliko ga ostrašćeno obavljamo, oduzima nam sve veću količinu energije i u našoj podsvesti neprimetno menja sistem vrednosti. Budući da je ostvarivanje cilja vrlo važan zadatak u svakom poslu, zavisnost od budućnosti može prekomerno da se pojača i da se u duši momentalno pojavi osećaj moći i lične važnosti. Povećava se gordost, a zajedno s njom i razdražljivost, osuda, strah i uninije. Kada duh oboli, on svoju bolest prenosi u telo. Čoveku se prvo dešavaju neuspesi i trpi neprijatnosti, a zatim mu se približavaju i bolesti. Međutim, sve se to dešava samo zato što je on opsednut poslom i želi da sve zadatke perfektno izvrši.

Posao ne samo što može da blokira osećaj jedinstva s Tvorcem, već nam neprimetna opterećenja mogu oduzeti energiju neophodnu za život. Potrebno ju je odnekud pozajmiti, a ova zalagaonica se nalazi u našoj duši. Kada smo preopterećeni i kad nam nedostaje energije, naš život je ugrožen i naša podsvest može privremeno da pozajmi energiju od dece i unuka, s obzirom na to da smo svi jedno na Višem planu. Ali ovu energiju ne možemo beskonačno dugo da uzimamo, jer kada preopterećenost pređe opasnu granicu, dolazi do deformacije energetskih kapsula naše dece i unuka, koji usled toga postaju životno neodrživi: mogu se roditi bolesni, a postoji mogućnost i da se uopšte ne rode. Kada su duše potomaka čiste i treba da dođu na svet, ponekad se može uključiti sistem zaštite koji primorava roditelja da vradi ukradenu energiju posredstvom sopstvene bolesti ili smrti.

Ukoliko detetovoju duši nedostaje životna energija, nekoliko godina uoči njegovog začeća roditelji prolaze kroz standardnu proceduru pročišćenja. Sve ono za šta čovekova duša može da se veže i što predstavlja opasnost, počinje da se raspada i puca po šavovima. U tom trenutku se treba uhvatiti za ono što ne podleže raspadanju, osloniti se

na večnost koja se naziva ljubavlju prema Bogu. Što se više raspadaju svi oblici ljudske sreće, time je veća potreba za jedinstvom s Bogom. Božanska energija pristiže u količinama koje su potrebne i što je potreba veća, time dobijamo više ljubavi. Međutim, kada se klanjamo lažnim idolima, kada svakodnevne životne potrebe - hranu, seks, porodicu i posao postavljamo u prvi plan i ni na minut ne možemo da ih se odrekнемo, tada ljubav ne pristiže samo kroz sitne neprijatnosti, već kroz muke i smrt.

Četvrta zapovest glasi: „Poštuj subotu”. To znači: zaboravi na sve, isključi se iz svega i jedan dan u nedelji posveti Bogu. U ovoj zapovesti nisu odraženi samo zakoni Vasiona, već i mehanizam opstanka ljudi i civilizacije. Nekada sam na odmoru pokušavao da čitam knjige i pregledam pisma pacijenata, ali sam potom shvatio da se i poslu i odmoru treba u potpunosti posvetiti, pa mi je odmah postalo lakše.

Na Krim sam došao da se odmorim, družim, uživam u prirodi, ribolovu i moru. Budući da smo potekli iz mora i nosimo ga u sebi u obliku limfe, glavnog sastojka naše krvi, zaranjajući u more zaboravljam na sve i tom prilikom nam oživljavaju osećanja koja nisu opterećena umom.

Um je povezan s telom i samim tim odvaja čoveka, suprotstavlja ga svetu, postavlja ga u centar univerzuma. Um šapuće čoveku da je on najvažniji, jedinstven i neponovljiv, da je bolji od svih i da je uvek u pravu. Kada osećanja slabe, tada pobeđuje glas razuma i čovek postepeno gubi unutrašnje jedinstvo sa svetom, Vasionom i Bogom. Kada ljubav prestane da struji kroz našu dušu, započinje agonija koja dugo protiče neprimetno jer nas zavarava osećaj sopstvene primarnosti, budući da više ne osećamo da smo sporedni u odnosu na Boga. Energija koju smo uvek davali Tvorcu preusmerava se na naše sekundarne potrebe. Osećaj absolutne nadmoći, svemoći i sveznanja faze su agonije koje su već primetne, a zatim počinje proces odumiranja svesti, sudbinski, i, na kraju, telesni raspad.

Kada sam pisao knjige, pogotovo na početku, morao sam da analiziram ogromnu količinu informacija i uložim napor da sve događaje povežem u jednu celinu. Dolazilo je do mentalne preopterećenosti i da bih se podsetio da je duhovnost sporedna, nakon izlaska svake knjige sam morao da prođem kroz smrtno opasne situacije ili ozbiljne

probleme. Dodir sa smrću mi je omogućio da se preusmerim na neprolazne vrednosti i distanciram se od prolaznih trenutaka.

Trudio sam se da ni o čemu ne razmišljam i preda mnom su bile dve nedelje odmora. Planirao sam da se tog dana družim s prijateljima, šetam obalom i kupam u moru.

Sledećeg jutra me je probudila buka u hodniku: neko se kretao, premeštao torbe i nešto tražio. Provirio sam i ugledao zabrinuto lice mog prijatelja koji je sinoć doputovao. „Ne shvatam gde sam ostavio mobilni telefon”, mrmljao je. Po ko zna koji put je kopao po svojoj torbi i iznenada rekao:

- Sad sam se setio...Pa da! Ukrali su mi novac....

Nasmejavao sam se:

- Da, prošle noći su te baš opelješili spretni klinci. Počistili su ti ne samo džepove, već i dušu.

Istog trenutka sam osjetio kako mi razdragano raspoloženje naglo splašnjava. Trebalo je da proverim svoju torbu koja se nalazila u susednoj sobi. Čim sam bacio pogled na nju, ugledao sam novčanik koji je ležao pored nje. Dokumenti nisu taknuti, ali novca nije bilo. Prošli put, kada sam boravio ovde, pozajmio sam popriličnu sumu novca od svojih prijatelja i sada sam ga doneo da bih im ga vratio. Takođe je tu bio i novac koji sam poneo sa sobom na odmor - sve je nestalo. Bio sam go kao pištolj. Ćuteći sam hodao po sobi, grčevito razmišljajući o tome šta da radim i kako je tako nešto moglo da se dogodi. Ovaj put sam bolno spoznao da novac ne mogu vratiti i da će moj odmor sada izgledati sasvim drugačije. U tom trenutku je zazvonio mobilni telefon. Mehanički sam pogledao telefonski broj i shvatio da me zovu iz kancelarije.

- Sergeju Nikolajeviču - čuo sam sekretaričin glas - čestitam vam!

- Hvala - rekao sam joj - baš u pravo vreme. Šta se desilo?

- Kako „šta”? - iznenadila se ona. - Vaša knjiga „Vaspitavanje roditelja” je upravo stigla iz štamparije. U rukama držim prvi primerak.

- Baš divno - odgovorio sam joj. - Verovatno će biti popularna kad su me tako iznenadno pročistili.

Izašao sam u kuhinju i pozvao prijatelje. Iz frižidera sam izvadio flašu suvog belog vina, otvorio ga i sipao u čaše.

Sećanja su me iznenada vratila u dešavanja pre petnaest godina, kada sam takođe bio ovde, na Krimu, i kada me je iznenada telefonom pozvao prijatelj iz Sankt Peterburga saopštivši mi:

- Zbog tvog pogrešnog ponašanja, naš vođa te je uezio na Zub. Nije dobro šaliti se s banditima. U roku od deset dana moraš da daš dvesta hiljada dolara. Neophodno je da se odmah vratiš u Sankt Peterburg.

Tupo sam gledao ispred sebe držeći slušalicu pored uha. Pored mene su sedeli prijatelji koji su čuli ceo razgovor. U tom trenutku sam pomislio: „A zašto da se vraćam u Sankt Peterburg kada će me tamo najverovatnije ubiti?” Bez razmišljanja sam odgovorio:

- Sada ne mogu da napustim Krim zato što nema ni avionskih, niti voznih karata.

- Da li možeš doći u roku od pet dana?

- U najboljem slučaju, za deset - precizirao sam.

Prekinuo sam vezu sa sagovornikom i pomislio kako mi predstoji još deset dana života. Prijatelji su me upitno gledali. Planirali smo da izađemo u restoran i proslavimo objavljivanje moje prve knjige.

- Nigde nećemo ići? - upitao je jedan od njih.

- Zašto? - upitao sam ga - Idemo na večeru i u provod.

Međutim, na licima mojih prijatelja bilo je očigledno da nam je proslava propala. Krenuli smo na svadbu, a završili na sahrani.

Smestili smo se za sto u prijatnom restoranu odakle se pružao predivan pogled na planinu Ai-Petri. Priroda, isto kao i more, veoma umiruje.

Sećam se kako sam jednom prilikom, kada smo bili na Srebrnoj besedki, nazdravio sledećim rečima:

- Provedimo u tišini tridesetak sekundi i osetimo ovu lepotu, a zatim ćemo nazdraviti za nju.

A sada, sa čašom u ruci, posmatrao sam lica onih koji su bili pored mene i na njima video saosećajnost i samilost. Bilo je vreme da se

nazdravi za mir.

- Želim da izgovorim zdravicu - rekao sam. Svi ste upoznati sa onim što se desilo. Za ovih deset dana mogu da prikupim maksimalno hiljadu dolara. Možda, hiljadu i po. A druškani, banditi, traže od mene dvesta hiljada. Evo o čemu sam razmišljaо. Kada je izašla moja prva knjiga, „Dijagnostika karme”, i počela da doživljava uspeh, o meni su kružile priče da sam interesantan istraživač. Dakle, postoji jedna zakonitost, koju ne znaju svi: pre nego što nam nešto da, Bog nam malo uzme. Zamislite koliko treba da dobijem sad, kad od mene toliko hoće da uzmu?

Svi su se združeno nasmejali. Atmosfera je postala opuštena i mi smo nastavili da se provodimo i veselimo, kao i obično.

Nedelju dana kasnije vratio sam se u Sankt Peterburg. Međutim, nisam otišao da se sretnem sa čovekom koji me je zvao telefonom. On je bio pomoćnik vođe bandita, koji je iz milicije prešao u mafiju (90-ih godina, kada je ta profesija bila u modi), a sada je ponovo radio u miliciji. Odlučio sam da ne komuniciram s njim, već sam direktno otišao da se sretnem s vođom mafije. Ušao sam u kafić, gde se banda obično okupljala, predstavio sam se i pitao da li je vođa tu. Nakon pet minuta smo sedeli za istim stolom. Ispostavilo se da on o tome ništa nije znao, da je sve zakuvalo njegov pomoćnik koji je rešio da mi otme knjigu. A to se desilo zato što sam mu ja, želeći da mu pomognem, dao deo tiraža da ga prodaje u svojoj knjižari. Kasnije je on razmišljaо: zašto da prodajem knjige kada autoru mogu da oduzmem pravo na objavljivanje knjiga? Tih, 90-ih godina to je bilo moderno u Rusiji. Autoru koji je popularan mogli su da banu s pištoljem i zahtevaju da im preda autorska prava. Ukoliko bi im se suprotstavio, obično bi ga ubili.

Koristeći autoritet mafije kao polugu, moj poznanik je odlučio da mi oduzme knjigu i pravo na njen objavljivanje. Nikako nije očekivao da će ga zaobići i samostalno sve završiti. S obzirom na to da je sebe smatrao mojim prijateljem, nije sumnjaо u to da će mu stoprocentno verovati. Uz sve to je bio prisutan i faktor iznenadenja. U uobičajenoj situaciji, njegova šema bi bila besprekorna, ali moja unutrašnja nezavisnost, povezana s verom, omogućila mi je da promenim tok događaja. Nisam bio uplašen, ogorčen, niti sam se prepustio uniniju. Tražio sam izlaz iz situacije i pronašao sam ga. Ono što je u celoj priči

bilo iznenađujuće jeste to što nisam bio ni najmanje revoltiran. Bog mi je dao situaciju, što znači da ne treba da gundjam. Verovatno je to bila posledica čišćenja koje se desilo pre nego što sam krenuo s pisanjem prve knjige. Obično takva dijagnoza, kao što je melanom sa metastazama, ne ostavlja šanse za preživljavanje. Tada sam shvatio: najvažnije što treba štititi jeste ljubav u duši. I to osećanje nikada ne sme biti izgubljeno. A sve ostalo, u poređenju s tim, samo su sitnice.

Zamišljeno sam gledao ispred sebe. Video sam prijatelje koji su stajali oko mene sa čašom u ruci. Bio je juli 2008. godine.

- Dakle, zdravica glasi ovako - rekao sam. - Upravo su mi čestitali. Izašao je iz štampe prvi deo knjige „Vaspitavanje roditelja”. Pre nego što nam Bog nešto da, On nam malo uzme. Sudeći po onome što se desilo, knjiga će biti popularna. Pa, nazdravimo za novu knjigu!

PARIZ

4. jun 2009. godine, Pariz.

Pariz je prepun malih hotela i minijaturnih radnji i sve to daje poseban kolorit ovom turističkom gradu. Spolja, Pariz je isti kao što je i ranije bio, očaravajući, ali najezda turista je učinila svoje: grad sve više podseća na divno uređen izlog, na lepu ženu koja se brine samo o svom spoljašnjem izgledu a pritom ne želi da priprema hranu, rađa, podiže decu i brine o mužu. Možda aura francuske prestonice utiče na celu zemlju? Jer, po zvaničnim statistikama, svaka druga Francuskinja ne može da ima decu.

Međutim, tog dana Pariz je bio impresivan. On mami, obećava uživanje, iznenađuje svojom lepotom i prefinjenošću, elegantan je i nepredvidiv. Pakovao sam stvari na trećem spratu malog hotela sa tri zvezdice pripremajući se na put automobilom u Barselonu koja je bila udaljena oko dve hiljade kilometara. Ako bi se iz Frankfurta krenulo duž Švajcarske granice, rastojanje bi bilo kraće i moglo bi se preći za jedan dan. Međutim, odlučio sam da idem kroz Pariz jer je automobil imao nemačke saobraćajne tablice (kupili su ga moji prijatelji), a takođe i zato što je u Parizu bila lakša situacija s parkiranjem.

Pre nekoliko godina sam posetio Pariz i tom prilikom sam kupio sebi veoma lepu jaknu. Ovaj put sam kasom optrčao pola grada, ali ništa pristojno nisam mogao da pronađem. Ulazio sam u manje butike, nadajući se da će pronaći nešto po povoljnijoj ceni, a lepšeg stila. Kako li su Francuzi mršavi, pomislio sam. Sve jakne su bile prosečne veličine 48, a cene su bile od 600 do 2500 evra. Izgleda da ljudi kupuju jaknu kao suvenir. Dobro zvuči da se kaže: „Bio sam par dana u Parizu i slučajno sam kupio jaknu“. I naravno, iznenaditi ih navedenom sumom, dok će poznanici začuđeno odmahivati glavom i pomalo zavideti. Ali ja sam samo želeo da kupim dobru jaknu od kvalitetne tkanine, sašivenu sa ukusom i, poželjno je, za 100 evra. Međutim, shvatio sam da je ovaj san manje izvodljiv od mogućnosti da neko vreme prosto provedem u Parizu.

Šetnjom bulevarom Montmartr može se stići do jedne od najvećih prodavnica u Parizu - „Galerije Lafajet“, koja se nalazi u blizini poznate Pariske opere. Osmehnuo sam se pomislivši kako se menja mentalni

sklop ljudi. Nekada su govorili da se ova velika prodavnica nalazi pored zgrade Francuske opere, a danas kažu kako se Opera nalazi u blizini velike prodavnice. U svetu modernog paganizma, prioriteti se menjaju. Tako sam i ja iznad svega želeo da kupim jaknu, a zaobišao sam Luvr, sa čitavom njegovom kolekcijom. Istina, Luvr sam već posetio i sećao sam se svih detalja. „Đokonda” mi je iza blindiranog stakla, iz nekog razloga, ostavila slabiji utisak od reprodukcije. Možda mi je smetala konstantna gužva posetilaca koji su se tiskali pred ovom slikom. Umetnost je intimna stvar. Kada ste oči u oči sa slikom, tada se otkriva ono što nije vidljivo dok ste u gomili.

Generalno, u umetnosti se skriva jedinstvena dijalektička protivrečnost. Primera radi, postoji zanat, a postoji umetnost. Koja je razlika između slike koju je naslikao zanatlja i one koju je uradio slikar? Navikli smo da se sa nipodaštavanjem odnosimo prema zanatu i da se klanjamо umetnosti. Ali zanat je zapravo umetnost koja je postavljena na proizvodnu traku. Ona može svima da bude u službi, ali se prvo stvara za nekoga lično, a lično zatim postaje kolektivno. Komunizam je pokušao da iskoreni lične i zadrži samo kolektivne vrednosti usled čega se razvoj zaustavlja. Nastavljaо se samo tamo gde je ličnost morala neizostavno da bude prisutna - u pozorištu, filmu, vajarstvu i slikarstvu. Ali čak je i tamo ideologija pokušavala da potpuno uguši interes ličnosti.

Sećam se kako sam početkom 80-ih godina došao u Lenjingrad. Radio sam na gradilištu i često sam posećivao Ermitaž. „Umetnost pripada narodu”, tvrdile su parole na plakatima. Sva umetnička dela, oduzeta od fizičkih lica, čuvala su se u Ermitažu. U poređenju sa bednim i primitivnim nameštajem i enterijerom gradskih stanova, Ermitaž je impresionirao svojom lepotom i elegancijom. Sa zadovoljstvom sam satima lutao njegovim hodnicima, ali potom sam primetio da me ta lepota ne dotiče iznutra, da ne mogu da razlikujem dobru sliku od loše. Tada me je neko posavetovao: „Zamisli da želiš da kupiš tu sliku ili skulpturu i da je staviš u svoju kuću. I tada odluči da li ti je ona potrebna”. Čim sam uključio lični interes, momentalno se sve unaokolo promenilo. Odmah mi se pojavio osećaj kako je jedna stvar dobra, a druga prosečna. Tada sam na svojoj koži osetio šta je dijalektika.

Umetnost, koja je u službi samo jedne osobe, postepeno će umirati isto kao i umetnost koja želi da služi svima, isključujući pojedinca. Svaka ćelija u telu živi svojim životom dok istovremeno oseća

jedinstvo sa celim organizmom u kome se nalazi desetine milijardi ćelija. Na prvi pogled je to paradoksalno. Svako živo biće ima svoj individualni cilj i smisao života, kao i kolektivni - cilj živog bića kao dela populacije. Spoljašnji lični i društveni interesi različiti su i međusobno protivrečni, ali na unutrašnjem planu se potpuno preklapaju. Zapravo, ova čudnovatost i kontradikcija objašnjavaju se ustrojstvom Vasiona koja se holografски reprodukuje kroz svaki objekat i proces.

Vasiona je na suptilnom planu apsolutno ujedinjena. Vreme, prostor i materija u njoj su zgusnuti u tačku, a između individualnih i kolektivnih vrednosti nema nikakvih razlika. Kada se vreme otkriva kroz prostor i materiju, tada centar kruga prestaje da se preklapa s krugom i pojavljuju se individualne i kolektivne vrednosti. Između njih dolazi do konflikta koji se intenzivira onako kako se razvijaju i šire prostor i materija. Periodično, individualne i kolektivne vrednosti treba da osete svoje apsolutno jedinstvo, da se vrate svojim praizvorima kako sukob ne bi doveo do međusobnog uništenja. U izvesnom stepenu ovaj proces je odražen u teoriji pulsirajuće Vasiona.

U principu, ako razmislimo, sve što vidimo je pulsacija: rasplamsavanje, širenje i individualizacija, a potom sažimanje, objedinjenje i jedinstvo. Vasiona se rađa, širi, a zatim ponovo sažima u tačku. Svi procesi u Vasioni pulsiraju. Da bismo živeli, mi dišemo - grudi nam se šire i skupljaju. Da bi kiseonik nahranio tkivo, svakog sekunda se srce širi i skuplja. Mi spavamo i budimo se, živimo i umiremo, a zatim se naša duša ponovo rađa na zemlji. Sa te tačke gledišta, teorija reinkarnacije je sasvim logična i prirodna čak i bez mnogobrojnih indirektnih dokaza. U univerzumu nema jednokratnih procesa. Razvoj je smena ciklusa, niz stanja koji sve više podsećaju na Vasionu u celini. Konačno, individualno i kolektivno se ponovo slivaju u jedno. Između tačke i beskraja se potiru razlike i Vasiona se vraća u prvo bitno stanje. Kao udah i izdah Brame.

Jedan od glavnih procesa u Vasioni je isijavanje svetlosti. Foton je istovremeno čestica i talas. Talas predstavlja kolektivni princip, a čestica - individualni. Isto kao što čini Vasiona, tako i svet holografski egzistira. On se rasprostire kroz porcije, kvantove, on pulsira. Zapravo, ono što nazivamo svetlošću se 50% sastoji od onoga što doživljavamo kao svetlost, a preostalih 50% od onoga što doživljavamo kao tamu. Dakle, svetlost i tama su nedeljivi - isto kao i dobro i zlo. Obema upravlja

Tvorac. Podela na dobro i zlo može biti samo na površini, slično kao što su na spoljašnjem planu podeljeni interesi ličnosti i društva.

Planeta Zemlja se okreće u dva vremenska toka. Pojmovi „levo” i „desno” za nju su prirodni, isto kao i za svako živo biće. Čovek poseduje desnu stranu tela povezану с будућношћу и леву - с прошлочу. Будућност су духовне вредности, а прошlost - материјалне. На суптилном плану нema naročite razlike između духовног и материјалног плана, dok je на сполjašnjem nivou razlika суštinska. Десна моžдана хемисфера povezana je sa osećanjima, slikama, podsvešću, a leva je više usredsređena na logiku, misli i objekte. Десна хемисфера Zemlje je više okrenuta ka kolektivnoj svesti, a leva, западна хемисфера - ka individualnoj. Истина se, исто као и ljubav, rađa тамо где су suprotnosti уједињене. Zbog toga su sva velika otkrovenja nastala na onim mestima где су se spajali Zapad i Istok. To je današnja teritorija Irana i evropski deo Rusije. Novoprstigla informacija se nekada delila na pragmatičniji огранак, koji se rasprostirao ka Egiptu i Palestinu i na onaj koji je više asketski je usmeren ka Indiji.

Još donedavno, источна тендencija, коју је представљао социјализам, борила се са западном. Социјализам је умро, а сада ће умети и капитализам. То је већ видljivo голим оком, то је статистички податак.

Kada sam први пут посетио Париз, пре више од десет година, у близини Опere и поред храмова било је прiličно динамично, dok је данас динамично само у рејонима великих продавница. Култура и религија више нису инструмент спознaje и развоја, већ полуга за зарађивање новца, па су постепено и неprimetno почеле да умирју.

Nekada сам сматрао да уметност представља развој подсвесних циљева. Нauка razvija систем оријентира које sledi наša свест, а уметност одређује циљеве нашим оsećanjima и подсвести. Уметност је увек povezana с будућношћу и не само што нам дaje циљеве, већ и прориће, предвиђа будућност. Kada je društvu suđeno da propadne i iščezne, što je talentovanija osoba, time su njena dela више пројета патњом и tragedijom. Talenat u уметности увек nosi прizvuk прoročanskог, а о tome je govorio još Puškin, a potvrdio Ljermontov. Junak njegovih dela, Pečorin, predskazao je смрт другом чoveку, а сам Ljermontov je predvideo смрт Руске империје decenijama pre него што се она desila.

Uveče sam šetao ulicama Pariza i radoznalo razgledao izloge prodavnica. I tad, noću, prolazeći pored jedne prodavnice, iznenadeno sam se zaustavio pred njenim velikim izlozima. Bila je to još jedna u nizu prodavnica odeće i obuće. Međutim, odmah je bilo uočljivo da je izlog dizajnirao pravi majstor. Kada je neko profesionalac na visokom nivou, tada je svaki detalj osmišljen, sve je precizno uobličeno u kompaktnom ansamblu, kao u dobrom orkestru. Bila je to maksimalna ekspresija individualnog i kolektivnog. Veoma me je iznenadio princip razmeštanja lutaka u izlogu koje su bile različito odevene, ali sa ogromnim ukusom. Na nekim vitrinama je sve izgledalo pomalo klovnovski, sa elementima cirkusa. Sve lutke je povezivalo jedno: bile su okačene konopcem za noge. Neke od njih su se naslanjale telom na podijum, dok su druge visile u vazduhu. Osećaj je bio čudan. Za brojne turiste koji su lutali ulicama Pariza to je možda bilo nešto novo, neobično i emocionalno. Na kraju krajeva, umetnik je pokušao da iznenadi nekom novinom, nestandardnim pristupom. Ali novina, s moje tačke gledišta, trebalo bi duši da poklanja ljubav i sreću.

Kada počne pozorišna predstava, u prvih nekoliko minuta već je jasno da li će biti kvalitetna ili obrnuto. Dovoljno je nekoliko impulsa, ukoliko oni, naravno, postoje. Budući da će se čitava Vasiona približiti Bogu, vratiti Mu se i rastvoriti u beskonačnoj ljubavi, na isti način mora da bude okončan i svaki drugi proces u Vasioni, ma kakav bio - kratkotrajan ili dug. Predstava bi trebalo da u gledaocima izazove katarzu i tada se to može nazvati pročišćenjem kroz ljubav. Prirodno je i logično da na kraju treba da pobedi ljubav, isto kao što je prirodno nastajanje i nestajanje Vasione. Pritom, nije obavezno da pobede život ili blagostanje. Ljubav može da pobedi čak i kada glavni junak umire ili pati, jer ona ne sme da sraste ni sa životom niti sa zadovoljstvima. Često nakon predstave gledalac izlazi sa osećajem da mu je zaprljana duša. Čini se da su umetnici i režiseri izgubili osećaj za smisao života. Ili jednostavno nisu u stanju da vide ljubav zbog nadolazećeg talasa degradacije i samouništenja individualne svesti.

U principu, ono što sam video u izlogu, moglo se nazvati raspadom sudbine. Stopala su povezana sa sudbinom. Čovek koji je obešen za noge ili lutka u našoj podsjeti predstavljuju ne samo uništenje sudbine, već njen potpuni krah. Prebacio sam se na unutrašnje vizije da bih ustanovio kako taj izlog deluje na posmatrača i dobio interesantnu informaciju -

pobuđuje u njemu raspad subbine. Odnosno, umetnost, delujući na našu podsvest, može ne samo da leči i spasava, već i da uništava.

Nastavio sam šetnju po noćnoj i pustoj pariskoj ulici i razmišljao o tome kako je ono što sam video u izlogu vrlo logično. Jedna krajnost se uvek pretvara u drugu. Čovek koji ne ume da voli, sklon je krajnostima kojima se klanja. On se prvo klanja voljenoj osobi i obožava je, a zatim ispoljava ljubomoru, uvređenost, mržnju i spreman je da je ubije. Isprva se klanja stabilnosti, prosperitetu i lepoti, a zatim uništava i sakati sve oko sebe postepeno stremeći ka samoubistvu. Izlozi velikih prodavnica u Parizu oduvek su bili simbol bogatstva, prosperiteta i uspeha. Odražavali su podsvesni sistem čovekovih vrednosti. Čini mi se da danas počinje obrnuti proces.

Ranije nisam mogao da shvatim zašto su oko modne industrije uglavnom okupljeni homoseksualci, a zatim sam shvatio. Lepa odeća i manekenke simbol su seksualnosti, života i lepote. Onaj koji se klanja životu u svim njegovim aspektima, pre ili kasnije je osuđen na njegovo uništenje. Radi toga ne moramo da uništavamo druge ili sebe, jer je to samo spoljašnji oblik uništenja, dok se unutrašnji oblici uništenja mogu manifestovati na razne načine: homoseksualizam, odnosno uništavanje života i potomaka, smanjena potencija i neplodnost, brojne telesne i psihičke bolesti. Život je prilično raznolik i proces njegovog samouništenja može biti isti takav.

Zašto su ženi potrebne lepota i seksualnost? Zašto su joj potrebni lepa odeća i šminka? Da bi privukla mužjaka i s njim imala potomstvo. Kada se poklonstvo životu pretvorи u njegov raspad, onda na prvom mestu nestaje sadržaj, odnosno smisao seksualnog impulsa - rađanje potomstva. Umesto toga, tu su lepo lice sa impresivnom šminkom, čežnjivim očima i punim usnama. Tu su i isklesana figura, najfinija odeća kao i potpuna perfekcija forme i linija. Nedostaje samo jedno: želja za rađanjem i umeće ljubavi. Kada se čovek ne klanja ljubavi koja dolazi od Tvorca, tada se ona neosetno gubi. Poklonstvo životu dovodi do potpunog gubitka njegovog unutrašnjeg smisla. Žena postaje neplodna jer joj nisu potrebna deca, a muškarci postaju homoseksualci.

Vekovima smo bili ubedjeni da ne smemo da obožavamo novac, dok se veličanje lepote, senzualnosti i blagostanja smatralo sasvim normalnim. Veličanje znanja i talenata čak nisu ni bili predmet rasprava.

Međutim, nema nikakvog posebnog značaja kako se naziva bog kome se klanjamo. Najvažnije je ono što se dešava, a to je uništenje lika jedinog Tvorca, narušavanje prve od deset zapovesti datih Mojsiju.

Da bi čovek koji ima mentalni sklop bicikliste preživeo, on mora da izađe iz brzog automobila i da se vrati biciklističkom kormanu. Današnje čovečanstvo se vraća paganskom načinu razmišljanja, ali pritom ne želi da izađe iz hiperbrzog automobila koji se naziva civilizacija. Međutim, zloslutne opomene nam već pristižu. Kako će izgledati samouništenje koje će uslediti? Kao novi eksperimenti sa genetski modifikovanim namirnicama? Kao ekologija planete koja je na izdisaju? Kao nove bolesti? Kao absolutna prioritetnost novčane dobiti u nauci, umetnosti i svakodnevnom životu?

Kada prilikom pregleda pacijenata dijagnostikujem njihovo suptilno polje, svaki put se iznova uveravam da sve počinje od percepcije sveta. Šta čovek oseća? Kako se odnosi prema svetu? Kakav mu je sistem vrednosti? Sve to određuje njegove buduće bolesti, raspad njegove subbine ili smrt, kao i to da li će mu deca biti zdrava ili nesrećna. Na suptilnom planu je sve to vidljivo u sekundi. Pogrešne težnje za posledicu imaju decu koja mogu da se rode kao homoseksualci, nakon čega se loza gasi. Tu su i raspad porodice i bolesti.

Greške u pogledu na svet kod čoveka koji je vernik najčešće isplivavaju na spoljašnji plan kroz bolesti, neprijatnosti i nesreće. Na račun toga se uravnotežuje i pročišćava duša. Kod onih koji su izgubili veru i klanjaju se ovozemaljskim bogovima, raspad počinje iznutra i protiče dugo i neosetno. Zbog toga takve osobe mogu da izgledaju kao pobednici, očaravajućeg spoljašnjeg izgleda, kojima su poslovi naizgled uspešni, dok im se budućnost potpuno raspada. Oni su iznutra prazni, više ne postoje. Njihovi potomci su životno neodrživi, postepeno izumiru ili se jednostavno ne rađaju. Međutim, sada su ti ljudi srećni i veoma uspešni i, u poređenju sa vernicima, koji boluju, pate i muče se, oni izgledaju kao dobitnici. Međutim, oni nemaju budućnost, iznutra su mrtvi. Verovatno je na takve ljude Hristos mislio kada je rekao svojim učenicima: „Neka mrtvi sahranjuju svoje mrtve”.

Uzgred, pre nekoliko godina, boraveći u Izraelu, bio sam iznenaden saznanjem da u judaizmu postoji sledeće pravilo: sveca, čak i mrtvog, treba smatrati živim, a grešnika, čak i živog, treba smatrati mrtvim. Zato

što pred svecem postoji budućnost koja nije ograničena na samo jedan život. Međutim, grešnik proždire tu budućnost, ona je u njemu već mrtva, ne postoji sadržaj iako forma može dobro da se oseća.

„Interesantno je to - razmišlja sam, koračajući ka robnoj kući „Galerija Lafajet” - što razumom želimo jedno, a podsvesno često nešto sasvim drugo”. Na nivou razuma mi je bila potrebna jakna dobrog kroja i bez sintetike, a podsvesno - sasvim nešto drugo. Kad budem oblačio neku stvar koju sam kupio u Parizu, osećaću se kao da sam u tom gradu. Jakna mi je potrebna da bih osetio svoje prisustvo na veličanstvenim ulicama i trgovima Pariza. Ona će mi pomoći da se stopim sa brodićima „Bato Muš” - „brodovima mušicama”, koji noću klize površinom Sene. Ne znam kakve veze s tim imaju muve, ali tako su nazvali brodiće. U cenu karte obično ulaze šampanjac, vino i predjelo. Reflektori koji se nalaze na gornjoj palubi osvetljavaju okolinu dok gosti sede za stolovima i uživaju u prizorima predivnog grada.

Čuvena katedrala Notre Dame sa tog broda izgleda sasvim drugačije - kao da lebdi u vazduhu i pruža apsolutno mističan prizor. Šetao sam trgom pored sabora, a zatim sam istu tu crkvu posmatrao kroz prozor turističkog broda. Impresije su bile neuporedive i to je dokaz šta znači druga tačka gledišta. Da bismo dosegnuli lepotu koju posmatramo, potrebno je da dostignemo nivo onoga koji ju je sazdao i osetimo isto to oslobođanje kreativne energije. I budući da osnovna energija pristiže iz ljubavi, oslobođanje duhovne energije nas podstiče i pomaže nam da koračamo ka ljubavi i veri u Boga. Stoga, dok sam besciljno šetao ulicama i trgovima Pariza, posećivao hramove i muzeje, često sam bio ushićen. Uopšte, kada vidimo nešto neočekivano, veličanstveno i savršeno, želevi mi to ili ne, nastojimo da se s tim ujedinimo na unutrašnjem planu. A ukoliko smo to mesto već ranije posetili, tada se energija dodatno rasplamsava, isto kao kada se sretnemo sa starim prijateljem i osetimo sreću.

Ovaj put nisam posetio crkvu na vrhu Monmartra. Bio sam tamo na dočeku 2000. godine. Dan pre nego što je otpočeo uragan, osećao sam se vrlo loše. Svi ljudi, ogroman broj turista koji su došli u Pariz zbog te svečanosti, kao i lokalno stanovništvo, radovali su se i likovali. Novi milenijum! A ja sam osećao prikradanje neke teške bolesti. Tu ubojitu radost, koja je, po svemu sudeći i prouzrokovala uragan, nisam delio sa svima. Osećao sam se loše, ali bilo mi je neugodno da otkažem naš

kratak put. Sećam se kako sam, kročivši u crkvu Sakre-Ker, koja se nalazila na vrhu Montmartra, odmah dospeo u jako teško stanje i osećao kao da me lomi upala pluća. Bilo mi je neverovatno hladno a prođoran vetar je ovo stanje pogoršavao. U centru crkve su se molili parohijani, a turisti su prolazili duž perimetra i izlazili obratno. „Ne daj Bože da sad umrem - pomislio sam tad - koliko ću samo problema napraviti ovim ljudima”. A onda mi je iznenada sinulo: ako već treba da umrem, onda je bolje da se to desi u crkvi. Lakše je moliti se i odrešiti se od svega. Utom mi se naglo popravilo raspoloženje, a posle par minuta sam osetio unutrašnju toplinu. Toplota je izbjegala iznutra i tihom zagrevala i podizala raspoloženje. Iz crkve sam izašao sasvim drugačije raspoložen. Više nisam osećao hladan vetar. Sve je izgledalo nekako drugačije.

„Ako već planiramo da posetimo crkvu, onda je najbolje da budemo u ovakvom raspoloženju - pomislio sam. - A sve dok se ja ovde propinjem u potrazi za jaknom, po svoj prilici se mogu ograničiti na trgrove i ulice”.

Svi zaljubljeni sanjaju o putovanju u Pariz. Kada kažemo „grad zaljubljenih”, odmah pomislimo na Pariz. Međutim, svaka medalja ima dve strane, a ljubav primećuje obe. Kada čovek želi da vidi samo jednu stranu, izmiče mu ljubav. Onaj koji se klanja zadovoljstvu a beži od bola, prvo će uživanje proglašiti ljubavlju, a zatim će izgubiti ljubav. Francuzi su seks nazvali ljubavlju. „Šta je tu tako loše?”, rekao bi neko. Telesno, seksualno zadovoljstvo su nazvali nečim lepim i uzvišenim. Zamislite - „mi vodimo ljubav”. Čini se da je to daleko poetičnije, nego ono što religija često naziva „bludom”, „sladostrašćem”, „požudom”. Jer, u Bibliji je rečeno: „Plodite se i množite se”. Zašto bi čovek trebalo da se odriče sreće? Zašto mora da se s prezirom odnosi prema zadovoljstvu? Seksualno zadovoljstvo sa voljenom osobom je viši oblik fiziološke sreće.

I tako su ljudi počeli da „vode ljubav”, pa se ono, što se nekada nazivalo telesnim i životinjskim procesom, pretvorilo u predivan i romantični ritual. Šta tu može biti problematično? Međutim, kada razmišljamo o jednoj stvari, naša podsvest razmišlja o sasvim drugoj. Vekovima smo u sebi i svojoj podsvesti nosili istinu koja je glasila: „Bog je ljubav”. To je značilo da je ljubav najviše zadovoljstvo a istovremeno i najveći bol i gubitak. Bog nam ne samo poklanja, već i oduzima život. Kada su seks proglašili ljubavlju, kada su ljubav istrgnuli iz duše i pripojili je telu, postavivši ga na prvo mesto, u podsvesti se pojavila druga šema:

Bog je - seks, Bog je - zadovoljstvo. Prenaglašena erotičnost ženske odeće u epohi renesanse pretvorila je ljubav u seks, i postepeno vraćala ljudi u ona rana paganska vremena kada su se klanjali muškom polnom organu, a ženi kao simbolu produžetka života. Prvo su se klanjali, a zatim su isti taj život uništavali. Savremena književnost, koja opisuje život ljudi pre mnogo godina, po pravilu iz knjiga izbacuje ono najvažnije - stvarnost. Ljudi sa paganskim načinom razmišljanja su ubijali, klali i međusobno se neprekidno uništavali. Ratovi i uzajamno istrebljenje su se odvijali u kontinuitetu. Način razmišljanja i pogled na svet pagana isključivali su mir, uzajamno razumevanje i harmoniju. Za čoveka koji razmišlja kroz krajnosti, ne postoje pojmovi ravnopravnosti: on može da bude samo gospodar ili rob.

Manje-više realnije predstave o istoriji mogu se pronaći na stranicama Starog zaveta. Oni, koji ga prvi put čitaju, iznenađeni su obiljem krvi, smrti i nasilja. Međutim, za paganina je to potpuno normalno, jer da bi on bar podsvesno mogao da veruje u jedinog Tvorca i da Mu teži, potrebni su mu konstantan bol, odricanja, gubici, nasilje i smrt. Bez ovog prisilnog mehanizma energija paganina stagnira i zaustavlja se. Blagostanje i stabilnost za njega su smrtonosni.

Epoha renesanse (tačnije - degeneracije), koja je započela u XIII-XIV veku u Evropi, donela je veličanstven spoljašnji procvat umetnosti, zanatstva, industrije i sve veće poklonstvo zadovoljstvima. Prvo najuzvišenijim osećanjima, a potom nauci, znanjima, talentu i čovečanstvu. Zatim se poklonjenje okrenulo ka hrani, odeći i seksualnim užicima. I na kraju su seks nazvali ljubavlju.

Kada srušimo temelj, neizbežno će se srušiti i cela zgrada. Kada čovek ne poštuje prvu zapovest, zasigurno neće poštovati ni sve ostale i greh će za njega postati vrlina. U hrišćanstvu se kaže da greh vodi u smrt. Hristos je rekao da greh uzrokuje bolesti. Suština svakog greha je gubitak težnje ka Bogu i prekid jedinstva s Tvorcem, što dovodi do gubitka ljubavi i ka postepenom uništenju osnovnih rezervi energije u duši svakog čoveka. Možda je zbog toga tako sumorna statistika koja se odnosi na Francuskinje, naročito one koje žive u velikim gradovima, gde je moral uvek bio niži nego na selu. „Ko zna...? - pomislio sam. - Izgleda da se kosmički eksperiment nepoštovanja osnovnih zapovesti primiče svom završetku. I čime će se to okončati, gotovo je jasno. Dovoljno je pročitati Mojsijevo „Petoknjižje”.

Ne sumnjam da će ljudi proći kroz proces uništenja stare svesti i da će preživeti. Pojaviće se nova svest koja će biti neraskidivo povezana s ljubavlju. Novi pogled na svet se neće klanjati seksu i blagostanju, a žene će naučiti da vole i želeće da rađaju decu. Ali to verovatno neće uslediti ubrzo, već malo kasnije. Za sada vidim lutke koje su obešene za noge, kao simbol onoga što se može desiti u bliskoj budućnosti. „Ne treba dramatizovati situaciju”, - razmišljaо sam - sve se rađa, živi i umire”. Stari sistem razmišljanja je sada na izdisaju, a najvažnije je da sa idejama ne umru i ljudi. Kraj sveta može označavati i završetak starog načina razmišljanja zajedno s njegovim nosiocima. Često predstavnici religije govore o kraju sveta kao o fizičkom procesu, a taj proces je prvenstveno duhovni: svi događaji se prvo odigravaju na suptilnom planu i tek potom na fizičkom.

Udaljio sam se od tih misli i ušao u prodavnicu. Ljubazan i markantan prodavac u godinama pokazao mi je sve što mu je bilo na raspolaganju. Četrdeset minuta sam premeravaо odeću: vraćao sam mu ono što mi nije odgovaralo, a on je donosio nove uzorke. Primetio sam jednu karakteristiku: jakne većih dimenzija nisu imale struk. To jest, krojači su smatrali da jaknu velikog broja može da nosi samo osoba koja je gojazna i koja ima veliki stomak. Daleko sam od vitkosti, ali u predelu struka jakne na meni prosto vise. Uzgred, primetio sam još nešto interesantno: kroj mnogih jakni je bio vrlo loš, naime tkanina im je bila naborana na ramenima. Kada nosite jaknu nekoliko godina, tkanina počinje da se rasteže i visi, pri čemu gubi jasnu konturu. Lep stas se može uništiti lošom jaknom. Isprobao sam sve ali nisam mogao da pronađem odgovarajuću jaknu. Zatim sam otišao u drugu veliku prodavnicu, gde sam, izgubivši oko sat vremena, uspeo da pronađem samo jednu pristojnu jaknu, ali je ona bila vunena. Tkanina je bila lepa, ali pretopla. Koštala je 650 evra. Da je bila jeftinija, kupio bih je kao rezervu, za svaki slučaj. Ali meni je ipak bila potrebna lagana, letnja jakna i ja sam, odmahnuvši rukom, izašao i iz ove prodavnice.

Uveče sam odlučio da se malo razonodim. Na hotelskoj recepciji sam rezervisao karte za Lido. Za one, koji tamo nisu bili, objasniću im o čemu se radi.

Mulen Ruž („crveni mlin”) je čuveni kabare u kome su stolice postavljene uokolo pozornice, kao amfiteatar, a na sceni nastupaju najbolji umetnici. Odnosno, to je istovremeno restoran i cirkus. Pre

nekoliko godina sam posetio Mulen Ruž i dopalo mi se. U njemu su se absolutno organski preplitali cirkus, balet, iluzionisti, opera, varijete, tačke demonstracije snage i razne predstave. Kada su se podigle zavese na pozornici, njen pod je bio staklen, što je stvaralo poseban utisak. Ispod stakla je bio pravi bazen u kome se plivale boe. U dnu, u vodi, uvijale su se i izvijale ogromne zmije, a iznad njih su plesali žene i muškarci koji su bili fantastično odeveni. Organizatorima ovog šou programa treba čestitati: predstava je bila veličanstvena.

Repcionar mi je pozvao taksi i uručio kartu. „Lido” je isto što i „Mulen Ruž”, samo što se nalazi na Jelisejskim poljima, odnosno u ulici koja se oslanja na Trijumfalnu kapiju. Za deset evra taksista me je vozio do poznate atrakcije - restorana. Nisam bio gladan, pa sam pio samo šampanjac. Uzgred, i šampanjac se zove „Lido” i izvanrednog je ukusa. „Bolje bi bilo da umesto njega poslužuju kvalitetno vino - pomislio sam. - Za muškarce je šampanjac štetan, isto kao i pivo. Ali ukus mu je bio dobar, a videćemo kakav će im biti šou”. Na pozornicu je izašla žena u kostimu od nojevog perja. Jedan šou se smenjivao drugim, ali uopšte nije bilo radosne atmosfere. Ne znam da li je bilo do mog raspoloženja ili je režiser fušerski odradio svoj deo posla, ali na sceni nisu uspeli da dočaraju prazničnu atmosferu. Smenjivali su se savesno obavljen posao, profesionalizam, a ponekad i neočekivani pronalasci. Praznika nije bilo. To je kao „vođenje ljubavi”, odnosno seks bez ljubavi. Tad telo treperi, svest zuri u sve oko sebe, ali u duši nema radosti. „Dobro je da bar ne plače” - razmišljaо sam otvarajući šampanjac. Umetnost je mrtva, a ostao je samo šou. I čini se da to niko nije shvatao. Kako, kada je sve bilo tako šljašteće, uz predivno odevene konobare koji su dočekivali goste na ulazu. Jednom rečju - glamur. A iznutra je sve bilo praznjikavo. Umetnost je usmerena na radost duše, a šou biznis na radost tela, zato se i zove biznis.

Ispio sam šampanjac i šou se završio. Posmatrao sam lica ljudi koji su izlazili iz sale i na njima takođe nisam video radost. Sutra će mi biti poslednji dan u Parizu, a zatim mi predstoji da proputujem 1100 km do Barselone, gde ću se zadržati da prenoćim.

Sledećeg dana je ponovo preda mnom bio čaroban Pariz. Uokolo su se nalazili manji kafići, u kojima se uglavnom piće kafa s kroasanima. Šetnje predivnim kejom su mi pričinjavale pravi užitak. Veličanstvenu arhitekturu Pariza upotpunjaju drveća i parkovi. Nakon Moskve, gde je

suluda strast za novcem uništila najveći deo zelenila, Pariz izgleda veoma prijatno. U Moskvi ljudi nemaju gde da se šetaju, u Sankt Peterburgu je to moguće pored reke Neve i kanala, dok se u Parizu moglo svuda šetati. Setio sam se toga sledećeg dana, dok sam pakovao stvari u hotelu.

Planirao sam da siđem na recepciju i raspitam se za put prema Barseloni. Nisam se setio da kupim auto-kartu Francuske, ali verovao sam da neće biti teško kretati se magistralnim putem prema jugu. Najvažnije mi je bilo da izađem iz Pariza, jer sam u njemu mogao da se u saobraćaju zaglavim još sat-sat i po vremena, a do cilja je trebalo da stignem pre mraka, budući da sam kao ševa; a uz još oslabljen vid - noću loše vozim automobil. Tačnije, osećam se neprijatno i previše mi je naporno.

Uzgred, ipak sam kupio jaknu. Kada sam sledećeg dana, nakon posete „Lidu”, šetao obalom Sene, a zatim se zaputio u pravcu Luvra da bih peške stigao do hotela, nakon Luvra sam skrenuo levo i otkrio galeriju sa malim prodavnicama. U jednom izlogu sam video lutke u jaknama, pa sam ušao u prodavnicu. Prodavac je bio Arapin, koji je pomalo govorio ruski jezik, ili, preciznije da kažem, bio je to Francuz arapskog porekla. Rekao je da se tu prodaju najkvalitetnije jakne, ali 4-5 puta jeftinije nego u drugim radnjama. Svidela mi se odlična jakna dobrog kroja po ceni od 130 evra. Odgovarali su mi i tkanina i stil i cena. U prodavnici sam proveo samo deset minuta i s prodavcem sam se rastao tako što smo obojica bili zadovoljni.

„Neobičan trend“, razmišljao sam. Ranije, dok sam posećivao prodavnice u Nemačkoj i Francuskoj, od deset stvari koje sam video, osam ili devet je bilo kvalitetno i funkcionalno, a svega jedna od njih je samo lepo izgledala i više služila za reklamu. Pre pet godina u prodavnicama Berlina ili Frankfurta zaista sam želeo da kupim čak polovicu stvari koje sam video, ali sada - samo 10-15%. Odnosno, odeća je postala neudobna i nefunkcionalna. Na prvi pogled je zaista bila lepa, ali kada je čovek obuče - tek onda shvati da je loša. Novac se ulagao u formu, u raznolikost. Forma je postojala, ali bez funkcije. Slični procesi se dešavaju i kada je reč o umetnosti i ishrani. U viršlama nema mesa, a suhomesnati proizvodi su začinjeni pojačivačima ukusa, aromatizatorima, bojama, punilima. Ambalaža, boja i oblik postaju sve savršeniji. Poklonjenje novcu neprimetno uništava hranu, zajedno s našim telom, osećanjima, percepcijom sveta. Plastična hrana, plastične

žene i plastična sreća. Da li su u tome prednosti civilizacije? Odbacio sam te misli i zaputio se ka recepciji.

- Danas moram da stignem u Španiju - objasnio sam recepcionaru.
- Kako da izađem iz Pariza u pravcu Marseja?

Čovek je preda mnom raširio kartu Pariza.

- Nije vam potreban Marsej - rekao je. Prvo držite pravac prema Orleansu, a zatim - Perpinjanu. Nadalje će vas putokazi usmeriti ka Barseloni. Iz hotela idite u pravcu Ajfelove kule. Zatim prođite tunelom ispod Sene, pređite Bulevar Sen-Žermen i pratite putokaze za Orleans.

Pokazao mi je nekoliko glavnih ulica po kojima moram izaći na kružni tok, gde potom treba da idem magistralom i pratim znake. Pogledao sam na sat - bilo je oko deset sati ujutro. Vreme je bilo lepo, sijalo je sunce. Pozdravio sam se, izašao na ulicu i došao do automobila. Volkswagen golf je mali, ali udoban automobil sa prilično velikim prtljažnikom. Pomalo je trom, pa treba lagano startovati, polako dodajući gas. Ali kada dostigne brzinu, vozi glatko i precizno. Na putu je stabilan i putovati takvim automobilom je pravo zadovoljstvo. Dakle, pravac mi je bio poznat - Orleans. Sunce bi trebalo da mi bude s leve strane, budući da putujem na jug.

PUT

Bilo je podne, a ja sam se ipak izgubio u Parizu. Kretao sam se u pravcu juga, prošao pored Ajfelove kule, diveći se njenoj veličanstvenoj arhitekturi. Nakon toga mi se u glavi sve pomešalo, i, videvši poznat natpis „Bulevar Sen-Žermen”, krenuo sam duž njega, nadajući se da će dospeti u južni deo Pariza. Međutim, bulevar se završio, a ja iz nekog razloga nisam mogao da pređem Senu. Zatim sam izašao na neki prometan put i posle petnaest minuta video poznat naziv „Strazburg”. Ispostavilo se da sam se vraćao nazad, u Nemačku, odakle sam i došao. Na prvom izlasku sam pokušao da se okrenem, a zatim sam prišao taksisti koji je tu stajao. Taksista je odmahnuo glavom gledajući me i zatim objasnio:

- Idite pravo, pa zatim na prvom skretanju idite levo - i pratite put za Versaj. Kad se pojavi tabla sa natpisom „Orleans”, pratite te putokaze.

Uputio sam se u pravcu rezidencije francuskih kraljeva, a zatim sam ugledao poznat naziv „Bordo”. Uvek sam poštovao taj grad, jer je to prestonica crvenih francuskih vina. Ovo je istovremeno bio i pravac prema jugu. Zaputio sam ka njemu, i planirao da se kasnije tamo orijentišem.

Ovaj grad sam imao priliku da posetim pre nekoliko godina i zaista mi se veoma dopao. Imao je veličanstvene, bešumne tramvaje i u njemu je sve bilo precizno osmišljeno, bez i najmanje gužve. Sve je bilo podređeno dobroti za čoveka, sve za njega. Komunisti su kreirali ovaj slogan, a na Zapadu su ga i ostvarili. Arhitektura je takođe bila prefinjena, a restorani predivni. Kupio sam petnaest flaša odličnog „Bordo” vina, umotao ih u specijalni papir i stavio u kofer. Međutim, ne mogu postojati samo pozitivne emocije. Iz Francuske sam leteo u Moskvu. Sedeći u avionu, posmatrao sam kako utovarivači ubacuju prtljag i imao sam osećaj kao da posmatram fudbalsku utakmicu. Kofere su šutirali nogama, kao pravi fudbaleri. Do tog trenutka sam bio siguran da mi je prtljag bio dobro zapakovan, međutim, kada sam, nakon sletanja u Moskvu dobio kofer, primetio sam da je sav crven i vlažan, čak i spolja. Kada sam ga otvorio, samo sam uzdahnuo. Imao sam utisak kao da je neko otvorio kofer i specijalno udarao flaše čekićem jer su od njih ostali samo sitni komadići stakla. „Nije se džabe prva socijalistička revolucija desila u Francuskoj”, pomislio sam tada. - Ljudi ne vole da

rade. Nije slučajno to što danas i omladina štrajkuje. Prikrivajući se iza parole socijalne sigurnosti, žele da dobiju više a pruže manje. U suštini, osnovni princip komunizma je duboko paganski. Svako dobija u skladu sa potrebama, a od svakoga se uzima u skladu sa sposobnostima.

Pikantnost leži u činjenici da su naše potrebe uvek veće od naših sposobnosti i da ljudi žele da dobijaju mnogo više nego što mogu da zarade. Suština komunizma je poklonjenje principu koji glasi: 'za džabe'".

Možda sam jednostavno pao na ispitu koji se zvao „alkohol” pa sam dobio znak upozorenja da je potrebno manje da pijem. Ko to zna?

Vozeći se auto-putem oko sat i po vremena, iznenada sam shvatio da se krećem u pravcu zapada. Usporio sam videvši nekog čoveka, koji je stajao pored ogromnog vozila, koje je podsećalo na poljoprivredni kombajn. Kada sam pomenuo Barselonu, Francuz je saosećajno odmahnuo glavom:

- Vratite se nazad sto kilometara. Kada vidite natpis „Orleans” - skrenite desno.

Okrenuo sam se i na prvoj benzinskoj stanici sam kupio auto-kartu Francuske. Odnosno, uradio sam ono od čega je trebalo i početi. Kada putujete velikom brzinom, insekti se razbijaju o staklo i ono postaje razmrljano. „Da li postoji tečnost koja otklanja ovakve tragove?” - zapitao sam se. - Obična voda ih ne spira”. U prodavnici, koja se nalazila u zgradji benzinske pumpe, raspitao sam se za takvu tečnost i ispostavilo se da je imaju. Poprskao sam je na staklo i brisači su ga odmah doveli u red. Posle nekog vremena konačno sam ugledao tablu s natpisom „Orleans”.

Dan je bio veličanstven. Sa desne i leve strane su lebdela polja i živopisne šume. Istina, saobraćajni putokazi su ovde ređi nego u Nemačkoj, gde je nemoguće izgubiti se. Okolo 100-300 metara pre svakog skretanja nailazi se na ogromne table iznad magistrale koje jasno pokazuju sve pravce. Putevi u Nemačkoj su idealni. U Francuskoj su takođe dobri. Setio sam se izreke kneza Golicina, koji nikada nije rekao da je neko vino loše. Govorio je ovako: „Vino je dobro, ali nije izvrsno”. U Rusiji s putokazima stvari jako loše stoje. Pojavljuje se osećaj kao da su oni, koji su ih postavljali, imali nameru da zbune vozače.

Haos na putevima i u ekonomiji potiče iz haosa u glavama ljudi. Zemaljski ostaci paganskog vožda i danas su izloženi u mauzoleju na

Crvenom trgu i sahranjeni su u skladu sa paganskim obredima. I sama reč „vožd“ mnogo govori. Kako su se kod boljševika pojavile takve pećinske, paganske ideje? „Ma kako tužno bilo - pomislio sam - ali te ideje su mogle da se preuzmu samo iz jednog izvora: pravoslavlja“. Duhovno-ideološka vlast je bila nepogrešiva, a narodu se obećavao budući raj - ne samo na nebu, već i na zemlji. Isto tako se obećavalo i ispunjenje svih želja, s tom razlikom što se nije trebalo moliti Bogu, već voždu. Komunistički vožd je zapravo bio paganski bog, koji se spustio na zemlju.

Ruska inteligencija je pre 150 godina razmišljala prilično uprošćeno. Crkva je obećavala da će svi ljudi biti braća i da će otići u raj, međutim veru u Boga je koristila da bi zadobila milione potčinjenih vernika i prikupila ogromna bogatstva. Umesto braće, pojavili su se robovi pa je došlo do profanacije same vere. Dakle, njoj nije bila potrebna vera, niti organizovana religija, koja nije uspela da ujedini ljude. Inteligencija će ujediniti ljude i spasiti čovečanstvo na drugi način - bez Boga i crkve. Budući da je duhovni smer degradirao, inteligencija je želela da usreći ljude materijalnim aspektom, da ih ujedini u kolektivnoj svojini, a ne u religiji. Komuniſti su se klanjali svetloj budućnosti i materijalnoj sreći - i sve ono čemu su se klanjali, počelo je da se kruni i raspada.

Evropa je još po inerciji verovala u Boga, ali danas se u njoj ponavlja isto ono što se desilo i u Rusiji pre 150 godina. Nije bilo u pitanju samo slabljenje religije i jačanje materijalizma, već je zbog poklonstva životu i zemaljskim aspektima postojanja raspad poprimio drugačije oblike.

Ko bi ikada pomislio da dečji crtani filmovi mogu da upropasčavaju dušu? Međutim, većina zapadnih crtanih filmova je iznutra neverovatno agresivna. Poklonjenje životu pre ili kasnije se završava njegovim uništenjem. Ovu tendenciju sam zapazio još pre 15 godina i govorio o tome da crtani filmovi mogu štetno da utiču na decu. Sada je 2009. godina a o tome već govore i psiholozi.

Detetu se u ranoj dobi ugrađuju stereotipi ponašanja koji deluju tokom čitavog života. U svakom uzrastu postoji određeno razvojno razdoblje za koji je predviđen odgovarajući energetski paket. Ukoliko se taj period propusti, čovek nikad neće naučiti niti će izgraditi osnovne

funkcije. Nijedan „Mogli“ nije propričao (deca koja su u mladosti živela u okruženju životinja, a zatim se vratila među ljudе). Ako dete u detinjstvu ne komunicira sa najbližim okruženjem, može postati mentalno zaostalo i to kasnije neće biti moguće da se nadoknadi. Nije reč samo o deci; nedavno sam čuo da je mozak papagaja na nivou trogodišnjeg deteta, i ako se s papagajem ne komunicira, on može da poludi i umre. Komunisti su maštali o tome da svu decu pošalju u dečje domove, ne shvatajući da je sama ideja dečjeg doma pogrešna u svojoj biti. Vaspitanje ne može biti samo kolektivno, jer da bi se dete razvijalo, ono mora da komunicira pojedinačno, bilo sa majkom, ili bliskom osobom. Kroz ljubav i duševnu toplinu odvija se osnovni proces učenja. Ljubav, iskrenost, briga, požrtvovanost i saosećajnost kvaliteti su koje dete treba da stiče od najranije dobi. U suprotnom, ono neće moći da zasnuje porodicu i razvije kolektivni način mišljenja.

Nekada su se devojčice igrale sa šerpicama, tanjirićima, dadiljale oko krpenih lutkica i ogromna, neiskorišćena energija je bila usmerena na formiranje obrasca, odnosno stereotipa majke, žene, priateljice. Što se dete aktivnije uključuje u društveni život kroz školu, sport i dr., manje mu energije preostaje za formiranje pogleda na svet. Kada se devojčice igraju sa popularnim Barbi lutkama, smanjuju im se veštine i imidž majke, supruge, domaćice. Žrtvovanje i saosećajnost postaju nepotrebni, jer su Barbici potrebni dvorci i lepa odeća, a budući da je već odrasla, za nju su prikladniji automobili, kao i sve ono što je potrebno odraslim osobama. U toj lutki je ovaploćena ideja neplodnosti.

Isto to se zapaža i u crtanim filmovima, ali je pritom iz nekog razloga ono svesno usmereno na uništenje uzvišenih osećanja. Junaci crtanih filmova imaju odbojna, zla lica. Osnovna ideja uopšte nije saosećajnost i međusobna pomoć koja je opšteprisutna u hrišćanskoj literaturi, već je svuda prisutan kult snage. Osnovni motivi glavnog junaka su da prevari, porazi i uništi. Sećam se kako sam se nedavno vraćao sa jednog putovanja. Na aerodromu Šeremetjevo, gde je avion sleteo, dok sam čekao da po mene dođu automobilom, svratio sam u kafić gde se na velikom ekranu prikazivao crtani film. Glavni junak je bio poznati Šrek. On je princezi izjavljivao ljubav i naizgled je sve to delovalo idilično; među njima su planula čak i uzvišena osećanja. I tako su se oni, držeći se za ruke, udaljavali šumskom stazicom. A zatim je on ugledao

žabu i odlučio da demonstrira svoju odvažnost i superiornost - zgrabio ju je i naduvaao kao balon. Žaba se rasprsla i nastradala. Zelena nakaza je ponosno gledala u princezu a ona je, umesto da ispolji saosećajnost, uradila sledeće: uhvatila je zmiju koja se skrivala u travi, i takođe ju je naduvala kao balon, samo dugačak, i zatim je, obmotavši nekoliko puta, pustila da se vine u nebo.

Glavni junak je potom zamahnuo i udario svoju sputnicu pesnicom u lice. Tek tako, da bi pokazao svoj status. Film se završava tako što se oni ponovo idilično udaljavaju šumskom stazicom. Ljubav, vera, saosećajnost, uzajamno razumevanje i jedinstvo ovde potpuno odsustvuju, dok su tu prizemna osećanja i grubo ponašanje - odnosno status dominantnog mužjaka ili ženke. To čak nije ni paganizam, već čisto životinjsko ponašanje. Seks i nasilje, kojima je svrha uživanje, iz sveta odraslih su se preselili u dečje bajke i crtane filmove. Za odrasle je ovaj put škodljiv, a za decu je razoran. Mislim da ćemo posledice uskoro svi moći da vidimo na globalnom nivou.

„Čudno je - razmišljaо sam - kako mnogi ljudи smatraju sebe vernicima, ali vrlo mali broј ljudи zna u čemu je suština molitve“. Većina ljudи veruje u Boga sve dok im interesi ne budu ugroženi. Celokupan smisao njihove vere je u ispunjenju sopstvenih želja i dostizanju ciljeva. Za njih je Tvorac samo sredstvo ispunjenja želja i pritom se niko nije zamislio nad tim da je reč o paganskom načinu razmišljanja. Kod paganina stvari stoje ovako: ako mu bog u formi kipa nije ispunio želje, on će ga razbiti i klanjati se novom, mnogo jačem bogu. Za paganina je Bog samo sredstvo. Ako mu se želje ne ispunjavaju, on prestaje da veruje. Kada izostane očekivana zaštita, zašto onda verovati, klanjati se i moliti?

Prva i glavna od Deset zapovesti je: „Ja sam Gospod Bog tvoj jedini i nemoj imati drugih bogova osim mene“. Istovremeno, najviša zapovest u judaizmu i hrišćanstvu je sledeća: „Voli Boga iznad svega“. U početku nisam mogao da razumem zašto ove dve zapovesti naizgled govore o potpuno različitim stvarima. Zar mogu biti dve glavne zapovesti? Prva i glavna može biti samo jedna. Prolazile su godine i ja sam na kraju shvatio u čemu je smisao ove tajne. Zapravo, radi se o istoj zapovesti, koja se spolja deli na suprotnosti. Ako je Bog jedan, tada je sve što je On stvorio takođe jedno. Da je Bog jedan možemo osetiti samo onda kad volimo celinu, a ne delić. Kada nekoga ili nešto volimo najviše na svetu,

to znači da nam je delić manje bitniji od celine i tada fizički ne možemo osetiti da je Bog jedan. Svaku svoju vezanost ili cilj ćemo pripisivati određenom božanstvu.

Zašto vera i religija počinju sa žrtvom? Zato što je, da bismo osetili celinu, potrebno da se distanciramo od delića. Zbog toga su dobrodušnost, žrtvovanje i saosećajnost s jedne strane pomagali u odrešenju, a s druge strane su doprineli jačanju jedinstva sa čitavom Vasionom i Tvorcem. Onaj koji želi da mnogo više dobije nego da daje, neće naučiti da voli jer će žrtva, strpljenje i saosećajnost za njega biti neprihvatljivi. Zamislite da svakog dana nešto od nekoga tražite i da on ispunjava sve vaše prohteve. Iskreno odgovorite: da li biste ga voleli? Teško. Zato što se ne žrtvujete, ne brinete i ne dajete. A da li biste osetili ljubav prema Bogu ukoliko biste Ga stalno moljakali za nešto? Teško. Ispostavlja se da većina molitvi protivreči prvoj zapovesti. Zbog toga molitva mora biti odraz priznanja ljubavi i kroz nju čovek treba da postane jedno s Tvorcem, postane Mu nalik. Da bismo nešto dobili, moramo prvo dati. Međutim, kada se obraćamo Bogu i stalno nešto tražimo ili molimo od Njega, ovaj model ponašanja će preuzeti kako naše najuže, tako i najšire okruženje.

Konzumerizam i uživanje su međusobno povezani. Ljubav je uvek povezana sa žrtvom, jer ljubav daje i uzima, dok je zadovoljstvo samo uzimanje. Ranije nisam bio u stanju da shvatim zašto ljudi, koji obožavaju seks, postaju sebični i pohlepni. Jasno sam video da su pohlepa, zavist i ljubomora pojave iste vrste. A zatim sam shvatio: seks je isključivo zadovoljstvo. Međutim, kada obuzdavamo svoje želje, to znači da prinosimo žrtvu. Periodično apstiniranje u hrani i seksu je dobrovoljno uskraćivanje zadovoljstva i energija se pritom ne usmerava na telo ili um, već na ljubav. Seksualni razvrat ne samo što šteti našoj sposobnosti da volimo, već nas čini egoistima i podstiče nas na greh i zločin.

U sećanju mi je isplivao razgovor sa jednom ženom koja je došla kod mene na konsultaciju. Dugo je sedela zamišljena, a zatim je rekla:

- Nemam zdravstvenih, niti životnih problema. Došla sam kod vas zato što me muči jedan problem. Nedavno sam sanjala kako razgovaram o seksu sa svojim sinom. Nekoliko dana kasnije sam sanjala još jedan

san: kako vodim ljubav sa svojim sinom. Pritom sam potpuno normalna osoba, kao i moj sin.

- Da li vaš sin radi ili pohađa školu? - pitao sam.

Ona je oklevala nekoliko sekundi.

- Radi u klubu koji posećuje mnogo homoseksualaca. Ali on je potpuno normalan momak. Ipak, takvi snovi me razdiru i ne mogu da shvatim odakle oni dolaze.

- U prošlom životu ste preterano voleli seks, naročito u toku trudnoće.

Ona je slegnula ramenima.

- I u ovom životu sam činila isto. A zašto sam to činila? Zato što su medicina i naučnici uvek tvrdili da je seks u toku trudnoće koristan, da pruža puno pozitivnih emocija neophodnih detetu.

- Shvatam - rekao sam joj. - A sada pogledajte šta se zaista dešava. Do drugog meseca trudnoće dete je i dalje indiferentno i zato seksualni kontakti roditelja ne predstavljaju po njega veliku opasnost. Međutim, nakon drugog meseca, počinju da mu se formiraju prsti na rukama, što znači da se dete uključuje u život. Od tada ono posredstvom majke uči da upravlja i da se sukobljava, pa stoga ponašanje majke ostavlja tragove u njegovoј podsvesti. Prvo iskustvo rešavanja konfliktnih situacija dete stiče već u trećem mesecu trudnoće, a istovremeno mu se formiraju i ciljevi. Može se reći da pitanje „U čemu je smisao života?” - dete sebi postavlja još u toku trećeg ili četvrtog meseca trudnoće. Njegovo osnovno emocionalno stanje se oblikuje u petom mesecu trudnoće. Nekada sam govorio da u petom mesecu trudnoće dete komunicira s Bogom, tako da uvrede, mržnja, opsednutost seksom i abortus u to vreme predstavljaju izuzetno veliku opasnost. Dete će ceo život ići u pravcu ka kome je usmerena podsvest žene u tom periodu. Ukoliko duša žene tokom ovog perioda teži ka Bogu i ljubavi, njen potomstvo će biti životno održivo.

Zadovoljstvo je najveći neprijatelj ljubavi, a najveći užitak žena dobija iz seksa. Zbog toga upražnjavanje seksualnih odnosa tokom trudnoće razara naše jedinstvo sa Tvorcem. Naravno, ne u potpunosti, ali dolazi do kidanja onih veza preko kojih nam pristiže energija fizičkog i mentalnog zdravlja, a koja se potom prenosi i našim potomcima. Oni će

biti oštećeni po pitanju sudsbine, ličnog života i zdravlja. To što vašeg sina privlače gej klubovi nije slučajno, budući da on Boga podsvesno izjednačava sa seksom, a poklonstvo seksu neminovno vodi ka pedofiliji, homoseksualnosti, impotenciji, bolestima i smrti.

- Ispada da nauka igra ulogu đavola? - nepoverljivo me je pitala.

- Naravno - rekao sam joj. - Za nauku je vera u Boga čista apstrakcija, ljubav je fiziologija, a pojam duše je pod velikim znakom pitanja. Svest je za nju proizvod visokoorganizovane materije, odnosno, mozga. Prema nauci, misao nastaje pokretanjem moždanih ćelija. Kada se one ne pokreću, tad u glavi nema ni misli.

Šta mislite, zašto naučnici neumorno istražuju mozak talentovanih ljudi? Zato što, u skladu sa ovom teorijom, mozak talentovane osobe mora da bude drugačiji. I zamislite kakav je im se desio saznanjem da mnogi talentovani ljudi ne samo što imaju isti mozak kao i svi ostali, nego je njihov čak i lakši. Ali nauka se i pored toga zubima drži za telo i pokušava da celokupnu sliku izgradi proizilazeći iz svojih potreba. Isto ovo su pre više hiljada godina činili i pagani.

Da bi shvatili da osnovni smisao života i svrha postojanja nisu vezani samo za potrebe tela i njegovu fiziologiju, ljudima je bilo potrebno više od hiljadu godina. A danas savremena naučna koncepcija, oslanjajući se isključivo na materijalne zakone, naglašava primarnost tela, čime ljudi ne umitno udaljava od monoteizma i moralnosti, pretvarajući ih u pagane, iako se mnoga naučna saznanja mogu objasniti samo iz jedne perspektive: mozak je proizvod visokorazvijene svesti. Zašto nauka ne može da prihvati ovu jednostavnu i razumljivu istinu? Zato što naučnici razmišljaju polovično, njihov način razmišljanja je paganski: u glavama ne mogu da ujedine dve suprotnosti. To može da učini samo monoteista. Kada je duša ispunjena ljubavlju, ona dopušta da se oseti celina.

- I šta je na kraju primarno: duh ili materija? - pitala me je.

- Primarno je ono što se nalazi u njihovoј osnovi - odgovorio sam joj. Naučnici su još pre oko sto godina otkrili jedan neverovatan fenomen: elektron se u određenim okolnostima ponaša kao čestica, a u drugim - kao talas. Dakle, šta je primarno: čestica ili talas? I zar to u principu nije isto? Međutim, razlika ipak postoji: čestica se može rastvoriti u talasu i nestati, za razliku od talasa. Tada se postavlja drugo

pitanje: može li čestica, kao što je elektron, da deluje na talas i okruženje? Naravno - može, a to i čini. Isto kao što telo i mozak mogu da utiču na svest. Međutim, svest je ipak primarna u odnosu na telo i kada se telo razloži, svest nastavlja da postoji. Prilikom kliničke smrti ljudi su videli sve što se dešavalo u prostoriji za reanimaciju, kao i van njenih zidova. Slepe osobe, koje su se nalazile u komi, takođe su jasno videle šta se događa oko njih, a zatim su precizno opisivale te događaje. Kada su se vratile u život, bile su slepe isto kao i pre.

Zaključak se nameće sam po sebi: mi ne gledamo samo našim očima, već i našim poljem. Ukoliko su čestice iz kojih smo sazdani istovremeno i talasi, odnosno struktura polja, tada čovek nije samo fizičko telo, već i duhovno - talas, polje. Čovek prvenstveno opaža posredstvom strukture svog polja, a tek potom posredstvom fizičkog tela. Naše oči i mozak samo dubliraju procese koji se dešavaju na nivou polja. Štaviše - svest je prilično ograničena jer je povezana s telom. Zbog toga mi očima i putem svesti vidimo daleko manje, nego svojim duhovnim telom.

Sve to ima svoj razlog, a objasnici i koji. Zamislite da se nalazite na planini i da morate da se spustite do naseljenog mesta. Na putu srećete dvoje ljudi i pitate ih kako da dođete do odredišta. Jedan vam kaže da treba da idete levo, a drugi kaže - desno i svaki od njih je siguran da je u pravu dok vi zbunjeno sedate na kamen i ne znate šta da radite. Ti ljudi odlaze i prilazi vam treća osoba koju takođe pitate kako da dođete do sela. „Da li vidite ovu planinu? - objašnjava vam ona. - Idite napred i zaobiđite je s leve strane. Iza nje će biti još jedna planina, koju treba da obiđete s desne strane. Nakon toga ćete naići na put koji će vas dovesti do sela“. Tada shvatate da su prva dva putnika takođe bila u pravu, ali svaki u određenom vremenskom intervalu.

Radi se o tome da je u našoj podsvesti pohranjena ogromna količina informacija. Štaviše, budući da je priroda naše podsvesti talasna, u njoj se sadrži informacija o celom univerzumu - kako u prostoru tako i u vremenu. Odnosno, informacija o svemu što je bilo, jeste i biće. S obzirom na to da je svest povezana sa telom, njene mogućnosti su ograničene. Zbog toga preterano veliki paket informacija iz podsvesti može da nam uništi svest i telo.

U principu, na koji način se odvija razvoj? Iz celine nastaje deo, a iz kolektivnog - individualno. Svest nastaje iz podsvesti i one stupaju u interakciju kao dve suprotnosti. Svest raste, razvija se, formira, hrani se podsvešću, prikuplja snagu i na taj način počinje da oseća svoju nadmoć. Sukob se zaoštrava i svest (tj. misao) pokušava da potisne i uništi podsvest (tj. osećanja), nakon čega se svest raspada i umire. Nakon smrti se rastvara u podsvesti, a zatim proces počinje iznova.

Fraza koja je relativno novijeg datuma glasi: „Čovek je gospodar prirode”. Ona je pokazatelj činjenice da se svest agresivno ponaša prema Vasioni i da će se uskoro raspasti. U međuvremenu se dešava degradacija osnovnih orijentira, koji su zaduženi za pravilnu interakciju svesti i podsvesti.

- A kako to izgleda u realnosti? - pitala me je pacijentkinja.

- Jeden od nedavnih primera je popularna knjiga - „Da Vinčijev kod”. Napisana je veoma sugestivnim i zavodljivim jezikom. A sada pogledajte u čemu je njen smisao.

Za vernika je Isus Hristos svetionik, glavni orijentir. Svetlost ovog svetionika je ljubav. Ljubav, koja nas povezuje s Bogom, i koja ne zavisi od našeg tela i njegovih želja, naše svesti i najuzvišenijih osećanja. Ljubav, koja opstaje i onda kada je uništen i poslednji delić ljudske sreće.

Šta vidimo u knjizi? Glavni junak pokušava da reši najzamršenije zagonetke i da spozna glavni „da Vinčijev kod”, odnosno želi da otkrije smisao života. Na kraju knjige je ovaj kod otkriven, a to je seks, to su seksualne orgije, koji, kao najmoćnije sredstvo otkrivaju potencijal seksa. To je seksualno zadovoljstvo. U knjizi se nijednom rečju ne pominje ljubav, a o smrti, nasilju, incestu i zločinima se piše do mile volje. Istovremeno se obznanjuje i slično otkriće: Isus je, kako se ispostavilo, voleo da upražnjava seks i imao je gomilu dece. Glavna junakinja je njegov direktni potomak. U reklamu ove knjige je uložen ogroman novac i u njoj se nijednom rečju ne pominju umetnička i moralna vrednost dela. Osnovni argument je broj prodatih knjiga. Ukoliko bi se prodalo više od četrdeset miliona primeraka, to bi bio najbolji dokaz kvaliteta knjige, što bi značilo da svako treba da je pročita.

Maligni tumor se aktivno bori za svoje preživljavanje i nikada ne bismo mogli da ga ubedimo da treba da pauzira, te da njegov aktivni razvoj ubija ne samo telo, već i njega samog. Isto tako čemo teško

urazumiti i ljude koji su greh proglašili vrlinom, koji se klanjaju novcu, seksu i nasilju. Ali ako u svojoj duši budemo mogli da osetimo ljubav i težnju ka Tvorcu kao osnovni smisao života, napravićemo trasu koja će zaustaviti rast malignog tumora. Na nivou polja mi smo svi jedno. Težnja ka ljubavi mnogo je jača od bilo koje patologije. Ljudi koji su bili otvoreni za ljubav, pobedivali su najteže bolesti, uključujući i rak. Za početak, ljubav ne treba brkati sa seksom, novcem, blagostanjem i biti zanesen osećajem sopstvene superiornosti.

Sve ono što dugotrajno činimo na svesnom nivou, postepeno nam prelazi u podsvest. Ukoliko su nam pogled na svet i postupci ispravni, tada oni prodiru u podsvest i čiste njene površinske slojeve. Šta su zapravo bolesti, nesreće i raznovrsne patologije? To su deformacije površinskih slojeva podsvesti. U podsvest su nam ugrađene fiziologija tela, psiha, sudbina, naša i budućnost naše dece te stoga mi, svojim mislima i ponašanjem, možemo da oživimo ili uništimo ove strukture. Po istini rečeno, ne odmah. Čovekovi gresi prodiru u podsvest i utiču na sudbinu i zdravlje obično tek nakon mnogo godina. Ipak, ova interakcija se u poslednje vreme ubrzala.

Žena je zamišljeno gledala ispred sebe.

- Ispada da naše misli ne nastaju u mozgu? - upitala me je.

Nasmejao sam se.

- Da bi bilo jasnije, ispričaće vam o svom iskustvu. Pre više od dvadeset godina sam se našao u grupi koja se obučavala ekstrasenzornim metodama dijagnostike. Vodio ju je čovek koji je po obrazovanju bio fizičar. Podučavao je o hipersenzibilnoj percepciji fizičkih polja. Ukoliko oboli neki organ, tada se menjaju svojstva njegovog fizičkog polja, budući da one od njega zavise. Odnosno, posmatrajući fizičko polje, mnogo se može saznati o objektu koji se nalazi na velikoj udaljenosti. Ideja je bila jednostavna: ukoliko polje zavisi od objekta i povezano je s njim, tada dijagnostikom polja možemo da dobijemo iste rezultate koje postižemo i dijagnostikom objekta. Čak i veće, budući da prag čovekove osetljivosti znatno prevazilazi kapacitete aparature. Dakle, odmah sam primetio da se deformacije koje ukazuju na bolest mogu pojaviti na nivou polja pre nego što oboli sam organ. Pretpostavio sam da postoji i drugi sloj strukture polja, koji je primaran u odnosu na telo, te da se bolest isprva pojavljuje baš tamo. Nekoliko

godina sam pokušavao da uočim te slojeve, a zatim mi je to i pošlo za rukom. Video sam događaje - obratite pažnju, ne samo bolest, već i događaje, i to daleko ranije nego što će se desiti na fizičkom planu. Tada sam shvatio fenomen vidovnjaka i proroka: oni su imali pristup onim slojevima suptilnih planova koji su primarni u odnosu na telo i fizičke objekte.

Kada je reč o ljudskom telu, možemo tvrditi da je ono primarno u odnosu na neke vrste polja, ali i da je sekundarno u odnosu na druge. Odnosno, postoji jedinstvo i borba suprotnosti. Isto tako je i naš mozak proizvod visokoorganizovane svesti, a hemijske procese koji se u njemu odvijaju prati proces koji nazivamo mišljenjem. Međutim još jednom želim da naglasim da mi prvenstveno razmišljamo poljem. Nauka često pominje neverovatne slučajeve kada, na primer, čovek razmišlja i komunicira, a zatim iznenada premine. Međutim, prilikom obdukcije se ustanovi da gotovo nije ni imao mozga, koji se, usled teške bolesti, pretvorio u pihtijastu masu. Čovek nije imao čime da razmišlja, niti da komunicira. Za naučnike je ova misterija neobjasnjava jer oni ne mogu da shvate da je ulogu mišljenja i komunikacije preuzela na sebe struktura polja.

Zašto se to ne dešava svakodnevno? Zato što se u suprotnom ne bi razvijali naše telo i svest. Ako malo dete sve vreme budemo držali za ruku, ono neće naučiti da hoda. Majka ne sme da hoda umesto deteta, već mora da sačuva distancu jer u protivnom neće doći do razvoja.

Međutim, ponekad, u kritičnim trenucima, majka može da uhvati dete za ruku i da ga tako zaštiti od pada.

Svest i podsvest su tačka i beskonačnost. Na suptilnom planu su jedno, dok na spoljašnjem planu žive po različitim zakonima. Glavni princip podsvesti je jedinstvo, a svesti individualizam. Kroz interakciju i prelazeći jedna u drugu, ove suprotnosti pojačavaju impuls ljubavi, koja ih spaja s Tvorcem. Kada svest jednom bude dostigla dimenziju podsvesti, one će se izjednačiti i spojiti u celinu. To će značiti kraj ciklusa razvoja Vasione.

- U međuvremenu - osmehnuo sam se - mi svedočimo degradaciji i samouništenje svesti koja je počela da radi za sopstveni interes, poput kancerogene ćelije.

Primetio sam izraz na ženinom licu i shvatio sam šta je značio.

- Stara svest više neće postojati, ona će umreti i besmisleno ju je spasavati. Neophodno je uporedo stvarati novu svest i premeštati se u nju, kao što se sa broda koji tone ljudi premeštaju na brod koji je došao da ih spasi. A to spasenje počinje sa prvim impulsom; od ljubavi prema Bogu koja je neuslovljena i predstavlja osnovnu vrednost.

DVE STRANE MEDALJE

Bilo je oko dva sata popodne. Zbog naprezanja očiju, imao sam utisak kao da je put u nekakvoj izmaglici. Putovao sam već oko četiri sata i osećao sam kako se brzo umaram, a preda mnom je bilo još najmanje deset sati puta. „Vreme je za odmor” - pomislio sam i polako skrenuo na specijalno označeno mesto pokraj puta. Okruživalo me je zeleno polje, koje se na horizontu završavalo vijugavim planinama. Osećao sam potpuno spokojstvo. Izašao sam iz automobila i u travi spazio najrazličitije, veoma lepo cveće. Posebnu pažnju su mi privlačile biljke sa dugačkim ljubičastim cvetom koji se sastojao iz velikog broja manjih cvetova. Ubrao sam jedan cvet i pomirisao ga - miris je bio nežan i tanan. Uživao sam u ovom, jedva primetnom mirisu i druženju s prirodom. „Trebalo bi da nešto pojedem, a zatim i odspavam” - razmišljao sam.

Najbolji način borbe sa snom je san. To sam jednom za svagda shvatio pre deset godina u Americi, kada sam zajedno sa ujakom bio na skijanju u Aspenu. Jednog dana smo posetili restoran koji se nalazio između Denvera i Aspena. Nakon večere sam počeo da tonem u san, ali sam i pored toga seo za volan automobila nadajući se da ću pre mraka uspeti da nas dovezem. Tim pre što smo nekoliko godina ranije iz Denvera u Aspen stigli za samo dva sata.

Kasnije su mi objasnili da kada u Americi vozite brzinom većom od 160 km/h, možete zaraditi dva meseca zatvora. A ja, došavši iz Rusije na te savršene puteve, vozio sam auto-putem brzinom od oko 200 km/h. Posrećilo mi se jer nije bilo policije na putu. Ujak i ja smo izašli iz restorana, a već posle petnaestak minuta je pala noć. Osetio sam kako nezadrživo tonem u san. Naporom volje sam pobedio sebe i nastavio da vozim. Pevušio sam, grizao prste, pravio pokrete žvakanja, vrteo glavom, ali sve je bilo uzalud. Kada sam shvatio da moram da se zaustavim, već smo ušli u kanjon, u čijoj se nizini protezao put a mesta za parkiranje nije bilo. „Izdržaću još tih pola sata - pomislio sam, a zatim ću zaustaviti auto i malo odremati”. A zatim su počele da se dešavaju vrlo neprijatne stvari, u kombinaciji s nekom mistikom. Brzina kojom smo se kretali je bila 120-140 km/h, tj. ne preterano velika i vozio sam široko otvorenih očiju. Potom su mi se oči zatvarale, ali ja to nisam osećao. Kako se to dešavalo, nisam u stanju razumem. Prvi put, kada sam otvorio oči pre krivine,

uspeo sam da okrenem volan udesno i shvatio da nas je samo čudo spasilo. „Moramo što pre da se izvučemo iz ovog opasnog mesta” - razmišljaо sam, a nakon pet do deset minuta oči su mi se ponovo neosetno zatvarale, a otvarale se pred sledećom krivinom. Tako se desilo tri puta. Sudbina mi je tri puta poklonila život. Čim se ukazala prva prilika, zaustavio sam automobil i malo odspavao, a potom smo se bez problema odvezli do hotela.

Sećam se jedne mistične priče koju mi je ispričao jedan pacijent: „Jako mi se spavalо, ali sam se borio sa sobom. Onog trenutka kada sam se opustio, odjednom sam iza sebe ugledao zaslepljujuće farove velikog kamiona, a zatim i zvuk sirene, koja me je upozoravala da treba da mu ustupim put. Uspratio sam i pomerio se u stranu da bih propustio kamion. I odjednom, u trenutku sam shvatio da je kamion nestao! Nije ga bilo ni iza, niti ispred mene. Na neki misteriozni način je iščezao. Tada sam shvatio da sam kamion sanjao i da mi je to spasilo život”.

Uživajući neko vreme u prirodi, vratio sam se u automobil. Bez žurbe sam nešto prezalogajio i pripremio se za odmor od nekih četrdesetak minuta. Upravo toliko vremena mi je potrebno da se oporavim i to sam više puta proverio u praksi.

Uzgred, o čudima. Setio sam se nedavnog razgovora s jednom poznanicom. Pre nekoliko godina lekari su joj dijagnostikovali rak u četvrtom stadiјumu i odbili su da je leče. Objasnio sam joj uzrok onkološke bolesti. Da bi se rodilo zdravo potomstvo ženi ljubav treba da bude na prvom mestu. A da bi se to desilo, ona treba da prihvati uniženje svega onoga što predstavlja vrednost za nju. Gubitak materijalnih vrednosti još nekako možemo da prihvatimo, dok je sa duhovnim vrednostima mnogo teže. Međutim, uniženje osećanja nam je najčešće nemoguće da prihvatimo. Ako se žena odriče ljubavi zbog ljubomore, gordosti i moralnosti - njena deca postaju životno neodrživa. Takođe, ako žena okreće leđa ljubavi, gazeći svoja osećanja, ako se podvrgava abortusu zbog toga što je uvređena ili zbog materijalnih okolnosti, ako je izgubila volju za životom i ne želi da prihvati iskušenja - sve to utiče na karakter, sudbinu i zdravlje njenih potomaka.

- Oboleli ste se od raka zato što vaša unuka ne može da sačuva ljubav - objasnio sam joj. - Štaviše, ona ne samo što neće moći da ima

decu, već će i nastradati zato što nije u stanju da prihvati pročišćenje duše.

- Ali detetova majka, odnosno moja snaja, ne želi da se moli niti da čita vaše knjige.

Slegnuo sam ramenima:

- Molite se vi i možda ćete tako uspeti da promenite situaciju. Kada čovek teži ka Bogu, čuda su moguća.

Posle nekoliko dana, malo čudo se i desilo. Poznanica me je ponovo pozvala.

- Desilo nam se nešto čudno - rekla mi je. U sobi gde spava moja unuka, na zidu je bilo okačeno ogledalo u kvalitetnom, teškom ramu. Ono je palo i razbilo se, ali se to desilo na vrlo čudan način: kanap je ostao čitav, a ekser je i dalje bio u zidu. Kao da je neko pažljivo skinuo ogledalo sa eksera, a zatim ga bacio na pod. Snaja me je pozvala potpuno šokirana i pitala me šta to može da znači, a ja sam odmah nazvala vas.

- Mislim da prepostavljate šta to znači. Vaša unuka će uskoro umreti.

- Da li je moguće da se ništa ne može učiniti?

- Majka, pre svih, treba da se moli i traži oproštaj.

- Ali meni je neprijatno da joj o tome govorim, ona u sve to ne veruje.

- Pa, neka vaša unuka tada umre.

- Sergeju Nikolajeviču, kako možete da govorite takve stvari?

- A kako vas može da bude sramota kada se radi o životu i smrti?

- Dakle, treba da joj kažem za sve ovo? Ali kako da joj kažem?

- Tako, lepo - iskreno i otvoreno.

Zatim je ona sve ispričala snaji preko telefona, a ova je dotrčala kod nje kući i počela da se raspituje kako treba da se moli i harmonizuje svoju dušu. Nesreća nije usledila.

Bukvalno nekoliko dana pre toga se dogodila jedna potpuno nelogična situacija. Još jedna moja poznanica me je pozvala i ispričala sledeće:

- U stanu nam je iznenada nestalo struje. Od strujnog sata, koji se nalazi u hodniku zgrade, pruža se kabl napona 220 volti, iz koga se račvaju žice za sve tri sobe. Kada je nestalo struje, odmah sam pomislila: kako će pripremiti mužu večeru? Sa takvim mislima sam prišla električnom šporetu koji je, ispostavilo se, radio, a kada sam otvorila frižider, ispostavilo se da i on radi, odnosno da je sa utičnicom sve u redu. Shvatila sam da je bez struje ostao samo deo stana, a da je strujno kolo, koje napaja frižider i šporet, iz nekog razloga radilo. Pripremila sam večeru, a nakon nekog vremena mi se vratio i muž, koji je nekada bio električar. Ispregledao je utičnice koje nisu radile, ali ništa nije otkrio. Zatim se uputio da prekontroliše strujni sat i kabl koji je vodio ka stanu. Vratio se razrogačenih očiju. Ispostavilo se da je kabl bio spržen i da u njemu nije bilo struje, ali je izgoreo vrlo precizno, kao da je testerom presečen. To je bio glavni kabl koji je napajao stan strujom. Međutim, električni šporet i frižider su i dalje radili. Muž je spojio novi kabl za strujni sat i u stan je došla struja. Da li možete da objasnite ovu mističnu pojavu?

- Trenutno ne mogu, odgovorio sam joj. - Kad budem shvatio o čemu se radi, pozvaću vas.

Malo kasnije sam je pozvao i pokušao da saznam detalje. Razgovarao sam sa njenim mužem-električarem.

- Ka stanu obično vode dve-tri žice koje su povezane sa automatskim osiguračima a od njih vodi jedan kabl za centralni prekidač. Dakle, isključio sam centralni prekidač da bih spojio novu žicu, ali i pored isključenog centralnog prekidača u hodniku zgrade šporet i frižider su i dalje radili. - On se nasmejao i nastavio da priča: - Pomislio sam da možda od komšija ide neki skriveni kabl. Pregledao sam sve spojeve, ali nisam pronašao nikakve suvišne žice. Ne mogu da objasnim kako se to dogodilo.

Objašnjenje mi je došlo nešto kasnije pa sam pozvao pomenutu ženu:

- Tehnički deo onoga što se dogodilo ne mogu da vam objasnim, ali stvar je u tome da je svaki fizički proces praćen duhovnim procesom. Što

je fizički proces nelogičniji, time je uputnije tražiti smisao u duhovnom procesu. Evo šta se desilo u vašem stanu sa stajališta duhovnih zakona: sa Višeg plana su vam dali znak da su vaši zdravstveni problemi povezani s činjenicom da je kod vas, vaše dece i unuka, zbog upornog odricanja od ljubavi, izgubljena veza s Bogom na spoljašnjem planu, koja utiče na sudbinu i zdravlje. Međutim, kada se brinete o nekome, kada pokazujete toplinu i saosećajnost, žrtvujete svoje vreme i energiju, ova veza s Bogom oživljava i može vam pomoći da preživite. Neophodno je da se ta čista površina uveća, da ispuni vašu dušu a zatim da se prenese deci i unucima. Obratite pažnju: televizor nije prestao da vam radi ne zato što je njegova funkcija potrošačka, već je to sfera posredstvom koje možete da ispoljite najveću brigu o mužu. Možda je to znak da vam, uprkos minimalnoj količini, s Višeg plana suptilnu energiju ne oduzimaju u potpunosti. Odnosno, razumevanjem i stremljenjem pomažete svojim osećanjima. Pomoću žrtvovanja i brige o drugoj osobi prevazilazimo jedan od najtežih greha - okamenjenost srca.

Nedavno sam čitao knjigu o zagrobnom svetu, gde je navedeno zapanjujuće svedočanstvo. Naime, na sahrani jedne žene, koja se, nakon burne mladosti, zamonašila, bio je prisutan i izvesni čovek koga je veoma zanimalo da sazna šta se dešava posle smrti, da li duša zaista prolazi kroz iskušenja i muke i da li joj se može pomoći molitvom, naročito ukoliko to čini svetac. Jednom prilikom, on je usnio san u kome mu je duša te žene detaljno ispričala o tome šta je sve morala da prođe posle smrti i kakvi gresi su joj se prikazali: svi, od najsitnijih prestupa pa do najtežih. Pretposlednji, jedan od najtežih grehova, bila je požuda. A poslednji, i najteži - okamenjenost srca.

Čovek koji je izgubio saosećajnost i sposobnost da se žrtvuje, ne može da oseti jedinstvo i dotakne ljubav. Kada branimo naše telo, principe i osećanja, ne bi trebalo da budemo grubi, a kada štitimo ljubav, strogost je opravdana i dopustiva. Zbog toga je Hristos, koji je neprestano govorio o milosrđu, bičevao trgovce u hramu. Kada štitimo ljubav, tada je strogost dozirana i predstavlja vaspitno sredstvo, ali kada štitimo sebe, tada strogost često prelazi u okrutnost i usmerena je na potpuno uništenje onog koji nas je povredio.

Okamenjenost srca je grubost lišena ljubavi. Veoma je teško naučiti kako voleti i biti strog istovremeno. Navikli smo da ljubav povezujemo s blagošću, fleksibilnošću, prijatnošću i pozitivnim

emocijama. Tvrdoća i mekoća su potrebne da bismo osetili ljubav, a za to je potreban kako proces stvaranja tako i uništavanja.

Grubost i požuda su najveće opasnosti koje se nalaze pred čovekovom dušom. Najzanimljivije je to da je ista informacija, koja je izložena u pravoslavnim izvorima pre 500 godina, prisutna i u indijskoj filozofiji. U svetim Vedama, požuda i bes se neprestano pominju zajedno. Ne objašnjava se zašto, ali, bez sumnje, ta dva greha u indijskoj filozofiji idu u paru. Nekada mi je to izgledalo kao ljubomora i gordost, ali sam nakon mnogo godina shvatio da je požuda proces koji se ne tiče toliko tela koliko duše.

Ranije sam se pridržavao precizne šeme: kada bi čovek imao probleme sa očima, zglobovima ili ušima, suptilni planovi su jasno pokazivali da on nije mogao da prevaziđe ljubomoru i agresivnost koje su uzrokovane ličnim odnosima i telesnim zadovoljstvima. Bolest je prolazila kada je čovek kroz pokajanje otklanjao uvrede, ljubomoru, mržnju i uninije, a takođe je oprostio onome koji mu je prouzrokovao bol. A zatim sam primetio da ukoliko čovek savlada problem ljubomore, izranja još dublji sloj: gordost. Da bi se prevazišla gordost potrebno je sačuvati ljubav pri uniženju i gubicima, oprostiti onima kroz koje su došle te neprijatnosti i poniženja, kao i onima koji nam nisu uništili samo sadašnjost, već i budućnost. Objasnjavao sam kako je greh Eve sporedan, a da je greh đavola - gordost - primaran. Dakle, mislio sam da je pre svega potrebno boriti se s gordošću. Prema tome, kada se prevaziđu poklonstvo i zavisnost od budućnosti, odnosno od idealra, sposobnosti i duhovnih vrednosti - sve drugo će se takođe harmonizovati.

Deset godina pre ovog istraživanja poznanica me je zamolila da pomognem jednoj mladoj ženi. Muž ju je napustio s malim detetom, a svi poslovi su joj propadali. Na prvi pogled, kao i dijagnostikom suptilnih planova, bilo je očigledno da je imala vrlo visoku gordost: bila je nezadovoljna sudbinom, osuđivala je druge ljudе, a naročito muža. Nije bila u stanju da podnese neuspehe, uniženja i neprijatnosti. Slučaj je bio klasičan. Objasnio sam joj šta treba da uradi i kako da se moli. Međutim, posle nekoliko dana me je poznanica pozvala i rekla da je ta žena oslepela. Distanciono sam dijagnostikovao njeno polje i uočio moćne deformacije, karakteristične za ljubomoru. Do toga nije trebalo da dođe, ali je ipak došlo.

- Potrebno je da hitno otkloni svoju ogorčenost na muškarce kada je reč o odnosima i seksualnosti. Neka preispita sve situacije kada nije mogla da podnese bol koji je dolazio kroz odnose s najbližima, kada je gubila volju za životom i odricala se ljubavi prema čoveku koji je povredio njena osećanja.

Nekoliko dana kasnije vid joj se normalizovao. Bio sam potpuno zbumjen shvatajući da postoji neka karika koja se nalazi u osnovi ljubomore i gordosti, a koja je, zapravo, primarna i osnovna. Međutim, nisam mogao da otkrijem kakva. Taj događaj sam opisao u knjigama, ali ga nisam tumačio.

Sada, nakon dvadesetogodišnjih istraživanja, znam šta je u pitanju, da taj entitet zaista leži u osnovi ljubomore i gordosti i da je on presudan kada je reč o svemu.

Zadubio sam se u misli i konstatovao da je mnogo toga ranije bilo nerazumljivo. U mladosti sam radio u jednom preduzeću gde je bila zaposlena i jedna vrlo šarmantna i lepa žena koja mi je bila veoma naklonjena. Bila je udata i imala je dete. Među nama se ništa nije desilo. Još u mladosti, jedan vrlo dobar poznanik mi je rekao: „Imam dva nepopustljiva principa. Prvi je: nikada se ne treba približavati udatim ženama, ma koliko nam se dopadale. Drugi je: nikad se ne treba približavati ženi svog prijatelja, ne treba dopustiti čak ni pomisao na seksualni odnos s njom, ma koliko nam se dopadala“. Intuitivno sam osećao da to ima smisla. Pomenuta žena je imala dete koje je bilo mentalno retardirano. Nisam mogao da shvatim kako je tako nešto bilo moguće: tako lepa, šarmantna i privlačna žena, a takva nesreća u porodici. Zašto ju je Bog kaznio?

Sedam godina kasnije sam se našao u društvu jedne žene koja je blisko poznavala pomenutu damu. Priča je iznenada dobila svoj nastavak. Ispostavilo se da je ta prelepa i šarmantna žena neprestano varala muža. Bilo je čak slučajeva kada je odlazila od jednog ljubavnika, a već nakon sat vremena bila u postelji s drugim. Odjednom sam shvatio na koji način su detetova bolest i ponašanje majke bili blisko povezani.

Od tog razgovora je prošlo petnaest godina, a ja sam se već bavio dijagnostikom i lečenjem.

Ponekad sam se u mislima vraćao toj priči i pokušavao da shvatim zašto je ljubomora prešla u gordost s obzirom na to da su dete sa Višeg

plana kažnjavali upravo kroz ograničenje svesti. Ili su možda, uništavajući koren greha, čistili površinske slojeve?

Zatim dugo nisam imao spokoja jer sam razmišljao o šizofreniji. Nisam shvatao zašto sudbina pomračuje čovekovu svest i zašto se bolest prenosi samo po majčinskoj liniji. Tek nedavno, kada sam kroz dijagnostiku dosegnuo suptilnije planove i došao do potpunijeg razumevanja sveta, shvatio sam zašto se šizofrenija prenosi po ženskoj liniji. Ono što sam nazvao ljubomorom zapravo je bila požuda. Požuda, naročito u periodu trudnoće, varanje muža, kao i seksualna neuzdržanost mogu dovesti do šizofrenije. Takođe, požuda može uzrokovati mentalnu retardaciju kod deteta, potpuni raspad porodice, gašenje sposobnosti, nedostatak volje za učenjem, prizemna osećanja, okrutnost, manju veličine i patološku osvetoljubivost.

Dobio sam priliku da ovaj mehanizam decenijama pratim i jasno vidim kako se jedna karika spaja s drugom. Veoma je važno razumeti suštinu greha i ne vezivati se za spoljašnju formu. Ako je žena pokušala samoubistvo kada ju je muž prevario, dugo je bila ogorčena na njega zbog preljube, ili je vodila promiskuitetan seksualni život - u sva tri slučaja preti opasnost da se dete rodi sa psihičkim problemima. Međutim, u trećem slučaju će verovatnoća da se to desi biti mnogo veća.

Čuo sam da je u Izraelu, još pre pojave Hrista, postojala knjiga u kojoj su bili opisani gresi i pripadne im bolesti, koje pristižu čoveku kao kazna. Tekst knjige je nastao putem mističnog otkrovenja. Međutim, knjiga je bila zakopana u zemlju, a kopije uništene, da ne bi nekoga, koji vidi bolesnog čoveka, invalida ili onog s telesnim manama, obuzela nadmoć i prezrenje prema njemu. Ljudi su potom otkrili da bolest ne pristiže samo zbog prošlih, već i budućih greha. Bolest dolazi kao pomoć u osnaženju ljubavi i jedinstva s Bogom, tj. da bi se pobedila buduća iskušenja. Kada posmatramo dva invalida, ne možemo da odredimo koji je od njih dvojice kažnjen za grehe učinjene u prošlosti, a koji se priprema za buduća velika dela koja će pomoći u spasenju čovečanstva. Najverovatnije je kod obojice istovremeno prisutno i jedno i drugo. Odnosno, bolest ne pristiže samo zbog nečega, već i za nešto.

Budući da smo svi jedno na nivou polja, kao što su i listovi na nivou korena drveta, svaki bolestan čovek kog sretnemo, u izvesnoj meri nam

svedoči o tome da smo i mi bolesni. Zbog toga kriminalac i podlac zaslužuju i žestoku kaznu, a istovremeno i duševnu pomoć i saosećajnost. Ako ih osuđujemo, time ćemo osuđivati i mrzeti i sami sebe. Kada je nezdrava kolektivna svest, tada će se neprestano pojavljivati i nezdrava individualna svest. I što kolektivna svest više zastranjuje, više će biti i patoloških ličnosti. U društvu koje je izgubilo veru u Boga i moral, najbolje se osećaju podlaci, nitkovi i patološke ličnosti. Oni moraju da zauzimaju najbolja mesta i nalaze se u blizini vlasti i novca. To je prirodna i normalna pojava.

Mnogi još uvek ne shvataju zašto su u socijalističkom Sovjetskom Savezu sistematski istrebljivani najbolji građani. Čak i kriminalci, lopovi i ubice po zatvorima su imali daleko bolje uslove nego politički osuđenici. Što su pogrešniji stavovi, društveni sistem uverenja, time za društvo veću opasnost predstavlja zdravorazuman i pošten čovek. Dolazi do obratne selekcije, kada je biti podlac i nitkov daleko unosnije, nego biti moralan i čestit čovek. Posledice ove selekcije danas možemo da vidimo u Rusiji.

Kada čovek nema cilj, njegova duša slabi. Šta je smisao života? Smisao života je glavni cilj kome težimo tokom čitavog svog života i što je cilj sveobuhvatniji, duša će biti ispunjenija energijom, duh snažniji, a svi naši počeci uspešniji. Lažni komunistički ciljevi su na početku uticali na snažno ujedinjenje svih ljudi, a zatim uzrokovali raspad i degradaciju. Nakon raspada Sovjetskog Saveza više nije preostalo nikakvih ciljeva i društvo se preusmerilo na rešavanje najprimitivnijih i najbližih zadataka, vratilo se na paganski nivo kao i nivo primitivne zajednice. Primitivni nivo karakterišu: hrana, telesni užici i porodica, dok paganski karakterišu novac i vlast.

Krajnje je vreme da naučnici konačno spoznaju da je visokorazvijen mozak proizvod visokorazvijene svesti. Međutim, zvanična nauka i dalje glupavo tvrdi da je svest tvorevina mozga, dok danas čak i školarci znaju da mravi nemaju mozak, već nervne ganglike. Ali pri svemu tome, mravi sasvim dobro shvataju, besprekorno komuniciraju sa pripadnicima svoje vrste i pamte informaciju. Kod ljudi se to naziva višom nervnom aktivnošću. Pritom, individualna svest mrava je sekundarna i eksperimentima je to i potvrđeno. Ako se desetak ili više mrava puste u šumu, oni će juriti, brinuti o obezbeđivanju hrane, ali neće graditi mravinjak. Međutim, čim njihov broj premaši stotinu, kolektivna svest

odmah daje komandu i oni zajedno počinju da grade mravinjak. U njihovom genotipu polja, kolektivnoj svesti i postojećem obliku biopolja, sadrži se kompletno uputstvo o tome kako se pravi mravinjak. U tom brežuljku, naizgled nabacanom od grančica i borovih iglica, iz nekog razloga je temperatura uvek u plusu, čak i kada je napolju u minusu. Inteligentni naučnici, koji imaju visokorazvijen mozak, ne mogu da objasne ovaj fenomen. Ali to mravima uopšte ne smeta da i dalje prave svoje mravinjake. U mravljoj zajednici se vode ratovi, pri čemu se oni međusobno zarobljavaju, a pripadnici drugih vrsta dobijaju ropske uloge. U mravljoj zajednici postoje čak i pobune robova. Njihove društvene funkcije su strogo podeljene, pri čemu poseduju disciplinu i odgovornost.

Na stranu mravi. Izraelski naučnici su nedavno otkrili i dokazali da bakterije poseduju kolektivni razum i društvenu aktivnost. U nepovoljnim uslovima, bakterije smanjuju populaciju i luče specijalnu supstancu koja uništava sestrinske kolonije. Bakterije znaju kako da prikupe informaciju iz okruženja i kako da je prenesu jedna drugoj. Između sebe mogu da podele zadatke i da pohranjuju informaciju u svojevrsnoj „kolektivnoj memoriji“. Osim što komuniciraju posredstvom talasa, one koriste i hemijske supstance koje im pomažu da koloniju pretvore u veliki „mozak“. Odnosno, poseduju kolektivnu svest, dok im individualni mozak odsustvuje. Uprkos tome, one razmišljaju, predviđaju i reaguju.

Ponovo sam se zadubio u misli o socijalizmu. Zapravo, socijalizam je bio pokušaj da se oživi kolektivna svest koju je nekada nadahnjivala religija. U Evropi, paralelno sa slabljenjem katolicizma, poslednjih nekoliko stotina godina individualna svest je izgubila vezu sa kolektivnom svešću i počela je da uništava sve oko sebe. Umesto morala, na prvo mesto je došao novac. Osnovna optužba na račun kapitalizma, od strane osnivača socijalizma Karla Marks-a, bila je da je on apsolutno lišen moralnosti: „Ne postoji zločin koji kapitalizam ne bi počinio zbog 300% profita“. Mora se priznati da je po ovom pitanju nesumnjivo bio u pravu. Upravo zato je toliko veliki broj ljudi podržao komunizam i kolektivna svest je u prvim decenijama sovjetske vlasti stvarala čuda. A zatim, zbog nedostatka interakcije sa individualnom svešću, počela je da slabi jer se kolektivna svest bez vere u Boga pretvara u kolektivni

egoizam. To više nije biopolje Vasione, već samo njegov sićušan deo kog za planetu Zemlju vezuje isključivo sopstveni interes.

Odbacio sam sve misli i posmatrao polja obasjana suncem. Suviše sam odlutao. Sve misli treba da se pretvore u harmonično osećanje, a u glavi ne bi trebalo da bude nijedne misli jer one stvaraju napetost, a dugotrajna napetost je štetna po zdravlje. Stoga je vreme da se opustim i malo odmorim. Polagano sam se udaljavao od svojih problema i u mislima zadržao samo sunce, polja, zelenilo, cveće i spokojnu raskoš junskog neba.

KRIM

Juli 2008.

Dakle, ostao sam bez novca, ali sam zato imao prijatelje. Stoga i nisam preterano brinuo što sam ga izgubio. Novac se uvek može pozajmiti, a mogu se ograničiti i lične potrebe, što nekad ume da bude jako korisno budući da svet, u tom slučaju, posmatramo kao učenici, pri čemu nam oživljavaju sva osećanja, potekne energije i pojavljuju se razni snovi i želje. Generalno, pruža nam se prilika da se potpuno preporodimo.

Kako sam nekada bolno preživljavao svaki gubitak! Nervirao sam se, mrzeo, žalio, padao u uninije, po svaku cenu sam želeo da vratim izgubljeno, razjedao me je duševni bol. Međutim, zahvaljujući istraživanjima, shvatio sam da je gubitak jedan od najboljih lekova za dušu. Nisu se bezrazložno sveci odricali onoga čemu je iz sve snage težio običan čovek. Kada zauzmem ispravan stav prema gubitku, tada shvatimo da je to takođe žrtva, samo prinudna. Ukoliko je podnesemo bez ljutnji i žaljenja, tada je ona na Višem planu prihvaćena. I pored toga što je žrtva prinudna, kada se prema njoj ispravno postavimo, izjednačava se sa dobrovoljnom. Međutim, ukoliko žalimo, osećamo ljutnju i mržnju, naša žrtva neće biti prihvaćena, što znači da će iza nje stići i sledeća prinudna žrtva i tako sve dok ne naučimo da dajemo.

U Svetim knjigama se često navodi jedna priča, ali se, međutim, ne objašnjavaju razlozi onoga što se dešava. Dugo sam se mučio pokušavajući da shvatim zašto je Aveljovu žrtvu Bog prihvatio, dok Kainovu nije. Kain je, prinoseći žrtvu, žalio zbog onoga što je dao. Dobrovoljna žrtva treba da podstakne buđenje ljubavi prema Bogu, ali ako se ona prinosi tako da je svi vide, pojačavajući osećaj nadmoći, ili sa unutrašnjim žaljenjem, tada je ta žrtva lažna. Na spoljašnjem planu čovek daje, dok na unutrašnjem uzima. Da bismo stekli božanske osobine, treba da izgubimo ljudske.

Svaki put kad sam pisao novu knjigu, dešavale su mi se bolesti ili smrtno opasne situacije. Verovatno su mi „odozgo” pomagali da prinesem unutrašnju žrtvu, da u duši bude više ljubavi i da nova knjiga bude čistija. Kada sam zaboravljaon dobrovoljnu žrtvu - stizala je prinudna. Dobro je što sam naučio da sve mirno prihvatom. Dakle, ako je

naziv knjige „Vaspitanje roditelja”, tada je žrtva najverovatnije obavezna. Na kraju krajeva, priroda nam zbog toga i daje priliku da imamo decu kako bismo naučili da pružamo ljubav i da se žrtvujemo.

Dakle, narednih nekoliko dana sam se uglavnom kupao u moru gledao interesantne filmove u stanu jednog mog prijatelja. Pošto sam već ovlađao veštinom donošenja zaključka o tome na koji način su povezani detalji u bilo kom filmu, često su mi tražili da objasnim u čemu je njihova suština.

Ono što je zanimljivo je sledeće: kada se bavite nekom temom i stalno razmišljate o njoj, onda će sve ono što vam se dešava takođe biti povezano s njom. U leto 2008. godine, posvetio sam se nastojanjima da shvatim kakav bi trebalo da bude čovek budućnosti. Jasno sam shvatao da ako ne prevaziđemo zavisnost od budućnosti, tada je neću imati ni ja, niti drugi. U tom trenutku sam imao dve šeme za prevazilaženje zavisnosti. Prva varijanta je bila da se odrekнемo budućnosti u skladu sa šemom: pohlepan će se spasiti ako se odrekne novca. Budućnost je povezana sa svešću, ciljevima i planovima. Prema indijskoj filozofiji, prevazilaženje zavisnosti od budućnosti postiže se asketizmom, odricanjem od društvenih odnosa, planova, ciljeva i zadataka. Na najvišem nivou to označava zaustavljanje svesti, kao jedne od osnovnih čovekovih funkcija, njeno odbacivanje. Ovu tradiciju su u izvesnoj meri nastavili pravoslavni monasi. Napuštanje porodice, prekid društvenih kontakta, osamljivanje, zavet čutanja i nepostojanje sopstvene volje donosili su isto to oslobođanje od budućnosti, njeno prevazilaženje. Druga opcija je bila: očuvanje ljubavi u trenucima kada nam se budućnost raspada, odnosno u trenucima kada nas izdaju, kada nam se ruše snovi i nade, kada se na nas obrušavaju sudbinske neprijatnosti.

Moje pročišćenje je krenulo drugim putem. U životu sam povremeno dolazio u bezizlazne situacije, kao da sam udarao u zid, pri čemu sam osetio očajanje i gubitak nade. Um mi je uporno ponavljaо: nemaš izglede da preživiš, nemaš šanse da bilo šta postigneš. U takvim trenucima sklanjao sam u stranu um koji me je gušio, a preživeo sam samo zahvaljujući prilivu neke nove sile. Potpuno rasparčanog uma, preživeo sam zahvaljujući osećanjima koja su mi sugerisala da ne postoje bezizlazne situacije i da svaki problem nosi odgovor, kao i da nam s Višeg plana šalju upravo ono što nam je neophodno za razvoj. Moj um se tada transformisao i ja sam pronalazio izlaz.

Savremeno čovečanstvo živi kroz um, kao i kroz ciljeve i planove koje postavlja pred sobom. Klanja se budućnosti, živi za nju, diše kroz nju i moli se za nju. Setio sam se Černiševskog, koji je davno opisao ovo stanje. Naime, on je pozivao na to da treba približiti budućnost i živeti kroz nju. Znam šta se desilo posle toga. Ta monstruozna mašina za mlevenje mesa koja se potom pojavila, izrodila se upravo iz koncepta poklonjenja budućnosti. Iz nekog razloga, ljudi koji su živeli za budućnost gubili su ljubav i saosećajnost i bili su spremni da unište čitavo čovečanstvo u trenutku. Zbog neke ideje, sistema koji je obećavao materijalna i duhovna dobra, takve osobe su bile spremne na svaki zločin. Njihova duša se okamenjivala što se moglo videti golim okom. Ono što nazivamo fašizmom jedan je od najmonstruoznijih oblika poklonjenja budućnosti, trend koji se sve više razbuktava u savremenom svetu. Dakle, fašizam je zakonomerna pojava.

Sve u svemu, kapitalističko uređenje je fikcija. Reč je o društvu koje je izgubilo veru u jedinog Boga i koje je počelo da se klanja duhovnim i materijalnim vrednostima. Poklonjenje duhovnim vrednostima je stvorilo socijalizam, dok je poklonjenje novcu i materijalnom blagostanju izrodilo društvo koje su nazvali kapitalističkim. Najviši stepen razvoja kapitalizma je imperijalizam, a najviši stepen razvoja imperijalizma je fašizam. Socijalizam je nastao u jednoj od najzaostalijih evropskih zemalja, a fašizam u najnaprednijoj, Nemačkoj. Lider zloglasne sekte „Aum šinrikjo” nije se slučajno pojavio baš u Japanu, odnosno jednoj od najrazvijenijih kapitalističkih zemalja. Takođe nije slučajno ni to što je toj zemlji Hitler bio idol, kao ni to što je nameravao da uništi celokupno čovečanstvo koje nije odgovaralo njegovim idealima. Sve su to znamenja koje čovečanstvu šalje sloboda. Tendencija poklonjenja slobodi je u porastu, a rezerve budućnosti se tope iz dana u dan. Aktivira se program samouništenja.

Nedavno sam imao priliku da konsultujem jednog biznismena. Bio je to vrlo pametan čovek ali su ga konstantno pratili neuspesi.

- Agresivnost se u vašoj podsvesti pretvorila u program samouništenja. U takvom slučaju, od deset mogućih varijanti, uvek ćete izabrati najgoru, zato što će ona odgovarati vašem unutrašnjem usmerenju. Intuicija će vas uvek izdati i prevariti.

U okvirima današnjeg čovečanstva, odvija se sličan proces. Čudimo se zašto nas multinacionalne korporacije truju nekvalitetnom hranom i pićem. Kada sam bio dete, pivskim kvascem su se lečile mnogobrojne bolesti. Trećeg dana u pivu se pojavljivao talog i pivo više nije bilo kvalitetno. Danas je to alkoholno piće pod nazivom „pivo“ zatrovano konzervansima i pojačivačima ukusa i njime su preplavljene sve prodavnice u zemlji. Teško je shvatiti zašto čovečanstvo sebe ubija kroz hranu, ekologiju, suludu novčanu trku. Na kraju krajeva, mnogo je inteligentnih ljudi: zašto oni, radi novca, uništavaju sopstvene potomke i njihovu budućnost? Odgovor je jednostavan: oni nemaju budućnost zato što joj se klanjaju. Njihovim ponašanjem upravlja program samouništenja. Oni to pred sobom pravdaju navodnim „poslovnim razvojem“ i „oporavkom ekonomije“. Poklonstvo budućnosti je omča koja će se pre ili kasnije zategnuti. Ili će čovek prevazići zavisnost od budućnosti ili će umreti. Sve ovo sam snažno osetio dok sam gledao filmove koje su izabrali moji prijatelji.

Prvog dana smo gledali film talentovanog ruskog režisera „Povratak“ (Возвращение). U filmu najpre vidimo dva dečaka, braću, koji se igraju sa svojim vršnjacima. Zatim se ispostavlja da žive sa majkom, bez oca: nije jasno da li je on u zatvoru ili su roditelji razvedeni. I odjednom se dešava nešto neverovatno: otac se vraća. Čini se da je porodica pronašla dugoočekivanu sreću. Međutim, postoji nešto čudno u tom događaju i postepeno počinjemo da shvatamo odakle dopire taj utisak. Razlog je u ocu dečaka, u njegovom ponašanju i karakteru. To je osoba koja živi za postavljene ciljeve i veliki je idealista. Nameće da svi treba da budu onakvi kakvim ih on vidi. Kakvu budućnost je on zacrtao, takva ona mora i da bude. Umesto radosti, zagrljaja i duševnih razgovora sa svojom decom, otac počinje da slama i potčinjava dečake. Kategoričan je i nepomirljiv. Posmatrajući ga, sećamo se izreke iz sovjetskih vremena: „Korak levo, korak desno - streljanje“. Istovremeno, on voli svoju decu i spremjan je da se žrtvuje za njih. Međutim, za njega je na prvom mestu ipak budućnost i zbog te budućnosti čini se i da je bio u zatvoru. Ispostavlja se da je ukrao blago, a zatim ga je zakopao na nekom ostrvu. Zašto su mu bila potrebna blaga zbog kojih je otiašao u zatvor? Da bi obezbedio svoju budućnost, svoju decu. Živeo je za tu budućnost, težio je ka njoj i radi nje je počinio i zločin. Nalazio se na dva koraka od ispunjenja svog sna: preostalo mu je samo da čamcem krene u susret svojoj sreći, na mesto gde je zakopano blago. On voli svoju decu

i želi da ih učini srećnom. Odlučuje da sinove povede sa sobom u ribolov - baš na ostrvo gde je zakopao blago.

Međutim, ljubav mu se neprekidno sukobljava s budućnošću. Šta je važnije - ljubav i saosećajnost ili principi, ciljevi i strogost? Otac sa sinovima seda u automobil i sve izgleda vrlo idilično - porodica je krenula na pecanje. Ali što se glavnom junaku više približava ispunjenje snova i nada, time se on jače vezuje za budućnost i sve je kategoričniji i okrutniji. Zbog najmanjeg nestašluka on jednog od svojih sinova izbacuje na kišu da bi ga vaspitao. Onaj koji se klanja budućnosti ne trpi ravnopravnost, otvorenost i iskrenost, već mora sve da vuče sa sobom ka svom cilju, da guši i pokorava, strogo kažnjava i za najmanje odstupanje od puta koji je izabrao.

Kada pristignu na ostrvo, on napokon pronalazi ono čemu je težio i sanjao sve te godine. Sinove šalje na pecanje, da bi bez suvišnih svedoka izvukao skriveno blago. Ne primećuje kako ljubav neprimetno napušta njegovu dušu. Navika da živi za ciljeve, planove i budućnost, pojačava se u njemu onog trenutka kada su mu se želje ispunile.

Dresiranje svake životinje se obavlja tako što se ona nagrađuje ukusnom hranom za uspešno obavljen zadatak. Čovek se dresira na sledeći način: pozitivnim emocijama se učvršćuje neka crta ponašanja. Kada čovek izdaje drugog, ubija i za to dobija mnogo novca, sklonost ka izdaji i ubistvu u njemu se čvrsto utiskuje i prenosi na potomstvo. Ukoliko čovek započinje neki posao ispunjen mržnjom i pohlepom i taj posao mu donese veliki profit, onda će se mržnja i pohlepa čvrsto utisnuti u njegovu dušu. I što mu posao biva uspešniji, više će se razboljevati i doživljavati nesreća. Kod junaka ovog filma je spremnost da pljačka, krade i prekrši zapovesti u ime svetle budućnosti nagrađena pronađenim blagom.

Sve liči na to da je ovo priča sa „hepi endom“. Otac svojim sinovima dopušta još sat vremena za pecanje. Novac je kod njega, bogat je, obezbediće svoju decu. Dozvoljava im da još neko vreme pecaju, dok ih on čeka. Međutim, nadalje se u situaciju upliće sloboda. Riba počinje dobro da grize i dečaci ne mogu da odole, pa kasne skoro sat vremena. Otac je spreman da ih ubije zbog tog kašnjenja. Sreća ga nije učinila boljim i mekšim, već je pojačala njegovu kategoričnost, okrutnost i beskompromisnost. Kada su deca konačno stigla i počela da se pravdaju,

otac, pokušavajući da ih smrvi i potčini, baca starijeg sina na zemlju i nad njim zamahuje sekirom. S njegove tačke gledišta, to je samo vaspitna mera, međutim, mlađi sin oseća da je otac podsvesno spremam da ubije njegovog brata, da je za njega svetla budućnost važnija od detetovog života. U tom trenutku sam se setio Šolohovljevog romana „Uzorana ledina”, gde glavni junak Naguljnov u ekstazi urla: „Za dobrobit revolucije nikoga i ničega mi nije žao! Stavite ispred mene stotinu žena i dece - sve će ih pokositi iz mitraljeza”.

Mlađi sin, koji se i ranije suprotstavljao očevoj okrutnosti, vidi da se otac pretvara u ludaka. Dečak mu iznenada dovikuje: „Mrzim te!” - i, videvši očev pogled, počinje da beži plašeći se da će ga ovaj ubiti. Međutim, otac odjednom shvata. Do njega dopire istina da je spremam da ubije sopstvenu decu zbog mitskog blagostanja koje je namenio upravo njihovoj dobrobiti. U njegovoj duši oživljava ljubav koja se bori sa poklonjenjem budućnošću. Otac trči za sinom, dok se ovaj penje na toranj, pokušavajući da zaustavi očevu mržnju i smanji unutrašnji rascep među njima koji se povećava svakog trenutka. Otac strahuje za život sina, koji se popeo vrlo visoko. Verovatno želi da od njega zatraži oproštaj i da mu kaže da ga voli, međutim, u poslednjem trenutku, ispostavilo se da je daska, za koju se otac uhvatio, trula i da puca, te on pada s velike visine a smrt nastupa trenutno.

Kada se nečemu klanjamo, tada nas polagano ispunjava agresija, ali se mi, i pored toga, možemo osećati prilično dobro. Ne primećujemo patološke promene sve do trenutka dok nas ne ogreje ljubav. Ljubav će uvek odneti pobedu. Razmera našeg gubitka zavisiće od toga koliko smo daleko otišli u svojoj vezanosti i okrutnosti. Otac je otišao predaleko. Ljubav je pobedila, ali je pročišćenje nastupilo tek kroz smrt. Čamac, u koji su deca položila telo svog oca i gde se nalazilo bogatstvo kome se klanjao, iznenada ponese vodena struja, da bi nakon nekoliko trenutaka potonuo. Budućnost umire, ali ljubav preživljava. Svaki genijalan film je holografski, isto kao što je holografska i sama Vasiona. Svesno ili nesvesno, režiser je u svom filmu oslikao zakone postojanja koji ne deluju na nivou logike i uma, već intuicije, osećanja i podsvesti.

Gledajući ovaj film, pokušavao sam da ga uporedim sa trenutnom situacijom u svetu. Danas mnoge zemlje zamahuju sekirom da bi osigurale svoju svetlu budućnost. I sve dok su za njih materijalno

bogatstvo, ciljevi, planovi i nade glavni smisao postojanja, šanse za njihovo preživljavanje će se iz godine u godinu sve više smanjivati.

Kada majka brižljivo pazi da li je dete na vreme jelo i kako je obučeno, kada mu meri puls i temperaturu, ona se može nazvati brižnom. Međutim, ako joj je pritom potpuno svejedno o čemu dete razmišlja, ako zatvara oči pred njegovim nemoralnim ponašanjem, činjenicom da se, npr., u njegovom ormariću nalaze porno-časopisi, da puši skank, da vređa devojčice i psuje - da li je takva majka brižna? Teško. Za majku koja voli, najvažnija su zdrava osećanja njenog deteta, u kojoj meri je ispravan njegov pogled na svet i ponašanje, dok odeća i hrana mogu biti i na trećem mestu. Ne živi čovek samo „o hlebu”, na kraju krajeva. Moderna civilizacija, sudeći po onome što vidimo i čujemo, potpuno je ravnodušna prema činjenici da je broj homoseksualaca i nemoralnih osoba u naglom porastu, da umetnost degradira, da se greh proklamuje kao vrlina, da su seks i nasilje preplavili estradu, film i književnost i da bogohuljenje i vređanje svetlih osećanja postaju uobičajena pojava. Majka koja brine samo o ishrani deteta na kraju može da otkrije da je ono postalo kriminalac. Današnja civilizacija danonoćno priča samo o ekonomiji, biznisu, hrani i blagostanju. Već sad primećujemo kakvi su plodovi takvog vaspitanja. Zakoni prirode deluju sporo, ali neumoljivo. U međuvremenu, većina se moli za sutrašnji komad hleba.

Sledećeg dana smo gledali film istog reditelja pod nazivom „Progon” (Изгнание). U glavnoj ulozi je isti glumac i ponovo je tema poklonjenje budućnosti, ali ovaj put - duhovnoj. U ovom filmu junaku nisu najvažniji novac i blagostanje, već sopstvena duhovnost, osećaj ispravnosti i moć nad drugima. On poseduje svoju duhovnu teritoriju koja je neprikosnovena i nikome ne dozvoljava da mu je zauzme.

Duhovne vrednosti imaju mnogo širi spektar od materijalnih i osobe koje se klanjaju duhovnosti nisu životno održive zbog ogromne unutrašnje agresivnosti. Njihova podsvesna agresija pre ili kasnije prelazi na decu i pretvara se u samouništenje, zbog čega su takva deca uglavnom životno neodrživa. Da bi preživele i spasile svoje potomstvo, takve osobe se, najčešće, odriču duhovnih vrednosti i prianjaju za one prizemne i materijalne. Ponekad se dešava da pristojni roditelji osuđuju podlace i nitkove. Kada im se rode deca, jedan sin im postaje principijelan i okrutan, spreman da ubije čoveka zbog nedoličnog

ponašanja, dok drugi postaje bandit - pljačka i krade jer mu je novac najvažniji u životu. Roditelji su preneli svojoj deci moral kao osnovni smisao života.

Glavni junak filma ima brata koji je bandit, koji krade, pljačka i, po svemu sudeći, ubija. Međutim, dešava se da je neko pokušao da ga ubije i on dolazi kod brata s metkom u telu, moleći ga da mu pomogne. Naime, on ne može da se obrati lekarima zato što se nalazi u opasnom položaju.

Na glavnog junaka se obrušavaju ozbiljne neprijatnosti jer mora da pođe na napuštenu farmu, u kuću svojih roditelja. On ima dvoje divne dece, a žena je u poodmakloj trudnoći s trećim detetom. Tad počinju da se dešavaju neobjasnjive stvari. Žena iznenada saopštava mužu da dete koje nosi nije njegovo. Sa stanovišta zdrave logike to je potpuno bezumno. Čak i ako je zatrudnela s drugim, zašto bi trovala život mužu i sebi? Ono što je najneverovatnije jeste činjenica da dete jeste njegovo. Možda je žena poludela? Međutim, ona izgleda kao potpuno normalna osoba. Zašto pričinjava takav užasan bol svom mužu, pa još u toku trudnoće? Svoje ponašanje lekaru, poznaniku, objašnjava tako što izgovara veoma čudnu rečenicu: „Neću da rađam mrtvu decu”.

Muž pokušava da joj oprosti, međutim, razbuktali gnev ga zaslepljuje i ispunjava mržnjom. Prikuplja svu snagu i oprاشta joj, ali zahteva od nje da se podvrgne abortusu, što ona odbija. Govori da je voli, da će prihvati dete i oprostiti joj, ali zatim ponovo pada u mržnju i osude. Iznova pokušava da joj oprosti, da očuva odnos kakav je imao prema njoj pre toga. Međutim, to mu ne polazi za rukom jer nema snage da prihvati tuđe dete. Poziva svog brata i zajedno s lekarom nasilno vrše abortus. Nakon toga žena mu umire. Potom se ispostavlja da je to zapravo bilo samoubistvo jer je ona prethodno popila tablete. U tom trenutku glavni junak shvata sledeće: da se brat nije složio s njegovim predlogom, žena i dete bi mu ostali u životu. U njemu se rasplamsava mržnja prema bratu jer je tako lako pristao na molbu da se ubije čovek. Obraća mu se rečima: „Proklet bio”. Nakon nekoliko minuta, njegovom bratu se zaustavlja srce i on umire. Naša osećanja imaju prirodu talasa, polja, i ona mogu dopreti do bilo koga, pa ga i ubiti. Glavni junak ubija svog brata, a zatim decu ostavlja komšijama, uzima pištolj i automobilom polazi da ubije muškarca, s kojim je, kako je smatrao, njegova žena zatrudnела.

U automobilskoj pregradi pronalazi pismo koje je napisala njegova žena i koje je pročitao i njegov brat posle njene smrti. U pismu je napisala da je dete bilo njegovo i da je ona, videvši i osećajući njegovu unutrašnju grubost, pokušala da probudi ljubav u njegovoj duši kroz uniženje budućnosti i krah idealja. On je morao da pobedi svoj osećaj ispravnosti i nadmoći i da ljubav postavi iznad idealja i principa.

Međutim, on to nije bio u stanju da učini. Zbog toga su nastradale tri osobe koje su mu bile bliske. Međutim, on ipak uspeva da napravi prvi korak ka tome - opršta joj. Zbog toga svoj život ne okončava samoubistvom, već ulazi u automobil i vraća se nazad, deci. Pokušaće da započne novi život u kome će ljubav biti važnija od principa i pravičnosti.

Trećeg dana smo gledali film „Dogvil”. Prijatelj me je unapred upozorio da je film monoton i vrlo apstraktan.

- Težak je za gledanje, ali treba izdržati zato što se u njemu krije nešto vrlo ozbiljno, a, osim toga, bavi se i veoma važnim problemima. Provejava osećaj da se u filmu osuđuje hrišćanstvo.

- Kako to shvatiti? - zainteresovao sam se.

- Glavna junakinja filma se trudila da se do poslednjeg daha ponaša hrišćanski i striktno u skladu sa onim što je Hristos propovedao. A zatim je, u vražju mater, uzela i poubijala sve ljude.

- To je već zanimljivo - živuo sam - neka vrsta intrige. „Dogvil”, koliko shvatam, u prevodu znači „pasji grad”. Nešto poput: svi ljudi koji u njemu žive su kao psi.

Moj sagovornik se nasmejao:

- Jedino čestito biće u filmu je pas. On je jedini i preživeo.

Setio sam se rečenice koju je neko izgovorio: „Sve Hristove zapovesti zvuče jako lepo, ali one su u realnom životu potpuno neupotrebljive. Ljudi koji ih se pridržavaju bivaju poniženi i zlostavljeni, a potom ubijeni. Ako prežive, tad sami počinju da kinje i ubijaju druge”.

Bilo nas je šestoro ili sedmoro. Zamračili smo prostoriju i film je počeo. Radnja se činila neobičnom, ali se zapravo svakome od nas to dešava: čovek je poverovao u ideale, dobrotu, moral, nenasilje i pokušao je da sve to primeni u životu. Međutim, ljudi su to postepeno počeli da

zloupotrebljavaju i pretvaraju ga u roba. Na kraju je junak morao da umre, ali iz određenog razloga su se umešale neke sile.

Glavna junakinja filma je mlada i lepa žena. Radnja se dešava u Americi, tridesetih godina prošlog veka. Kriminal je u procвату, ljudi žive u skladu sa zverskim zakonima, a jedna mlada, krhkka i naivna devojka ne želi da živi u toj pasjoj atmosferi. Ona beži iz tog sveta što je noge dalje nose, a za njom jure banditi. Čuju se pucnjevi, što dopire i do mladića koji se kreće sporednim ulicama manjeg grada.

Taj čovek je idealista i on se ne ograničava na tugaljiv život posvećen parčetu hleba, već čita knjige, tj. ogroman broj knjiga. On govori da ljudi imaju nizak moral i uspeva da ubedi meštane da svi treba da se okupljaju i slušaju predavanja o moralu, koje će on držati. Iz sve snage se bori da ljude malog grada učini duhovnijim, da ih otrgne iz svakodnevne kolotečine, gde se sve želje svode na dva-tri zadovoljstava: hranu, seks, pristojan krov nad glavom... Oseća se spasiocem i pokroviteljem običnih, neobrazovanih, prosečnih parohijana. Nesrećnu devojku, koja pokušava da umakne od potere, skriva na sigurno mesto, a banditima koji dolaze odgovara da nikoga nije video. Mudar i iskusan stariji vođa bande ga pažljivo pogleda, a onda mu pruži svoju vizit-kartu:

- Ako budete videli ovu devojku, pozovite me telefonom. Dobićete veliku nagradu.

Vođa bande se veoma dobro razume u ljudsku psihu. On zna kako se nepopravljeni idealisti odjednom lako prodaju za novac, a oni koji se fanatično klanjaju nekoj ideji, pre ili kasnije, da bi preživeli, padaju u poklonstvo novcu i bogatstvu, prodaju svoje ideale i za to pronalaze dobre razloge. Vođa ne samo što to zna, već i oseća, a za to mu nije potreban završeni filozofski fakultet, gde se ljudi napune dimom i čitaju tone nepotrebne literature kako bi dobili status i zvanje, kao i da bi ubedili sebe i druge u sopstvenu vrednost. On je pragmatičan i tačno zna koliko ko vredi.

Banditi odlaze, a mladić ostaje sam s mlaodom ženom koju je spasio. Razmišlja o tome kako bi, izvesno vreme, ona trebalo da ostane u njihovom gradu, a kasnije da ide. Isprva se krije i živi kod nekog njegovog poznanika, a zatim, da bi bila od koristi meštanima, počinje da im pomaže po domaćinstvu i uči njihovu decu. Postepeno su se svi

navikli na tu besplatnu dadilju i zavoleli su je. Međutim, dešava se da je siluje jedan grubijan, koji je uvek nečim bio nezadovoljan. Ona s teškom mukom podnosi taj sram i poniženje. Ali predavanja o moralnosti i dobroti, koje sluša od svog spasitelja, pomažu joj da izdrži. Zatim je siluje još jedan muškarac, potom još jedan i ona postepeno postaje seksualna robinja svim muškarcima u gradu. Međutim, njen spasilac, koji je za nju postao učitelj, ubeduje je da sve to treba da prihvati i da se ne protivi, a ona mu poslušno veruje. U jednom trenutku ona oseća atmosferu smrti i pokušava da pobegne iz grada. Moli vozača automobila da joj pomogne, i on pristaje. Pošto nije imala novca, on je siluje. Potom je vraća meštanima, koji je bacaju u okove kako bi je sprečili u budućim pokušajima bekstva.

Jedina stvar koja ju je činila radosnom, ili joj je bar malo unosila svetlost u dušu, bile su glinene lutke s kojima se igrala. Međutim, s njom je spavao suprug žene čije je dete podučavala. Ta žena je bila ljubomorna na nju i zbog toga ju je zamrzela. Stoga je zatražila od grupe muškaraca da joj razbiju igračke u komade:

- Kada počnete da ih razbijate, postavite joj uslov: kad prestaneš da plačeš - prestaćemo da ih razbijamo. Ako se ne suzdrži, razbijte joj sve.

Ona je znala da će nesrećna žena plakati i da neće moći da zadrži suze. Želela je da je zgazi do kraja osećajući se daleko iznad te, u čošak priterane glupačice, koju su svi ismevali i koja se čak nije mogla smatrati ni ljudskim bićem.

A zatim je i muškarac, koji ju je spasao i držao predavanja o dobroti, takođe želeo da spava s njom. Međutim, ona ga odbija, zadržavajući poslednje tragove dostojanstva. Ako ju je voleo, nije smeо dopustiti da je svi poseduju, a ako je u pitanju samo seksualna želja, onda je to bilo vrlo ružno, budući da je on za nju bio jedini oslonac i da su joj sva uzvišena osećanja, koja je imala u životu, bila vezana za njega. Ona ne želi da ta lepa osećanja zaprlja, jer su ona bila jedino što joj je preostalo. Sve materijalno joj je oduzeto, sudskačica joj je uništена, a njene nade i ideali su nestali u vidu izmaglice. Jedino u šta je verovala bio je njen spasilac, verovala je u njegove principe opruštanja, dobrodušnosti, nepružanja otpora. Ali kada ga odbija, on iz nekog razloga zaboravlja na

praštanje i dobrodošnost, pronalazi vizit-karticu bandita i okreće njegov broj telefona.

Pristiže nekoliko automobila sa naoružanim banditima. Vođe mafijaša izlaze iz auta i približavaju se čoveku koji je još donedavno video sebe u ulozi spasitelja. On se ulagivački vрpolji i kukavički gleda u stranu, pa odvodi bandita u šupu, gde se nalazila begunica. Mafijaši primećuju u kakvom je ona položaju i hladnokrvno naređuju da joj se skinu okovi i da se izvede napolje. Zatim je smeštaju u automobil i utom među njima otpočinje razgovor iz kog se neočekivano ispostavlja da je vođa mafijaša - devočin otac.

- Vreme je da se vratiš - mirno je rekao.

- Nikada neću poći s tobom - odgovorila mu je - zato što si okrutan, arogantan i prezireš sve ljude. A ja hoću da živim u svetlom i čistom svetu.

- Ti si mnogo oholija od mene i daleko više prezireš ljude jer ih ne kažnjavaš i oni se zato pretvaraju u svinje. Što se više iživljavaju i ponižavaju te, ti sve više osećaš svoju nadmoć i prezireš ih. Za razliku od tebe, ja ljude kažnjavam kada je to potrebno i zato sam bolji od tebe.

I u tom trenutku se devojka, koja je do tada živila isključivo posvećena idealima dobrote, praštanja i prihvatanja, iznenada potpuno menja. Apsolutno dobro se pre ili kasnije pretvara u apsolutno zlo, jedna krajnost prelazi u drugu. Ovaj proces je u njoj morao da se desi pre ili kasnije, ali pod uticajem oca se to dogodilo vrlo brzo. Njen glas se menja i postaje oštar:

- Poubijajte sve meštane, a kuće im spalite.

- Sve? - ponovio je otac.

- Da, sve - odlučno je odgovorila devojka.

- U ovoj kući živi žena koja ima četvoro dece. Neka krenu da ubijaju njenu decu i kažu joj: ako prestanete da ride, preostalu decu ćemo ostaviti u životu. Ali ako joj se u očima pojave suze, sve ih ubijte.

Banditi su hladnokrvno i efikasno počeli da ubijaju ljude. A onda je devojka začula glas svog „spasitelja“:

- Napisaću dobru knjigu na ovu temu - rekao je. - I ona će biti vrlo moralna i poučna.

Muškarac se užasno plaši za svoj život, ali to ničim ne pokazuje. U tom trenutku ona iznenada shvata da su svi njegovi pozivi ka moralnosti, duhovnosti i velikodušnosti bili usmereni na to da oseti svoju moć nad drugim ljudima, da uzdigne svoj položaj i postavi sebe u centar univerzuma. Spasio ju je samo zato da bi podigao svoju vrednost i tako stvorio uslove da se ponosi sobom. To klanjanje idealima i prekrasnoj budućnosti uništilo je u njemu sva ljudska osećanja, pa čak i životinjska, jer u životinjskom svetu mužjak brani i štiti svoju ženku. A ovaj čovek je tvrdio da je voli, a istovremeno ju je podvodio drugima i zatvorio joj je mogućnosti da pobegne iz grada. Vlast nad njom, osećaj duhovne nadmoćnosti i osećaj da njenu sudbinu drži u svojim rukama ispostavilo se da su za njega bili daleko bitniji od ljubavi, pa čak i seksualnosti.

U fašističkoj Nemačkoj ljudima su se do te mere raspale duše da su potpuno hladnokrvno nosili torbe napravljene od ljudske kože. Život i dostojanstvo drugog čoveka nisu postojali. Pri spoljašnjem sjaju, moralna degradacija mnogih je pala ispod životinjskog nivoa: došlo je do potpunog raspada svih zapovesti, ljubavi, morala, saosećajnosti i jedinstva. To se desilo tridesetih godina prošlog veka. U tadašnjoj Americi slična tendencija je dovela do pojave ljudi za koje su saosećajnost i ljubav prestali da postoje, a zadržala se samo prazna ljuštura u vidu morala, principa i ideala.

Kada je mlada žena videla svog spasitelja u novom svetlu, shvatila je da je sve bilo lažno. Mladić je samo menjao odeću ljubavi, ali u njemu iznutra nije bilo ljubavi. Njegova pozivanja na moral, duhovnost, ideale i svetu budućnost nisu bili put ka ljubavi, već ka sopstvenoj važnosti i nadmoći.

- Njega moram sama da ubijem - govori i uzima pištolj. Zatim mu prilazi i puca u glavu - mesto odakle izvire poklonjenje idealima, duhovnosti i budućnosti.

Film je prilično dugo trajao. U njemu nije bilo dekoracija, već je akcentovana pozorišna postavka. Film je naturalistički i težak. Prespavao sam skoro polovinu, što su svi mogli da primete. Međutim, ideju filma sam ulovio. Kad su se svi okupili za stolom da bismo prodiskutovali film,

rešio sam da se našalim. Videvši kako svi gledaju u mene, očekujući objašnjenje i analizu, razrogačio sam oči i raširio ruke:

- Zašto je u ovom filmu žena tako zla? Bez razloga je ubila čoveka, dok je selo, u vražju mater, spalila. Tipično žensko ponašanje - čas joj se ne dopada ovo, čas ono. Muškarac ne uspe da shvati ni zašto, a već mu ode glava.

Svi su me saosećajno pogledali.

- Shvatam da si mnogo toga prespavao - rekao mi je jedan od prijatelja.

- Pa hajde mi onda vi objasnite u čemu je smisao filma - zamolio sam ih. - Zašto je žena otišla iz jedne krajnosti u drugu? Zašto su svi ljudi stradali?

Poverovali su mi i počeli da objašnjavaju u čemu je smisao filma. Namerno sam odugovlačio i svakome dao mogućnost da se izrazi. Istinski cenimo samo ono što sami zaradimo. Kada se trudimo da nešto shvatimo, tada nam je razumevanje dublje, a kada prihvatamo nečiju verziju, onda je razumevanje površno i traje kratko. Nakon četrdesetak minuta, kada su sve verzije prisutnih bile iscrpljene, ležerno sam rekao:

- Na osnovu polovine filma koju sam odgledao, pokušaću da izvedem dramsku analizu.

Zapravo sam se pretvarao. Prespavao sam samo trećinu filma. Međutim, sve što poseduje snagu i genijalnost je holografsko te se stoga celina može rekonstruisati iz delova. Neke filmove gledam tačno pet sekundi, a nakon toga prekidam, jer shvatam da nema smisla gledati dalje. Kada počne pozorišna predstava, a radi se nesumnjivo o lošoj predstavi, nakon prvog minuta su mi jasni i igra glumaca i režija, kao i sama predstava. Ali ponekad je, da bi se donela procena, potrebno odgledati i pet minuta.

Pridržavam se sledećeg principa: ne dopuštam da mi se zagađuje duša. Kada mi se ne dopada neka hrana, neću je ni jesti. Nekada sam sebe ubeđivao da je to neprikladno, da je ta hrana korisna, skupo plaćena i dr. Međutim, to je štetno za dušu. Zbog toga, kad mi se ne sviđa neka hrana, ne jedem je ili je ispljunem. Kada mi se ne dopada

predstava, bez odlaganja ustajem i odlazim. Ako je predstava loša, tada je napuštam u pauzi, nakon prvog čina, a kada mi se učini da je toksična, tad odmah ustajem i odlazim.

Kvalitetnu stvar ne možemo odmah da osetimo po ukusu i mirisu. Štaviše, pravi ukus dolazi tek kasnije. Isto je i sa dobrom filmom. On je više značan i kada mu se povremeno vraćamo, sve dublje shvatamo ideju režisera.

Najbolja predstava koja je ikada napisana na svetu je sam život, a najbolji režiser je Tvorac. Mnogi genijalni filmovi su zasnovani na stvarnim pričama iz života. Režiser i scenarista, da bi se sadržaj filma pojačao, samo neznatno menjaju radnju i formu.

Diskusija se nastavila budući da, kako je neko rekao, film predstavlja realnu osudu hrišćanstva. Sve zapovesti koje je Hristos dao neprimenljive su u životu, u praksi. Ma koliko su se ljudi trudili da poštuju Hristove zapovesti i da žive kroz svepraštanje i milosrđe, na kraju su padali na nivo koji je niži od deset zapovesti judaizma. Počinjali su da se svete i ubijaju, kao pravi pagani. Čini se da je režiser odlučio da oživi ono o čemu mnogi razmišljaju, ali o tome čute. Hrišćanstvo prestaje da ljudima nešto znači. U Evropi hramovi stoje prazni, a homoseksualci i lezbejke postaju sveštenici. Sovjetski Savez se raspao zato što se ispostavilo da su komunističke ideje nerealne, dok danas primećujemo kako se raspada hrišćanski svet. Svi trube o ekološkoj i ekonomskoj katastrofi koje se neminovno približavaju, a o tome da je već došlo do erupcije moralne katastrofe, svi čute. Zaista, najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo.

- Dakle, ovaj film je zaista osuda hrišćanstva?

Slegnuo sam ramenima:

- A kakve veze ima hrišćanstvo s tim? Nisam ga ovde primetio. Ja bih ovo nazvao propašću pogrešnih predstava o hrišćanstvu. Mnogi Hristovi sledbenici nisu do kraja uspeli da shvate na koji način se njegovo učenje razlikuje od judaizma i zašto je ono u suštini nadogradnja deset osnovnih zapovesti. Razlike postoje i one su kardinalne. U judaizmu čovek mora da se pridržava zapovesti koje je Bog dao, one precizno definišu njegovo ponašanje, način života, ishranu, trgovinu, higijenu, odnos prema rođacima i drugim ljudima. Odnosno, one su orijentisane

na telo i čovekov um. U njima je ugrađen temelj za buduće promene i nastanak novih ljudi.

Međutim, zapovesti Isusa Hrista su usmerene ka čovekovom unutrašnjem svetu, njegovim osećanjima i duši. Pokušaj površnog i bukvalnog tumačenja često vodi u čorsokak. S jedne strane, Hristos ponavlja osnovne ideje Tore: „Voli Boga iznad svega” i „Voli bližnjeg svog kao sebe” i dodaje da se poslednje može žrtvovati da bismo pomogli onome kome je pomoći neophodna. Dok, s druge strane, on kaže: „Ne bacajte bisere pred svinje i ne dajte svetinje psima...” Hristos govori o tome da čovek, koji je zgrešio protiv svog brata, treba da se pokaje i promeni. A ukoliko ne želi da prizna krivicu i promeni svoje ponašanje, onda ga je neophodno osuditi pred svedocima. Ako, pak, i dalje ne želi da promeni svoje ponašanje, tada o tome treba govoriti na skupu vernika. A potom, ako kategorički nema namenu da se promeni, mogu se primeniti najstrože mere. Odnosno, ljubav ne podrazumeva samo oprاشtanje, već i kažnjavanje. Ne samo toplinu i žrtvovanje, već i strogost.

Šta znači „ne bacajte bisere pred svinje”? To znači da je za prihvatanje božanskih znanja potrebno da se čovek iznutra promeni.

To znači da je potrebno da čovek promeni ne samo svoje ponašanje, već i misli i osećanja. Ukoliko ne želi da se menja, nikada neće moći da spozna velike istine. Psi i svinje predstavljaju alegorijsku sliku čoveka koji kategorički ne želi da se menja iznutra. Odnosno, Hristove zapovesti su primerene samo za one ljudi koji su spremni da se menjaju.

Ukoliko judaizam u skoro svim zapovestima propisuje promenu ponašanja, kod Hrista je reč o promeni i vaspitanju osećanja. Ako je u judaizmu glavna tema pravednost, kod Hrista je glavna tema ljubav. Budući da je ljubav sveobuhvatna, u njoj će uvek biti skrivene suprotnosti. Onome koji teži ljubavi, razvoju i promeni, potrebno je na sve načine pomagati, spasavati ga i dati mu i poslednje ukoliko situacija to zahteva. A prema onome koji se odriče ljubavi, razvoja i promene, treba primeniti stroge vaspitne metode. Prvima treba dati ljubav i podršku, a drugima - ljubav i kažnjavanje. Kao što je rekao jedan čovek: milosrdan čovek ne sažaljeva. Međutim, kada ljubav i vera srastaju isključivo sa pozitivnim emocijama, čovek će zasigurno preći na suprotnu

stranu i ljubav će, kao glavni cilj, u njemu srasti sa idejom uništenja, agresivnosti i okrutnosti.

Pre ili kasnije se ono o čemu je govorio Hristos mora pročistiti od nerazumevanja, zabluda i iluzija, jer tako funkcioniše ovaj svet. Navikli smo da razmišljamo i procenjujemo kroz već unapred razrađene koncepte i stereotipe, a kada se suočimo sa novom pojmom, prihvatamo je koristeći stari prtljag koncepata, osećanja i misli. Stari konceptualni aparat može da nas povuče nazad, u prošlost, i da na taj način blokira istinu od nas. Da bi se formirao novi koncept, potrebna su nova osećanja, a ponekad je potrebna i kardinalna čovekova promena, jer u suprotnom, površno shvatajući istinu, nećemo spoznati njenu suštinu. Zato je Hristos govorio da novo vino ne treba nalivati u stare mešine.

U hrišćanstvu je nivo jedinstva i borbe suprotnosti mnogo veći nego u religijama koje su nastale pre njega. Takođe je mnogo veći i nivo jedinstva s Bogom. Iz tog razloga su i prolazili vekovi, a ljudi nisu shvatali suštinu onoga o čemu je govorio Hristos. Nisu mogli da pomire ideju praštanja i kažnjavanja, i za njih se pojam praštanja stopio sa pojmom odsustva kazne. Ljubav je srasla sa blagošću, duševnim komforom i stabilnošću i neprimetno se izgubila osnovna ideja hrišćanstva: čovekova transformacija.

Setite se šta piše u Bibliji: Hristos prilazi paralizovanom čoveku i kaže mu: „Gresi su ti oprošteni”. Proučavajući Toru, Jevreji su znali da bolest pristiže od Boga kao kazna za grehe. I kada bi bolest prolazila, svi su smatrali da je to zato što je Bog čoveku oprostio. Dakle, to je značilo da ako je Hristos mogao da izleči paralizovanu osobu, onda je imao moć i da opravi grehe. Zato se u Bibliji citiraju reči u kojima se tvrdi da Hristos može da prašta ljudima grehe iako on to zapravo nije rekao, niti je mogao da kaže. A šta je onda rekao? Mogao je da kaže: „Oslobađam te od greha”. Svi su to shvatali kao „opraštam”. Hristos je mogao pomoći ljudima da se oslobole od greha. Ali da je on i otklanjao grehe, a ne samo opraštao, tada bi i u svom rodnom selu, gde niko nije verovao u njegove sposobnosti, morao sve ljude da isceli. Međutim, on to nije mogao da učini, jer mu oni nisu verovali i nisu želeli da se menjaju. Šta znači pomoći čoveku da se oslobodi greha? To znači pomoći mu da se promeni, da postane druga ličnost, da onaj koji je bolestan postane drugi čovek, da se promeni njegovo ponašanje, misli i osećanja. Tada je

bolest nepotrebna i ona se povlači, tj. odlazi zajedno sa dotadašnjim čovekom.

Za dublju transformaciju ličnosti neophodna je energija ljubavi koja dolazi od Tvorca. Ta energija je strujala kroz Hrista i, zahvaljujući njoj, ljudi su se menjali, bolesti su im prolazile. Ali ljudi su tu novu pojavu shvatili sa starih pozicija i tako su Hristove reči, da može spasiti ljudе od greha, doživeli kao mogućnost oprаštanja greha. Spolja je razlika gotovo neuhvatljiva, ali je iznutra kardinalna. Sa Višeg plana se greh prašta samo onda kada dođe do dubljih čovekovih promena. Neshvatanje ovog načela dovelo je do toga da su Hristovi sledbenici, izgubivši ideju čovekove transformacije, izgubili i sadržaj uhvativši se za formu - ideju oproštaja greha i izlečenja bolesti.

Kada se istina iskrivi, tada vrlo brzo počinje i da degradira. To što se nakon izvesnog vremena pojavila indulgencija, tj. oprost grehova za novac, bilo je logična pojava. Katolička crkva se javno izvinjavala zbog inkvizicije i smrti ljudi koji su spaljeni na lomačama. Ali u suštini, oprаštanje greha za novac daleko je teži zločin, gori od bogohuljenja, jer čovek sebi pripisuje moći Tvorca. A to već nije daleko od satanizma. To što u Americi postoji čak legalno registrovana satanistička crkva, takođe je logična pojava.

Da li znate na koji je način nastao kapitalizam? Kao prvo, nastao je nakon indulgencije. Ranije je čovek shvatao da treba da bude moralan, voli Boga i poštuje Njegove zapovesti i tada je Bog mogao da mu oprosti grehe i spasi njegovo potomstvo. U čovekovoј podsvesti je glavni cilj bio Bog i osnovna energija se usmeravala ka Bogu, ljubavi i moralnosti. Ukoliko se, pak, novcem mogu iskupiti gresi, tada, ma koliko čovek sebe spolja obmanjivao, podsvest će precizno i konkretno rasporediti prioritete. Ako se oproštaj grehova, odnosno zdravlje i blagostanje, može dobiti za novac, tada nam ni Bog više nije potreban. Što više zarađujemo novca, više greha će nam biti oprošteno i stoga će najvažnije biti da poboljšamo zaradu. Uz to je prikladno biti i pošten, disciplinovan, vredan i odgovoran. Može se čak i raditi danonoćno, najveći deo vremena posvećivati poslu, a ne Bogu.

Zatim je otpočeo razvoj materijalnog i ekonomskog faktora na štetu duše i moralnosti. Pogibeljnost tog procesa nisu svi bili u stanju da shvate jer služenje mamonu isprva izgleda dosta privlačno i na

spoljašnjem planu ne upropaštava čoveka. Međutim, naša osećanja uvek idu ispred naših misli, i pogibeljnost takvog puta mnogi su počeli da osećaju. Međutim, bilo je teško pronaći način spasenja. Kakvo treba da bude to spasenje? Nakon što je religija samu sebe diskreditovala, oblici spasenja nisu mogli da budu povezani s njom. A budući da je poklonjenje novcu i privatnoj svojini uništavalo duše ljudi, trebalo je odreći se novca i privatne svojine. Socijalističke ideje nisu bile samo oblik spasenja čovečanstva, koliko su bile kritika i pokušaj da se stvori alternativa kapitalističkom načinu razmišljanja. Zapravo, ono što nazivamo kapitalizmom samo je degradacija monoteizma u paganizam. Međutim, socijalizam je bio pokušaj da se oživi ideja hrišćanstva, njena suština. Istina, uz odbacivanje religije i vere u Boga. I jedan i drugi put bili su osuđeni na propast.

Inače, nešto slično socijalizmu postoji već nekoliko hiljada godina, a taj pravac se naziva budizam. Da li se nekada neko od vas zamislio zašto je budizam religija bez Boga? Sve religije su oduvek imale objekat poklonjenja i odgovarajuće rituale. Zašto se budizam klanja unutrašnjem stanju čoveka? Najverovatnije se to objašnjava na sledeći način: gigantsko religiozno znanje, izloženo u Vedama, bilo je neizmerno veće od nivoa na kome su se nalazili ljudi pre 5-8 hiljada godina. Kognitivni aparat je bio vrlo primitivan i zato je potpuno logično što je istina bila prekrivena slojevima ljudske ograničenosti i sužene percepcije. Postepeno je slabio osećaj jedinog Tvorca, tj. monoteizam, a jačalo je idolopoklonstvo. Pojavljivalo se sve više bogova kojima su se ljudi klanjali i iskriviljavanje osnovnih ideja udaljavalo ih je od suštine i zaklanjalo im istinu. Forma je počela da uništava sadržaj i to je bio prirodni proces. Božanski impuls se spušta na ovaj svet i poprima formu, a zatim forma, isprva blistava, veličanstvena i harmonična, počinje da odumire, okamenjuje se i sve se više udaljava od sadržaja. Budizam je novi impuls, koji je usmereniji ka suštini, nego ka formi hinduizma. Bog nije idol, niti kip, niti je jedan od hiljade i hiljade bogova kojima se treba klanjati i koje treba poštovati. Bog je osećaj koji ne treba da sraste s formom, materijom. Stoga se treba klanjati osećaju, a ne nekom mitološkom biću.

Ista tendencija se ponovila i nekoliko vekova kasnije, na teritoriji drevnog Izraela. Hristos je govorio da su najvažnija osećanja, a ne

njihovo ceremonijalno ispoljavanje. Isto tako, da ispravno ponašanje uz nepravilna osećanja predstavlja laž i licemerje.

Današnji pagani se klanjaju seksu, vlasti, novcu i bogatstvu. Kada čovek zaluta s pravog puta, u njegovoј podsveti se ljubav, kao najznačajnija vrednost, zamenjuje seksom. Želju da pomogne drugome zamenjuje želja da se dominira drugima. Težnja ka razvoju se zamenjuje željom za gomilanjem bogatstva. Oblikuje se materialistička svest koja proglašava formu primarnom, a sadržaj sporednim. Tada osnovni mehanizam razvoja više nisu vera, niti ljubav, već životinjski nagoni i želje.

Pojavljivanje Frojda je u ovom kontekstu potpuno logično. Taj talentovani čovek se kretao u istom smeru ka kome se kotrljala i bezbožnička Evropa. Budući da je ideja Boga na unutrašnjem planu bila izgubljena, Frojd je seks proglašio Bogom. Unutrašnje, potisnute podsvesne emocije mogu dovesti do bolesti, a kada se emocije potiskuju, nakon dvadeset-trideset godina može se pojaviti i bolest. Frojd je ostvario genijalno otkriće - istina, načinivši grešku u glavnom. Ljubav ne smemo potiskivati, niti je odbacivati. Najjači, nesavladiv stres se javlja nakon odricanja od ljubavi. Isto kao što je socijalizam pokušao da napravi raj na zemlji, odričući se vere u Boga, tako je i Frojd pokušao da čoveka učini srećnim, svodeći sve na materijalne aspekte. Socijalizam je smatrao najvažnijim komad hleba, a Frojd seksualnu želju, iz koje sve drugo proističe. Međutim, sudbinu ne možemo da prevarimo, a Frojd, koji je pozivao na razuzdanost i klanjanje željama, morao je da na sebi samom oseti posledice takvog načina razmišljanja. On je veoma voleo cigarete koje su oslobađale njegove želje i pružale mu zadovoljstvo. Usta su simbol želje. To što je oboleo od raka nepca, kao i to što je nepodnošljivo patio tokom dugog niza godina podnevši više od trideset operacija, bila je logična pojava. Činjenica da je faktički okončao život samoubistvom, tražeći da mu ubrizgaju smrtonosnu dozu narkotika, takođe je bilo povezano s njegovom percepcijom sveta. One koji se klanjaju životu, željama i seksu, uvek privlače perverzije, bolesti i samoubistvo.

- Uzgred - rekao sam prisutnima - kada već govorimo o osudi, nedavno sam gledao film posvećen psihanalizi, pod nazivom „Sinovljeva soba“ (Son's Room). Film počinje sasvim lepo - Italijan srednjih godina bavi se jutarnjim trčanjem i vodi zdrav način života. On

ima predivan stan i prekrasnu porodicu - ženu i dvoje dece. Posao mu je zanimljiv, psihanalitičar je po struci i pomaže ljudima da premoste svoje unutrašnje probleme. Seansa psihanalize se odvija na sledeći način: pacijent leži na kauču, a lekar sedi pored njega. Udobno se smestivši, pacijent govori o svojim problemima. Potrebno je da se otvori, ispriča o svemu onome što ga muči, izbaci iz podsvesti sve neprijatne, agresivne misli, a psihanalitičar mu u tome pomaže. Pacijent mora da izbaci svu prljavštinu iz svoje duše, da je ostavi kod psihanalitičara i ode pročišćen i dobrodušan. Kada posmatramo taj proces, shvatamo da je savremeni svet zatvoren i nekomunikativan. Ljudi su zaboravili da komuniciraju i otvaraju duše jedni pred drugima, te, samim tim, nisu u stanju da podnesu nagomilan stres. Psihanalitičar je za njih i majka, i supruga, i prijatelj i prijateljica. Čovek, sam po sebi, nastao je kao rezultat društvene komunikacije. Gubitak komunikacije dovodi do degradacije njegovih viših funkcija i neprimetno ga pretvara u životinju. Tada on nastoji da komunicira bar sa psihanalitičarem.

To je prvi razlog zbog kog pacijenti stručnjacima plaćaju veliki novac. Ali postoji još jedan, daleko ozbiljniji razlog: ljudi ne daju novac tek tako, već žele da se oslobode svojih psihičkih problema. Međutim, ispostavilo se da ne mogu tek tako da iznesu svoje probleme i odu. Probleme na sebe mora da preuzme psihanalitičar i da oboli od njihovih bolesti i problema. Jedna pacijentkinja je bila ogorčena pri čemu je rekla: „Platila sam vam puno novca a vi mi niste pomogli“. Psihanalitičar je čitao. On nije želeo da preuzme njene bolesti na sebe, jer ako se ona ne bude menjala iznutra, nikada neće moći da se izbavi od greha. Međutim, zato može pokušati da svoje probleme prenese na drugog: s tim ciljem mu i plaća. Međutim, iz nekog razloga, ovaj psihanalitičar ne želi da prima probleme drugih ljudi, intuitivno oseća koliko je to opasno. Zato sedi pored uzglavlja pacijenta, da ga ovaj ne bi video, budući da kroz oči struji tok suptilne energije i pojačava unutrašnju interakciju.

U suštini, seansa psihanalize je otvoreno pozajmljena iz katoličke crkve. Čovek dolazi kod sveštenika da bi on pomogao njegovoј duši i, na unutrašnjem planu oponašajući sveštenika, počinje da teži Bogu. Njegova podsvest se usklađuje sa ljubavlju i tad promena postaje moguća. Bez ljubavi je promena nemoguća. Psihanaliza je od religije

preuzela formu, ali ona nije usmerena ka pročišćenju duše, već ka pročišćenju podsvesti, oslobođanju od stresa i kompleksa. Bez ljubavi i vere nerealno je prevladavanje greha, stresa i kompleksa. Međutim, lični problemi se mogu prebaciti na drugog ako je on otvoren i spremna da pomogne.

Sećam se kako sam pre petnaest godina u Njujorku pokušao da ubedim jednu ženu da svima treba da oprosti, a da je za to neophodno da ona sama bude spremna da se promeni. Počela je da se raspravlja sa mnom i tvrdoglavo branila svoje stavove. Odlučio sam da je ipak razuverim. Raspravljali smo se tri sata, i na kraju mi je priznala:

- Već nekoliko sati pokušavam da vam prenesem svoju agresiju, ali je vi ne uzimate na sebe.

Odjednom mi je sve postalo jasno. Njeni maniri komunikacije, agresivnost, pretvaranje da ne razume, zapravo su bili pokušaj da na mene prenese svoje probleme, da svoju dušu pročisti tako što će preopteretiti drugog. Na kraju je ipak otišla nezadovoljna: seansa psihanalize nije uspela.

Zamislio sam se, setivši se ove situacije, i nastavio da govorim okupljenima:

- U ovom filmu je rasplet veoma neočekivan. Psihanalitičara stalno posećuje pacijent koji je izgubio volju za životom i pokušava da mu prebaci svoj program samouništenja. Ovaj se, kao i obično, trudi da u pacijentu ojača pozitivne emocije, da on odbaci na stranu sve neprijatnosti s kojima je suočen, ali se iznutra ipak distancira od njega. Nastupa vikend koji je isplanirao da provede sa svojom porodicom. Obećao je sinu da će zajedno s njim otići negde i dečačić se tome mnogo radovao jer mu se konačno pružila prilika da provede vreme sa svojim vazda zauzetim ocem. Dečak je maštao o tom putovanju i nadao se da će se ono i desiti. Bio je potpuno otvoren za svog oca.

Odjednom je zazvonio telefon i psihanalitičara poziva pomenuti pacijent koji urla kako opet hoće da okonča život samoubistvom.

- Oprostite - rekao je lekar - danas ne radim i moram da budem sa svojom porodicom.

- Ako odmah ne dođete kod mene, ubiću se! - histerično je u slušalicu vikao pacijent.

Čovek je teško udahnuo i pogledao svoje najmilije. Morao je da ide. Porodica ogorčeno uzdiše, a sinu su oči prepune suza jer su se svi njegovi snovi srušili.

- Ići ćemo neki drugi put - obećava mu otac. On ne zna da drugog puta neće biti.

Psihoanalitičar seda u auto i putuje u susedni grad. Želi da što pre završi sa ovim slučajem, da što brže i efikasnije pomogne pacijentu. Potpuno je otvoren za pacijenta, distanca je nestala. On ne zna da je ta histerija samo podsvesna taktika kako bi se gresi što efikasnije prebacili na tuđa pleća. On stiže kod pacijenta koji ga je tako hitno pozivao da dođe, a ovaj ga dočekuje sa osmehom.

- Osećam se mnogo bolje - rekao je. - Čim ste rekli da dolazite, odmah mi je postalo lakše.

Psihoanalitičar razmišlja o svojoj porodici i putovanju sa sinom koje je propalo. Zbog trenutne kapricioznosti pacijenta, lišio se mogućnosti da vreme provede sa najmilijim i bude srećan. Vraća se nazad i ne naslućujući da je bio potpuno otvoren za pacijenta i da je od njega preuzeo ogroman paket programa samouništenja koji može da se aktivira ne samo u njemu, već i u njegovoj deci. Takođe, da može da se realizuje ne samo kao depresija, već i kao bolest, nesreće i smrt. Savremena nauka polazi od činjenice da je čovek telo i zbog toga ne može ni da zamisli da smo na suptilnom nivou svi jedna celina i da problemi pacijenta mogu da pređu na lekara. Psihoanalitičar to još uvek ne zna, već mu je poznato samo to da se na prvom mestu bolesti u svetu nalazi depresija, kao i da od nje oboljevaju uglavnom bogate osobe - odnosno oni koji su se posvetili zaradi novca i postigli u tome uspeh. On i ne sluti kakve će uslediti posledice zbog njegove greške.

Zatim se vraća kući, vidi lice svoje žene i shvata da se desila nesreća. Njegov sin je nastradao. Nije otplovao sa ocem, pa je odlučio da pođe s drugovima na ronjenje. Iako nije morao niti je smeо da nastrada, to se ipak desilo pod apsurdnim i neshvatljivim okolnostima.

Iznenada, sa nepojmljivom jasnoćom, čovek shvata da je sinovljeva smrt povezana s njegovim poslom. Njegov posao mu je ubio sina. On shvata da je nedopustivo da se ubuduće bavi tim poslom; odjednom mu postaje jasno da sve te godine on nije pomagao ljudima, izbavljujući ih od greha i problema, već je kvario njihove duše pokušavajući da pokida

povratnu spregu između ponašanja, osećanja i čovekovog zdravlja. Mi smo odgovorni za one koje kvarimo. Pre ili kasnije, on ili njegovi rođaci morali su da ispaštaju zbog njegovog pogrešnog pogleda na svet. Isto kao što je ispašao i osnivač psihanalize. Istina, problem je i u tome što problemi, bolesti ili smrt ne iskupljuju uvek naše greške, već nas samo podstiču na promene, ali ne garantuju da će se one i desiti.

Dakle, čovek napušta posao psihanalitičara, a zatim on i žena dolaze do informacije da je sin imao devojku. Pokušavaju da se upoznaju s njom, da bi bar donekle ublažili bol zbog izgubljenog sina. A zatim saznaju da devojka ima novog udvarača i prema tome se ophode kao prema nečemu što je prirodna pojava. Devojku i njenog momka voze od svoje kuće do granice sa Francuskom zato što su mladi odlučili da putuju autostopom po Evropi. Dok oni spavaju na zadnjem automobilskom sedištu, muškarac i žena izlaze na obalu mora. Sve se dešava rano ujutro. Iznenada, muškarac oseća da je srećan i da je pronašao pravi put. Pomoći drugima se sastoji u saosećajnosti i ljubavi prema njima. Na taj način i sami postajemo srećni i druge takvim činimo.

Kada se čovek odriče ljubavi i ne želi da se menja, već samo želi da se izbavi svojih problema, tada ga, pomažući mu, kvarimo i dugoročno činimo nesrećnim. I ne samo njega nego i sebe. Ljude treba učiti ljubavi, promeni i razvoju. Potrebno je podržavati njihovo oprštanje, naučiti ih da se žrtvuju i vaspitavaju ne samo sebe već i druge - jer nas svemu tome uči Bog. Međutim, mi to ne shvatamo uvek.

Okupljeno društvo je diskutovalo o raznim političkim i filozofskim problemima.

- Inače - pitali su me - zašto baš u filmskoj umetnosti često dolazi do zanimljivih otkrića?

- Pre svega zato što filmska industrija ostvaruje ogroman profit - odgovorio sam im - i u njoj se angažuju najtalentovaniji pojedinci. Osim toga, film je povezan s pokretima, najbliži je stvarnosti. Dejstvo na čovekova čula i podsvest je maksimalno. Postoje stvari koje shvatimo tek iz desetog puta, a posredstvom osećanja ih shvatamo momentalno, samo što nismo uvek toga svesni. Zbog toga se sva velika otkrića prvo dešavaju na nivou osećanja, a tek potom ih shvata i svest.

Današnja civilizacija se primetno degeneriše. Međutim, niko ne može da shvati u čemu je problem i zato svima više odgovara čutanje. Za

razliku od igranog filma, u kome autor intuitivno ne samo što ukazuje na opasnost kojoj se približava čovečanstvo, ne samo što povezuje uzrok i posledicu, već ponekad pruža i izlaz iz situacije. Sve genijalne stvari su pomalo proročke.

- Odlično - smeja se i trljaо ruke moј prijatelj. - Znači, pogledaćemo još nekoliko filmova, a onda ćemo porazgovarati o tome kakva je poruka režisera.

Četvrtog dana smo odlučili da pogledamo dva filma. Naziv prvog bio je „Glavom o zid” (Gegen die Wand), a drugog „Ratluk” (Turks fruit). Glavni junak prvog filma živi u Nemačkoj, a drugog filma - u Holandiji. Junaci prolaze kroz ljubav, svađe, rešavanje problema, a u njihovom životu, kao u ogledalu, odražena je psihologija društva i zemlje u kojoj žive. Svi su bili zainteresovani da vide da li ću uspeti da povežem postupke i događaje u životu junaka sa njihovim životnim pogledima i stanjem u kome se nalazi društvo, odnosno da vidim kako percepcija sveta utiče na zdravlje i čovekovu sudbinu.

Sedeli smo u sobi i uključili filmski projektor. Kada se film gleda na velikom ekranu, doživljaj je mnogo upečatljiviji i jasniji. Vlasnik stana je obavio „ritual” - rasporedio nas je u fotelje i zamračio prostoriju kako bi gledanje filma bilo potpuno komforno.

Odlučili smo da prvo pogledamo film „Glavom kroz zid” turskog režisera koji živi u Nemačkoj. Rekli su mi da je film snažan i da ga vredi pogledati. Sedeći u mraku i očekujući početak filma, spontano sam se vratio svojim nedavnim mislima.

U filmu „Sinovljeva soba” virtuozno je prikazan karmički odnos: osećanja - ponašanje - događaj. Pre nego što je psihanalitičarev sin nastradao, sudbina je već dala određene nagoveštaje i otac je na njih vrlo brzo odreagovao tako što se uznenirio. Naime, njegov sin je neočekivano izgubio teniski meč. U njemu se izgubila žed za pobedom, igrao je bezvoljno. Otac nije shvatao zašto sin nije želeo da pobedi, budući da je igra težnja ka pobedi, odnosno pažnja usmerena ka budućnosti. Otac tada nije znao da pred njegovim sinom praktično više nije bilo budućnosti i da poklonstvo budućnosti i koncentracija na nju naglo smanjuju detetove rezerve a približavaju mu bolesti i smrt. Kada su čovekove rezerve budućnosti minimalne, kod njega naglo opada životna energija, te on može izgubiti životni polet, mogu mu se pojavitи

osećaji teskobe i duševnog zamora. Ovaj problem se danas u zapadnom svetu naziva sindromom hroničnog umora. Otac oseća da se sa sinom nešto dešava, ali ne shvata da mu se energetske rezerve ubrzano smanjuju.

A zatim sledi novi, još užasniji znak. Krađa. U nastavničkom kabinetu je ukradena dragocena stvar. Osumnjičeni su mu sin i njegov drugar, ali oni uporno negiraju svoju umešanost. Međutim, sin neočekivano priznaje da je on ukrao i da je to uradio bez razloga, bez bilo kakvih konkretnih motiva. Izjavljuje da je samo želeo da se našali. On ni sam ne može da objasni motive svog postupka, a zapravo su postupci jasno povezani s njegovim unutrašnjim stanjem. Kada pred čovekom nema budućnosti, on tada može da razvlači mrvice života koje su mu preostale, da se odrekne budućnosti, smanjujući zavisnost od nje. Jedan od osnovnih aspekata ljudske sreće je budućnost, ispunjenje želja. Kada bi vam dali sva blaga ovog sveta i rekli da ćete sutra umreti, malo je verovatno da biste bili srećni. Ali ako ništa nemate, a za nedelju dana dobijete sve ono o čemu ste sanjali, tada ćete biti istinski srećni. Zbog toga je poklonjenje budućnosti jedan od glavnih rivala ljubavi prema Bogu. Zbog toga je Hristos govorio: „Ne brinite o sutrašnjem danu...”

Kada se čovek odriče budućnosti, sićušni plamen ljubavi u njegovoј podsvesti se svetlije rasplamsava, daje mu šansu za preživljavanje i osnažuje ljubav prema Bogu. Prisilni oblici odricanja od budućnosti mogu da se manifestuju kao onkološka bolest, šizofrenija i epilepsija. Mogu da budu i u formi kraha idealja i nade, izdajstva ljudi kojima smo verovali, ugrožene sigurnosti i blagostanja. Dobrovoljno odricanje od budućnosti su npr., odlazak u manastir i odricanje od svetovne taštine, odricanje od preterane ambicioznosti, težnje ka vlasti, bogatstva i moći. U ekstremnim situacijama, odricanje od budućnosti je svesno uništenje uma, idealja i principa. Tu spadaju cigarete, alkohol, narkotici, pljačkanje i nemoralno ponašanje.

U indijskim svetim knjigama predskazano je da će nastupiti takozvana era šudri. Vreme predskazanja se poklapa sa XX i XXI vekom. To je vreme kada se ljudi neće ustručavati da kradu, pljačkaju i ubijaju, kada će biti uzdrmana osnovna načela moralnosti, kada će se greh objaviti vrlinom i čovek klanjati budućnosti, a potom je izgubiti. Poklonjenje budućnosti je otpočelo pre nekoliko stotina godina, nakon epohe renesanse, kada je katolička crkva počela da se pretvara u

komercijalnu organizaciju. Koristoljubiv odnos prema Bogu, koji se akumulirao u podsvesti, načinio je nagli skok. Uoči Francuske revolucije počelo je poklonjenje budućnosti, odnosno carstvu razuma, kada su naučna dostignuća postala daleko bitnija od moralnih. Tada je došlo do začetka i formiranja sklonosti ka poklonstvu naučnom napretku, koji su ljudi počeli da obožavaju kao Boga. Upravo je naučno-tehnički napredak trebalo da učini ljudi srećnim, da im ispunji sve želje, otkloni grehe i bolesti.

Vrhunac poklonjenja naučno-tehnološkom progresu dogodio se krajem 20. veka, ali su tek danas neki pojedinci primetili da civilizacijska dostignuća ubijaju ljudе. Ispostavilo se da je naučno-tehnološki progres zapravo Moloh koji jede svoju decu (Moloh je bog Sunca i rata, najpoštovaniji kod Jevreja, koji su mu na žrtvu prinosili prvorodenu decu - prim. prev.). Ali ovo je samo početak prozrenja jer će uskoro svi ljudi uvideti šta predstavlja naučno-tehnički progres bez morala. Dobro bi bilo kada bismo svi to što pre shvatili. Današnji nemoral u politici, ekonomiji i ličnom životu je podsvesno odricanje od budućnosti. To odricanje ne pruža spasenje, već samo odlaganje smrti. Spasenje leži u povratku ka ljubavi i Bogu.

U filmu „Sinovljeva soba”, psihanalitičar je intuitivno osetio smrt koja se približavala jer psihanaliza i nastoji da poveže čovekove emocije, njegovu podsvest sa događajima koji se dešavaju u životu. On je osećao da se njegov sin nalazi u veoma opasnoj situaciji, da mu se tope rezerve budućnosti, ali nije znao razlog jer je, sa svakim pacijentom, sve više duševne prljavštine preuzimao na sebe.

Sudbina mu je dala znak tako što je odmah nakon razgovora sa sinom vodio razgovor sa jednom pacijentkinjom.

- Loš ste psihanalitičar - rekla mu je ona - hladni ste i distancirani. Prethodni stručnjak je bio mnogo bolji od vas. Više neću dolaziti kod vas.

Ona je iznervirana i glas joj je povišen.

- Više neću dolaziti kod vas - ponovila je akcentujući.

Psihanalitičar se umorno naslonio u stolicu. U njegovoј duši se pojačavala razdražljivost. „Samo da se sve što pre završi” - razmišljaо je. Iznenada je žena razdragano rekla:

- Nervirate se isto kao i ja, što znači da me razumete. Sada mi je mnogo lakše i ipak ču kod vas doći sledećeg utorka.

Nesrećni lekar ostaje iscrpljen u stolici, a srećna pacijentkinja odlazi. Došlo je do prebacivanja greha na drugog. On se za još jedan korak približio sinovljevoj smrti, a da o tome nije ni slatio. Što se čovek više klanja budućnosti, tim pre zaboravlja na Boga i ljubav. Što su agresivniji njegova podsvest i duša, time se nakuplja više grehova. I što lakše i produktivnije taj čovek bude prebacivao svoje probleme na druge, time će biti plodnije tle za umnoženje greha i odricanje od Boga.

Čovek često živi posvećen lepoti i idealima, ne shvatajući zašto se oko njega povećava broj izdajica i podlaca. Ili druga situacija: muž je pošten, pametan, lep i plemenit i žena iznutra počinje da mu se klanja. Ona se klanja uzvišenim osećanjima koja se u njoj pojavljuju, kao i lepoti odnosa, idealima, snovima i nadama. Međutim, ona neprimetno počinje da uništava budućnost svog muža zato što se ne klanja Bogu u njemu, već budućnosti. Njen muž podsvesno oseća približavanje bolesti i smrti i iznenada počinje da ispoljava grubost, da se nemoralno ponaša, a zatim pronalazi ljubavnicu. Žena je ogorčena, u njenoj duši se razbuktavaju ljuntnja i mržnja, ali ona ne shvata da je ponašanje muža motivisano njegovom željom da preživi. Što agresivnije prihvata uniženje i gubitak budućnosti, time jače od nje zavisi. Da ne bi umro, muž počinje da pije ili inicira razvod braka. Nesrećna žena ga u svemu okrivljuje i osuđuje ne sluteći pritom da je ona zapravo dželat, a on žrtva. Iako bi u principu svaki dželat bio nezadovoljan kada bi mu žrtva pobegla.

Iz nekog razloga misli su mi se dotakle Rusije. Država, koja je donedavno bila supersila, u celom svetu prednjačila po vojnoj moći i podsećala na nepopustljiv bastion, preko noći se raspala. Činilo se da je nakon toga došlo do razvoja tržišne ekonomije, da su proradile fabrike i preduzeća, da pljušte dolari od nafte i da ostvarujemo ogromne profite od prodaje gasa, međutim situacija u zemlji je i dalje bila teška. To je imalo svoje razloge. Tokom proteklih sto godina Rusija se klanjala svetloj budućnosti, odričući se Boga i zaboravljujući na ljubav. Zemlju će spasiti oni koji budu verovali u Boga i koji budu znali da vole. Drugog izlaza jednostavno nema. Socijalizam nema budućnost, jer joj se on klanja. Kolektivizam i međusobna drugarska pomoć, osećaj bratstva širom sveta i jedinstvo ljudi ne mogu se temeljiti na komadu hleba i sitom izobilju. Hrišćanstvo je proglašilo da su svi ljudi sveta braća, ali to je ostvarivo

samo ukoliko postoji visok intenzitet ljubavi koji je nemoguće dostići bez vere u Boga.

U mislima sam se ponovo vraćao pomenutom filmu.

Psihoanalitičar pokušava da poveže smrt sina sa događajima koji su tome prethodili. Isprva je to činio logički, što znači na spoljašnjem planu. Naime, on odlazi u prodavnicu ronilačke opreme i pokušava da sazna da li je neispravnost aparata mogla da uzrokuje smrt njegovog sina.

Međutim, postupno dolazi do zaključka da se desilo nešto što je vezano za njegov posao i pogrešan način pružanja pomoći klijentima. Priseća se reči koje je izgovorio sveštenik na sahrani i oseća da postoji Božja volja, koja je jača od čoveka. Što se čovek više oslanja na svoju volju, zaboravlja na Božju. Psiholog, psihoanalitičar ili psihoterapeut vrši upliv u dušu druge osobe i pokušava da joj pomogne ishodeći iz sopstvene volje, razumevanja, a pritom zaboravljujući na Boga. Pomažući čoveku spolja, on mu pogoršava unutrašnje probleme. Što je moderna medicina savršenija, pojavljuje se sve više novih bolesti.

Na sledećoj seansi, na kauču u njegovoj ordinaciji ležao je muškarac - upravo onaj koji je htio da se ubije i koji ga je iznenada pozvao telefonom za vikend. On boluje od raka i lekari su mu odredili hemioterapiju.

- Znate, rekli su mi da treba da se usmerim na pozitivne emocije - saopštio mu je pacijent. - Najvažnije je kako se čovek odnosi prema bolesti. Ne smemo osetiti da smo poraženi. Danas se mnogo priča o tome da sve zavisi od psihičkog stanja pacijenta. Da li se slažete sa mnom? - s nadom u glasu ga je upitao.

- Ne - iznenada mu je odgovorio psihoanalitičar. - Ako vam je suđeno da umrete, onda ćete umreti, bez obzira na to što imate jaku volju za životom.

Pacijent je zapanjen odgovorom i, ležeći na kauču, tupo gleda ispred sebe. Psihoanalitičar treba da pruži utehu, da nas ubedi da će sve biti dobro, da će nam se sve želje ispuniti, kao i da izjavi kako pozitivne misli o budućnosti oblikuju lepu budućnost, ali od njega se čuje odlučno „ne“.

Njegova psihoanalitička profesija se okončala i on je počeo da veruje u Boga. Što se čovek čvršće oslanja na samog sebe, izgubivši veru u Boga, ima manje izgleda da prezivi u daljoj budućnosti, iako se u prvi

mah mogu primetiti neka vidljiva poboljšanja. Klanjanje budućnosti nam ne ostavlja šanse da preživljavamo.

Šta su bogatstvo i blagostanje kojima danas skoro svako teži? Upravo klanjanje budućnosti. Novac predstavlja sigurnost, obezbeđivanje budućnosti, to je simbol ispunjenja želja i nade. Klanjajući se novcu, ceo svet se podsvesno klanja stabilnoj i perspektivnoj budućnosti. Što više zavisi od materijalnih ili duhovnih komponenti sreće, čovekova vera u Boga je slabija, u njegovoj duši je manje ljubavi i požrtvovanosti i on postaje sve sebičniji. Onako kako se odnosimo prema Bogu tako ćemo se odnositi i prema čitavom svetu. Potrebno je da Bogu pružamo više ljubavi i zahvalnosti nego što dobijamo od Njega. U ranijim vremenima ljudi to nisu shvatali. Većina molitvi u judaizmu su zahtevi, molbe, očekivanje koristi, ispunjenje želja.

Pre ili kasnije, čovekovo koristoljublje moralo je da se prekrije zaboravom božanske istine i da dovede do klanjanja budućnosti. Spasenje je neretko dolazilo kroz ludilo. Kada je Hristos bio u Galileji, ispostavilo se da je u njoj bilo veoma mnogo ljudi obuzetih demonima, zaposednutih. Kad kažemo „đavo se uselio u čoveka“ - to i jeste posledica poklonjenja budućnosti, duhovnosti i svesti. Hristos je imao moć da isceljuje ljudi koji su bili zaposednuti demonima zato što nije zavisio od budućnosti. Potom su mnogi sveštenici, oponašajući Hrista, pokušavali da isteruju demone, ali su obolevali od teških duševnih bolesti. Mnogim sveštenicima je bila neshvatljiva sledeća činjenica: proterali su demone iz čoveka, ali je on, nakon toga, iznenada počeo da pije ili koristi narkotike. To znači da uzrok bolesti nije bio otklonjen, već se umesto jedne bolesti pojavljivala druga.

U Bibliji se navodi da su demoni, koje je Hristos isterao, ušli u stado svinja i da ih je bilo oko dve hiljade. To se desilo u Izraelu, gde su verski zakoni zabranjivali upotrebu svinjetine. Za manji grad je broj od dve hiljade svinja predstavljao prilično veliko krdo. Demonizam i nemoralnost su u to vreme bili vrlo rasprostranjeni, isto kao i sebičnost stanovništva. Kada čovek naočigled svih čini žrtvu tako što udeljuje nešto siromašnima i demonstrativno posti - to više nije žrtva. Jer ona, u takvom vidu, ne predstavlja iskreno odricanje od ljudske sreće radi jedinstva s Bogom. To je odricanje od materijalnog radi zadobijanja duhovnog: udeljujući novac siromašnima, on stiče uvažavanje od okoline

i visok status. Kao rezultat toga, u njegovoj duši nema ljubavi, već se javlja osećaj superiornosti nad drugima, sopstvene važnosti i veličine.

Prvi hrišćani su bili Jevreji koji su verovali u Hrista. Njihova sebična percepcija sveta, naravno, za posledicu je imala iskrivljavanje onoga o čemu je govorio Isus, isto kao i predstave o osnovnoj misiji zbog koje je došao. Hristos je došao s ciljem da nauči ljudе da vole, kako se njihova povezanost s Bogom ne bi prekinula ni za čas, kao što se ne prekida između oca i sina. Hristos je došao da sve ljudе nauči kako da postanu sinovi Božji.

Šta je greh? Na prvom mestu je to slabljenje težnje prema Tvorcu, a zatim postepeni gubitak ljubavi prema Njemu. Hristos nije došao da preuzme na sebe grehe ljudi, već da ih nauči kako da ih prevaziđu. Isceljujući druge, pokazivao je i dokazivao da čovek, kome je ljubav prema Bogu najviše zadovoljstvo, može da izleči sebe i da na isti način pomogne drugima. Međutim, sebičan um savremenika je sve shvatio drugačije, odnosno da je došao Spasitelj koji će nas izbaviti od greha, koji će naše grehe preuzeti na sebe. Vremenom je ova tendencija toliko osnažila da su hrišćanski sveštenici, oponašajući Hrista, objavili da ljudima oprštaju grehe. U podsvesti svakog čoveka se potpuno logički oblikovala sledeća slika: „Zašto bih verovao u Boga ako sveštenik može da mi otkloni grehe? Zašto bih se pridržavao zapovesti ako neću biti kažnen za njihovo kršenje? Zašto da budem moralan ako se sve posledice loših dela mogu otkloniti ugađajući svešteniku?“

Koristoljubiv odnos prema Bogu doveo je do uništenja ljubavi i razdvajanja suprotnosti. Tvorac se poistovećivao samo sa pozitivnim osećanjima, dobrotom i ispunjenjem želja. Međutim, ako u svetu postoje zlo, nevolje i nesreće, odakle one nastaju? Idolopoklonička percepcija je dovela do prirodnog zaključka da sve dobro dolazi od Boga, a sve loše od đavola. To je dovelo do toga da su i sveštenici poverovali da su demoni i đavo stvarni. Pa ipak, ako đavo može da prevari Boga, da ga zavede, to znači da Tvorac ne može da bude samo jedan i svemoguć. To je uticalo da se pojave dva Boga - dobar i zao, te se, posledično tome, umirući monoteizam sve aktivnije transformisao u idolopoklonstvo.

U Starom zavetu je rečeno da će Jevreji, koji su izgubili jednoboštvo, biti kažnjeni nesrećama, bolestima i izrođavanjem. Nakon epohe degeneracije, ovaj proces je postajao sve primetniji. Prvo je

usledila propast monoteizma, zatim poklonjenje budućnosti i, na kraju - poklonjenje sadašnjosti, odnosno novcu, seksu, hrani i svim oblicima uživanja.

Dugo nisam mogao da shvatim zašto je Bog dopustio pogrom sveštenika u Rusiji. Predstavnici pravoslavlja imaju za ovo vrlo prosto objašnjenje: iskorenjivanje religije i istrebljenje sveštenika su đavolja rabota. Ali čak i ako dopustimo da sve dolazi od đavola, postavlja se pitanje: zašto je Bog to dozvolio? Ili čemo prepostaviti gledište da je On bio bespomoćan pred đavolom? Kod svakog idolopoklonika stoga može da se pojavi prepostavka da je đavo jači od Boga, da je on vrhovni Bog. Najverovatnije objašnjenje biće da su navedene patnje poslane pravoslavnoj crkvi zarad njenog spasenja od srašćivanja s državom i nekontrolisane komercijalizacije. Bilo je to spasenje od ojačalog idolopoklonstva i neosetnog gubitka vere u Boga. Ako se sveštenstvo bavi trgovinom i ne veruje u Boga, kako će tek parohijani verovati?

Površne, koristoljubive i iskrivljene predstave o Tvorcu je uništila sovjetska vlast, možda iz prostog razloga da se u ljudima probudi čista vera, neomeđena ritualima. Katolicizmu se na ovom planu manje posrećilo. Deset procenata od prihoda, koje je Evropa vekovima davalta Vatikanu, učinilo je katoličku crkvu monstruozno bogatom. Sveštenik se prehranjivao darovima koje su mu donosili vernici. Ukoliko bi vera u ljudima oslabila, sveštenik bi mogao da umre od gladi. Ljudi će donirati novac i pomagati crkvi kada osete da sveštenik pomaže njihovoј duši. Međutim, čovek nema samo božansku, već i životinjsku prirodu. Kada blagostanje sveštenika zavisi samo od parohijana, tada im on mora demonstrirati čistotu svoje duše i moralnu harmoniju. Ali kada se crkva bavi trgovinom, parohijani joj više nisu potrebni i vera u Boga će prvo slabiti u sveštenicima, a zatim i u parohijanim.

„Da li je istina ono što pišu u knjigama - razmišljaо sam - da je Švajcarska nastala sa posebnim ciljem - da u slučaju rata ne bude uništen grandiozan crkveni rezerv?“ Mnogi pravoslavni vernici su bili šokirani saznanjem da crkva može da bude vlasnik banaka, da gradi supermarketete i poseduje elitne nekretnine. U katoličkom svetu je ovo sasvim normalna pojava, te stoga mnogobrojne banke koje pripadaju sveštenstvu uopšte nisu predmet čuđenja. Istina, početkom leta 2009. godine na Internetu se pojavilo saopštenje da su katoličke banke bile pomalo osramoćene jer su uložile novac u proizvodnju oružja i cigareta.

Kada se javnost ustalasala, predstavnici katolicizma su se izvinili i povukli nazad ta sredstva.

„Ne brinite se o sutrašnjem danu...“ - ponovo sam se prisećao reči onoga koga su nazvali Spasiteljem. Navikli smo da ove reči bukvalno shvatamo, a one zapravo znače sledeće: svako živo biće ima cilj ka kome teži. Stoga i svaki čovek mora da ima svoj viši cilj i smisao života. Taj cilj treba da bude ljubav i jedinstvo sa Bogom. Međutim, ukoliko je osnovni cilj obezbeđivanje budućnosti, čovek je osuđen na propast. On i njegovi potomci će postepeno venuti, sve dok ne izumru.

Protresao sam glavom da bih odbacio od sebe sve misli jer je trebalo da se usredsredim na gledanje filma. Međutim, prošlost me ne pušta i mislima se ponovo vraćam u Rusiju. Mnogi čitaoci mi postavljaju pitanje: ljudi koji su na vlasti bili devedesetih godina, koji su opljačkali i pokrali zemlju, pa čak promenili i Ustav u skladu s kojim zemlja i rudna bogatstva pripadaju narodu te zemlje, i danas se ponašaju potpuno nemoralno, uopšte ne mareći za budućnost zemlje i sopstvenog naroda. „Zašto ih Bog ne kažnjava?“ - čitaoci su bili iznenađeni. Međutim, primetio sam zanimljivu tendenciju, koju ću sad pokušati da obrazložim. Biopolje mnogih ultrabogatih ljudi u Rusiji na prvi pogled je izgledalo sjajno. To je svedočilo o postojanju unutrašnje harmonije i visoke duhovne energije. Međutim, oni su pljačkali svoju zemlju. Potom sam shvatio o čemu se radi. Kao prvo, oni su po inerciji bili harmonični jer naša duša i osećanja imaju daleko veću inerciju od tela. Kao drugo, pljačkali su one koji su se klanjali novcu, a takođe i one koji su nastavili da se klanjaju svetloj budućnosti.

Čitaoci mi često postavljaju i sledeće pitanje: zašto ima daleko više podlaca i nitkova nego poštenih ljudi? Na ovo im odgovaram da je daleko više onih koji su izgubili ljubav i veru. Biti dobar, pošten i brižan prema onome koji je izgubio ljubav i veru opasno je po zdravlje zato što je to zločin pred Bogom. Što većim psihičkim i materijalnim komforom okružujemo čoveka koji se odrekao Boga i moralnosti, veću štetu nanosimo njegovoј duši. Ukoliko bi u Rusiji, nakon reformi devedesetih godina, ekonomска situacija naglo počela da se popravlja i da se blagostanje ljudi znatno povećava, izgubila bi se vera u Boga. Čovek bi se molio da ima komad hleba ne sutra, već odmah, danas. Posle

oktobarske revolucije najhrabriji, najpametniji i najtalentovaniji pojedinci sledili su socijalističke ideale i upravo su oni bili ti koji su uništavali svoju vrstu. Potom je sistem počeo da istrebljuje njih. Početkom 90-ih godina, najinteligentniji, najenergičniji i najtalentovaniji ljudi su se klanjali kapitalističkim idealima, bespštedno pljačkajući sopstvenu zemlju i svoj narod. Tada je to možda predstavljalo spasenje onima kojima je smisao života bio klanjanje novčaniku.

U današnje vreme u Rusiji se dešava silovito buđenje religiozne svesti. Ljudi teže ka Bogu, kao i preispitivanju svojih sistema vrednosti. Kada distanciono dijagnostikujem bogate ljudi, vidim zapanjujuću sliku: kod mnogih je polje u užasavajućem stanju, naročito kod njihovih potomaka do četvrtog kolena. Biće da nisu mogli da se zaustave na vreme.

Primera radi: razbojnik je opljačkao i tom prilikom pokušao da ubije dvoje ljudi. Kada je opljačkao prvog, poslovi su mu krenuli nabolje. Nakon što je opljačkao drugog, oboleo je i ubrzo preminuo. Kako je mogao znati da je drugi čovek bio vernik i da njega nije smeо da opljačka?

Svi govore o problemima Rusije i te probleme svode na ekonomiju i politiku. Ali je, zapravo, reč o psihologiji. Zašto je Gorbačov oslabio svoju zemlju? Zašto je, započinjući reforme, uskratio privredni novac? Zašto nije uzeo dvadeset milijardi dolara, koje je mogao da dobije za povlačenje vojske iz Nemačke, nego se time još i ponosio? Zašto je, zbog glupog poverenja u Amerikance, potpuno potkopao odbrambene moći svoje zemlje? Zašto su njegovi govorovi uvek bili mnogoglajoljivi, nepovezani i nerazumljivi? Ni filozofi, ni psiholozi, ni psihijatri nisu pokušali da odgonetnu ovaj fenomen, a on se može objasniti vrlo prosto ukoliko znamo kako izgleda čovek koji nema budućnost.

Budućnost je povezana s našom duhovnošću, svešću i idealima. I telo i psiha poseduju sopstvene rezerve budućnosti. U prvim etapama, kada se rezerve budućnosti smanjuju, čovek podsvesno oseća strah i nalazi se pod stresom. Pritom, on pokušava da tu budućnost zaštiti i odbrani. Razdražljivost i neprestano osuđivanje drugih ljudi postaju njegove karakterne osobine, a osećaj panike postaje mu prirodno stanje, isto tako strah i briga za budućnost. Kada se čovek nađe u opasnoj situaciji, tada on, da bi preživeo, počinje da umrtvљuje svoju svest. Vid

mu se smanjuje skoro do slepila, slabi mu pamćenje, a mogu nastupiti i mentalni poremećaji i porast demencije. Čovek se često nalazi u depresivnom i potištenom stanju. Mnogi od pomenutih simptoma se pojavljuju u starosti, kada se rezerve budućnosti iscrpljuju na prirodan način.

Prelazimo na sledeću, još opasniju etapu kraha budućnosti, a to je neplodnost kod muškaraca i žena, sklonost ka promeni pola ili homoseksualnost. Ali pre toga se mogu pojaviti onkološka bolest, dijabetes, itd. Kada pred muškarcem nestaje budućnost, tada, da bi preživeo, on može postati homoseksualac. Ako budućnost propada većoj grupi ljudi, tada naglo može da se uveća broj neplodnih osoba i homoseksualaca. Muškarac, kao duhovni princip, počinje da slabi, a žena dolazi u prvi plan.

Kod sovjetskih lidera su morali da se akumuliraju znaci degeneracije. Gorbačov je bio slab i neodlučan političar, koji nije mogao da uskladi suprotnosti. S obzirom na to da nije imao rezerve budućnosti, niti njenu viziju, stalno se konsultovao sa svojom ženom, samim tim nanoseći štetu sebi, njoj i državi. Situacija veoma podseća na onu koja se dogodila caru Nikolaju II. On je takođe bio slaba i neodlučna ličnost, koja je zavisila od svoje žene i isto je tako svojim stanjem i rđavim postupcima nesvesno uništio zemlju. Inače, kada se budućnost gubi, prinudno odricanje od nje se ne ispoljava samo kao šizofrenija, već i kao hemofilija i AIDS.

Ako je Gorbačov postavio temelje za raspad zemlje, zašto je Jeljin nastavio da se kreće u istom pravcu? Ako sudimo po spoljašnjim pokazateljima, sve je bilo sasvim logično. Kao pravi komunista, on je morao potpuno da uništi prethodnu državu da bi izgradio novu. Kao pravi komunista, on je uzvikivao parole o društvenom moralu i kolektivnoj svojini, a sam je potajno sanjao da se obogati i bio je spreman na sve da bi sačuvao svoju fotelju. Odlukom da izgradi novu kapitalističku državu, postigao je ono najvažnije - uništio je plansku privredu. Kao što je poznato, samo je država u stanju da strateški razmišlja i da ulaže velike količine novca u temeljna istraživanja i dugoročne perspektive. Privatnik živi za današnji dan, njemu je potrebno da odmah vrati uloženi novac. Zbog toga su trgovinski centri, kao i oni namenjeni zabavi, za njega daleko profitabilniji od fabrike za proizvodnju helikoptera. Na taj način je uništavanje industrijskog i ekonomskog

potencijala zemlje bilo logično. Jeljin je doslovno bio uništitelj i u tome je postizao neverovatne uspehe. Ali ipak je posedovao veće rezerve budućnosti od Gorbačova, što znači da se može govoriti o postojanju pozitivne dinamike.

Kod Putina, koji je došao na vlast posle Jeljcina, očigledni su znaci zavisnosti od budućnosti i njenom poklonstvu, izraženi u njegovoj strogosti i kategoričnosti. Za razliku od Gorbačova, kod Putina se jasno oseća muško načelo, kao i principijelnost i neustrašivost koji su takođe svakome očigledni.

Ukoliko sudimo po političkim liderima, u Rusiji se primećuje tendencija preporoda. Možda zato što je tokom decenija sovjetske vlasti narod u duši negovao iskrenu veru u Boga? Možda i zato što se u pravoslavnim hramovima očuvala živa energija bez obzira na snažan spoljašnji ritualizam?

Pre nego što je Putin došao na vlast, u Rusiji se pojavila tendencija raspada zemlje na desetine malih država. Nakon četiri godine Putinove vladavine, postavljeni su temelji monarhističkog sistema, koji se psihološki zadržao i danas. Ceo taj put Rusija nije prošla za dve hiljade, već za petnaest godina. Logički rasuđujući, možemo očekivati sledeću etapu - republiku.

U zemlji trenutno ne vlada zakon, već uticaji i veze, kao i u svakoj normalnoj monarhističkoj državi. Mnogi ne veruju da će činovnici predati vlast, jer oni sami bi morali da usvoje zakone koji bi ograničavali njihovu moć. Međutim, sve aktivnije javno mnjenje primoraće ih da to učine, i pre ili kasnije se to mora dogoditi. Rusija će tad ostvariti dugoočekivano blagostanje, koje je u skladu sa njenim ogromnim resursima. Najgore što se može desiti je to da Rusija, nakon što dostigne blagostanje, ponovo izgubi veru u Boga. „Onoga koga voli, Bog češće i kažnjava“. Ova izreka je poznata od davnina. Tako se i desilo. Sudbina je, tokom prethodnih vekova, Rusiju ograničavala upravo time što joj dopuštala da neosetno gubi veru u Boga.

Film je počeo. Odbacio sam u stranu sve svoje misli i počeo da pratim radnju koja se smenjivala na ekranu. „Zašto li se film zove

„Glavom kroz zid“ - razmišlja sam. - Nekako je bolno previše očaja u takvom nazivu.

Radnja filma je sledeća: muškarac, došljak iz Turske, nastanio se u Nemačkoj. Zaljubio se u jednu ženu, potom su se venčali i on je zbog toga bio srećan. Međutim, ona je ubrzo umrla i njegov život je izgubio smisao. Pokušava da se prilagodi nemačkoj realnosti, gde je sve prizemno i prožeto materijalizmom. Pred njim su se nalazila samo dva puta koji su u skladu s njegovim nagonima - nagonom samoodržanja i nagonom produžetka vrste. Prvi je povezan s karijerom, novcem, statusom i vlašću, i to je duhovni pravac, a drugi je povezan s materijalnim i telesnim, i to su fizička zadovoljstva - hrana, alkohol, droga, seks, itd.

Kada čovek gubi ljubav u duši, njegovi osnovni ciljevi najčešće postaju karijera, novac i vlast. Junak filma je pokušao da prati taj put, ali je u jednom trenutku osetio besmislenost svog postojanja. Tada se spustio za stepenik niže pa je živeo samo zarad sopstvenog zadovoljstva. Međutim, na kraju više nije bio srećan čak ni na tom nivou. Zatim se spušta na najniže stepenike, koji su povezani s telom - a to je već životinjski nivo. Više nije odlazio na posao, nego se konstantno opijao pivom. Međutim, on i dalje ima budućnost iako je strmoglavo gubi - u njemu još uvek može da se rasplamsa osećaj sopstvenog dostojanstva i agresivnost prema onima koji ga vredaju i ponižavaju.

Nedavno mi je jedan prijatelj izneo sledeće zapažanje: pre dvadeset godina u Nemačkoj, gde se preselio, izraz „schwul“, odnosno „gej“, predstavljaо je uvredu i označavaо osobу koја је на unutrašnjem planu problematičна. Ljudи су izbegavali moralno posrnule особе, осећајуći да такво stanje може да се prenese на њих. Зашто је Христос могао да jede, пије и разgovара с проституткама, лоповима и ubicама? Зато што постоје само два stanovišta: kada komuniciramo s ljudima koji su moralno posrnuli, vremenom ili mi njima sve više nalikujemo, ili, pak, oni postaju nalik nama. Impuls božanske ljubavi je kod Hrista bio toliko velik da su ljudi, koji su pali na само društveno dno, mogli da dožive moralni preobražaj ne samo bivajući u duhovnom dodiru s njim, već i samim fizičkim boravkom u njegovoј blizini. Istina, ne svi, već само они који су verovali u Boga i жељeli да се промене, tj. који су оsetili да је ljubav ваžnija од будућности, principa, idealа и blagostanja. Ispostavilo сe da je lopovima i kriminalcima, који су се svojevoljno odrekli будућnosti,

bilo lakše da prevladaju zavisnost od nje, nego intelligentnom, talentovanom i principijelnom Judi, koji je tri godine boravio pored Isusa Hrista i slušao sva njegova podučavanja.

Shvatanje da čovek može da se promeni je u judaizmu bilo vrlo nisko. Zbog toga je bilo zabranjeno imati dodir s kriminalcima i nemoralnim osobama. Takve osobe su predstavljale objekat uništenja. Ukoliko zađemo dublje u istoriju, tada ćemo videti još manje mogućnosti za promenu. U indijskoj filozofiji i religiji podrazumevalo se da čovek ne može da se promeni, već ostaje isti od rođenja pa do smrti. Zbog toga su postojale kaste, koje su odredile čovekov socijalni položaj za ceo život. Ako neko može da postane Jevrejin primanjem judaizma, odnosno može da promeni nacionalnost, u hinduizmu vidimo potpunu suprotnost. Naime, prelazak u veru kao što je hinduizam bilo je nemoguće. Hunduista može postati samo rođenjem. Pre pet do osam hiljada godina takva situacija je bila sasvim normalna. Unutrašnja energija ljudi bila je slaba i transformacija se odvijala tokom nekoliko desetina pokolenja. U drevnom Izraelu je pre dve ili tri hiljade godina transformacija trajala tokom tri ili četiri pokolenja. U principu je to bio životinjski mehanizam prirodne selekcije. Staro je odumiralo zajedno sa roditeljima, a novo se rađalo zajedno sa decom.

U hrišćanskoj epohi je došlo do prave revolucije. Hristos je počeo da podučava i na primerima hiljade izlečenih ljudi je dokazivao da se delimična ili potpuna transformacija ličnosti može dogoditi za trajanja jednog čovekovog života. Zapravo, to je bilo otkriće nove civilizacije.

Posthrišćanski svet je postepeno izgubio impuls koji mu je dao Isus Hristos. Održala se milost prema grešnicima, ali je mogućnost njihove promene postepeno odumirala. Ukoliko se u judaizmu greh suovo kažnjavao, a nemoralna osoba je uvek bila inferiorna pred vernikom i moralnom osobom, u posthrišćanskom svetu su otpočele suprotne tendencije. U drevnom Izraelu je vernika i poštenog čoveka štitila država, a na smrt su bili osuđeni oni koji su zlostavljali oca ili majku, koji su opštili sa životnjama ili istopolnim partnerom, koji su bogohulili, imali intimne odnose sa sestrom ili bliskom rođakom. Lopov je morao da plati dvostruko više. Svaki žitelj Izraela je shvatao da je opasno i neisplativo biti nemoralan. I svaki je osećao da ljubav prema Bogu nisu samo briga, toplina i nežne reči, udobnost, dobro zdravlje, kiša koja padne na vreme i bogata jesenja žetva, već da ljubav prema Bogu predstavlja

odgovornost prema deci i porodici, da je to poštovanje roditelja, a često i požrtvovanost i svesno odricanje. Isto tako, ljubav prema Bogu može značiti i smrt ukoliko se prekrše glavne zapovesti.

Danas se politički korektan zapadni svet raspada zato što je postalo unosno biti nemoralan. Greh sve jače prodire u ljudsku dušu, dok spolja sve deluje pristojno. Zakoni se sveto poštuju i štite čovekovo telo i duh. Međutim, budući da nauka negira postojanje duše, a religija više nema uticaj na savremeno društvo, tad duša, koja je prestala da ima neki značaj, kao i moral, koji mora da postoji, ne podležu pravnoj zaštiti.

Nedavno je u evropskim zemljama donet zakon koji propisuje da se bogohuljenje više ne smatra prestupom. Istopolni brakovi postoje ne samo u Holandiji, već je takav brak moguće sklopiti i u Španiji. U tom pravcu se kreću i druge evropske zemlje. U Nemačkoj je, od 2009. godine, zvanično dopušteno da decu mogu da usvoje homoseksualni parovi. Raspad i dezintegraciju budućnosti država učvršćuje zakonima i tradicijama. Verovatno su Sodoma i Gomora takođe imale svoja pravila i propise. Danas, u zapadnoj civilizaciji, oni nesumnjivo postoje.

U filmu „Glavom kroz zid“ čovek je došao sa Istoka i, bez obzira na spoljašnje siromaštvo, u njegovoju duši je zvučala pesma koju je doneo iz svoje otadžbine. Film počinje tako što gledaoci vide ansambl koji izvodi nacionalne turske pesme. Ispostavilo se da postoji i nešto vrednije od vlasti, novca i parčeta hleba. Ta plamteća unutrašnja melodija glavnog junaku filma pomaže da u duši ne uništi kvalitete koje poseduje kao muškarac. Ona mu ne dopušta da stupa u seksualne odnose sa ženom koja mu se ne dopada, jer u njima moraju da učestvuju ne samo telo, već i duh i duša. Iako se on bavi sakupljanjem i prodajom pivskih flaša i živi kao prosjak, ipak ne može da egzistira isključivo zarad svojih fizioloških potreba.

U jednoj sceni dolazi do konflikta kada muškarac, koji sedi pored njega u baru, iznenada počinje da ga vređa. On oseća da taj pijani, ništavni čovek živi za nešto što je više od nagona. Na taj način on uzdiže sebe nad onima koji su spremni da zaborave na sve svoje principe radi prolaznog uživanja.

- Ti si „peškir“! - urlao je na njega kavгадžija. - Ti si običan izmet!

Odnosno, on želi da mu pokaže koliko je nesposoban i slab. Ali glavni junak ima rezerve budućnosti i pritom se oseća kao muško. On

agresivno brani svoju budućnost - obara na pod čoveka koji ga je uvredio i šutira ga. Zatim ga izbacuju iz bara i on seda u svoj mercedes. U Nemačkoj i prosjaci mogu da voze mercedes, što je jedna od osobenosti ove zemlje. Naredna scena prikazuje kako vozi automobil noćnim putem.

Što više mrzimo nekoga zbog novca, tim ćemo više gubiti novca da ne bismo izgubili ljubav. Što više mrzimo i ispoljavamo ljubomoru, pre će nam se raspasti porodica, muškarac će postati impotentan, a žena - neplodna. Što jače mrzimo i preziremo ljudе koji nas vredaju, tim ćemo pre izgubiti budućnost jer ćemo aktivirati program samouništenja. Ako čovek ima decu, tada će nastradati i ona, a ukoliko ih nema, program samouništenja će ubiti samog autora. Nakon eksplozije besa i mržnje, pred glavnim junakom filma postoji samo jedan izlaz: program samouništenja, koji se u njemu pokreće brzo i nezaustavljivo, te on, u jednom trenutku, iznenada donosi odluku i pritska papučicu za gas. Automobil se sve većom brzinom kreće putem koji je osvetljen farovima, a zatim sledi zastrašujući čeoni udarac o zid. Život je ugašen, više ga nema. Završio se zakonomeran proces. Prvo je nastupio gubitak ljubavi, zatim postepeno uništenje duha, odricanje od statusa, vlasti, sposobnosti i novca. Zatim prelazak na telо i njegovo postepeno uništenje, pa konačno i smrt. On je, dakle, morao da umre. Međutim, nemački automobili su kvalitetni pa je, i pored takvog monstruoznog sudara, glavni junak preživeo - povredio je samo vrat. On je odlučan da ponovi samoubistvo, svejedno da li brzo ili postepeno, i da po svaku cenu stavi tačku na proces raspada. Ili da počne sve iznova da premotava, odnosno iza propadanja mora da sledi preporod.

Da li je moguće vratiti se iza te granice, nakon koje više ničega nema? Da li je moguće preživeti pri potpunoj duhovnoj i fizičkoj degradaciji, preporoditi se, odnosno vaskrsnuti? Režiser filma pokazuje da je to moguće.

Sve otpočinje u klinici. Glavni junak pre otpuštanja iz bolnice razgovara sa svojim lekarom.

- Ako vam već nije stalo do života i želite s njim da okončate - rekao mu je lekar - učinite to. Ali ne morate da ubijete i sebe, zajedno sa životom. Započnite novi život. Preselite se u Afriku i pomažite ljudima.

Stariji, iskusni lekar nije otkrio ništa spektakularno novo, jer on ne poseduje koncepciju. Ali on ima iskustva i poznate su mu činjenice, tj. zna da su ljudi, koji su potpuno izgubili smisao u životu i koji su pokušali da se ubiju, preživeli zahvaljujući tome što im je ljubav pomogla da započnu novi život. Ljubav je povezana s pojmovima kao što su briga, saosećajnost i požrtvovanost. Kada su ljudi pronašli sebe na takvom putu, njihov stari život se završavao a otpočinjavao je novi.

- Vi ste poludeli - oštrosno je odgovorio lekaru.

On smatra da je to nemoguće, pa čak ne dopušta ni pomisao na takvu vrstu transformacije. Hramljući, udaljava se bolničkim hodnikom kad ga, odjednom, za ruku hvata mlada žena.

- Oženi se sa mnjom - brzo mu je rekla.

Čovek je bio zapanjen.

- Da li si poludela? Beži od mene!

- Da li si Turčin? - pitala ga je.

- Jesam.

- Onda me oženi.

On je odguruje i odlazi, ali ga ona pronašla i ponovo stupaju u razgovor.

- Zašto hoćeš da se udaš za mene? - upitao ju je.

- Zato što sam Turkinja a porodica mi zabranjuje da se viđam sa onima s kojima želim. Želim da spavam s različitim muškarcima, da vodim slobodan život. Nećemo imati seks, već ćemo samo živeti zajedno, a pritom ću i brinuti o tebi.

Glavni junak se saglašava i nakon toga sledi venčanje i neobičan porodični život. Da bi ličio na mladoženju bilo je potrebno da svoje telo i spoljašnji izgled dovede u red. Preko volje je morao da se odrekne dotadašnjeg načina života, odnosno starih navika i životnog ritma. Junak filma postepeno počinje da se menja na fizičkom planu. Čak i imitacija porodice postavlja pred njim nove ciljeve i zadatke. Njegova svest i duh postepeno počinju da se bude. On se uživljava u ulogu muža i u njemu se polako bude osećanja prema mladoj ženi. Međutim, s tim osećanjem ljubavi on ništa ne može da uradi. Za to vreme njegova žena se viđa s

drugim muškarcima, ali se i u njoj postepeno pojavljuju osećanja. Ona intuitivno oseća da su se sreća o kojoj je sanjala, ta seksualna sloboda i zapadni način života, koji su za nju ranije bili nedostizni, ispostavili kao prljava rupa koja neosetno truje dušu. Stoga pokušava da prekine odnos sa svojim ljubavnikom, ali je on uporan i agresivan.

- Znaš li da je moj muž Turčin i da će te ubiti ako sazna da smo spavali zajedno?

No, ljubavnik ne može da oprosti onome koji mu je uskratio zadovoljstvo. Želja za osvetom mu nadvladava zdrav razum i kada u kafiću vidi muža svoje ljubavnice, on pokušava da joj se osveti, javno je vređajući u njegovom prisustvu. Međutim, glavnom junaku se preporodilo ne samo telo, već i duh. On štiti svoje ideale i moral, te neočekivano uzima flašu i udara ga po glavi.

Za čoveka koji živi u Evropi to je neuobičajeno, jer se tamo ljudi uglavnom štite tako što, u slučaju bilo kakvog problema, odmah zovu policiju ili se obraćaju sudu. Omladina mi je pričala kako se ponašaju Nemci. Ako se, na primer, mladić šeta s devojkom a vi je uzmete za ruku i privučete ka sebi, on neće štititi devojku, već će trčati oko vas i izazivati vas, podmetati vam svoje lice ne biste li ga udarili, a onda će otrčati u policiju i podneti krivičnu prijavu protiv vas. Muškarci su prestali da brane svoj moral, čast i dostojanstvo - umesto njih sada to čini država. Deca su prestala da se brinu o svojim roditeljima i da ih izdržavaju u starosti. Briga o porodici i njena zaštita takođe su prestali da budu muška uloga. Država je umanjila prava muškarcima i uvećala ih ženi. Muškarac, kao zaštitnik porodice, postao je nepotreban. Više nije dovoljan samo jedan hranilac porodice, već su i žene primorane da se uključuju u posao, usled čega zanemaruju svoju decu. Logično, muškarac počinje da se degeneriše jer mu je država oduzela osnovne funkcije. Biti muškarac nije stvar fiziologije, koliko funkcija.

Nekada je razvod predstavljaо katastrofu za ženu i da bi ga izbegla, ona je bila primorana da neguje najbolje kvalitete u sebi, da uči kako da rešava sukobe i čini kompromise. Učila je da prašta i dobrodušno prihvata uniženja. Sve to je zapravo bila škola ljubavi prema Bogu. Priroda je u ženi prinudno razvijala više ljudske kvalitete. Danas je ovaj prinudni mehanizam razoren, a dobrovoljni razvoj se kod žena još nije

formirao, te su zbog toga degeneracija porodice i pad nataliteta potpuno logični ishod kad je u pitanju zapadna civilizacija.

Na Istoku su duh i ideja uvek bili važniji od materijalnih vrednosti. Religije su podržale ovu tendenciju. Istina, u katolicizmu je klanjanje ženskom principu postalo dominantno. Posledično tome, u poslednjih nekoliko vekova je otpočeo nagli materijalni procvat, razvoj civilizacije i postepeno slabljenje vere. Forma je aktivno počela da se razvija nauštrb sadržaja. U principu je to prirodni proces koji se u prošlom veku samo ubrzao.

Ljubav pristiže u svet i formira vreme. Iz duhovnosti nastaje ljubav. Razvijajući se, duh se spušta na sve niže stepenike i tako nastaje fizičko telo koje živi, cveta, oplodotvoruje se duhom, a zatim umire. Ovaj mehanizam je prilično jasno opisan u indijskoj filozofiji i poznat je već mnogo hiljada godina. Nedavno je nauka došla do sledećeg zaključka: ono što mi nazivamo materijom, supstancom, zapravo je strukturisani prostor. Figurativno rečeno, to je zamrznut duh. Virtuelne čestice, koje žive hiljaditi, milijarditi deo sekunde, pojavljuju se iz vakuma, odnosno iz prostora, traju neko vreme, a zatim se ponovo vraćaju u taj okean. Ukoliko su naučnici ranije smatrali da je vakuum puka praznina, danas su došli do neobičnog zaključka: energije u vakuumu ima znatno više nego u materiji. To je logično zato što je materija samo jedna vrsta vakuma. Materija je određena vrsta duha. Možemo reći da je duh primaran u odnosu na materiju, ali će to biti tačno samo na površinskom nivou, jer su zapravo duh i materija jedno te isto.

U poslednjih vek i po, naučnici su od materijalističke, nepovezane i rascepke slike sveta došli do potpuno nove koncepcije univerzuma. Ispostavilo se da je Vasiona jedinstvena. Nedavno su naučnici došli do zapanjujućeg zaključka: usaglašenost svih procesa u Vasioni je apsolutno nemoguća budući da je najveća brzina koja je u njoj primetna - brzina svetlosti. Međutim, danas se već pominje postojanje interakcije objekata u Vasioni, koja se ne odvija na nivou prostora, već vremena, pri čemu je brzina ove interakcije više milijardi puta veća od brzine svetlosti. To znači da svi objekti u Vasioni praktično mogu trenutno da se povezuju. Odnosno, na određenim vremenskim nivoima, Vasiona je jedinstvena i predstavlja tačku. Na isti način je i svako živo biće u apsolutnom jedinstvu s Vasirom, a kada počne da gubi to jedinstvo i da

se zatvara u sebe, fokusirano na svoje uske ciljeve, počinje da propada i umire.

A sada čemo se vratiti filmu „Glavom kroz zid“. U glavnom junaku se probudila ljubav koja mu je oživila duh i telo. Ali da bi ljubav bila postojana, on mora da prođe kroz uniženje tela i duha, kao i da to prihvati. Međutim, pošto je tek na početku puta, uvredu koju mu nanosi drugi čovek on ne može da podnese. Spolja se možemo štititi, ali iznutra ne smemo. Unutrašnja mržnja je želja da uništimo drugo biće. U takvom stanju, zadati udarac biva smrtonosan i prevaspitavanje onoga koji nas je uvredio preokreće se u njegovo ubistvo. A zatim junaku sledi sedam godina zatvora. On uspeva da podnese uniženje tela i duha samo zato što mu je u duši ostala ljubav. Nekada bi ovakva situacija za njega bila nepodnošljiva.

Mlada žena, koja je dobila potpunu slobodu, prepušta se okeanu zabave. Posle seksa slede alkohol i droga. Degradacija se u njoj odvija daleko brže nego kada je reč o Evropljanima. Što smo na višoj stepenici, time je strmoglavlja naša degradacija. Shvatajući da joj se smrt nalazi za vratom, ona se vraća u Tursku, osećajući da joj u tome leži poslednja nada. Ali se i u Turskoj ponaša na isti način kao u Evropi. Kao rezultat toga, nanose joj nekoliko uboda nožem u stomak i ona lagano umire, ležeći sama u mračnoj ulici. Život joj spasava mlad i dobroćudan taksista s kojim otpočinje novi život i kome rađa čerku.

Prolaze godine i glavni junak izlazi iz zatvora. Zatim kreće u potragu za voljenom ženom i pronalazi je u Turskoj. Kada su se susreli, saznaje da je ona udata i da ima dete. Međutim, oni se još uvek vole i žele da budu zajedno. Dogovaraju se da se sastanu sutradan: ona treba da sakupi svoje stvari, spakuje kofer, uzme čerku i dođe kod njega.

Međutim, u sve se umešala sudbina. Njen muž pre vremena dolazi s posla i ona odjednom shvata da nigde neće otići, da će ostati sa suprugom i da će živeti s njim. Takođe će sačuvati i ljubav prema onome koji ju je u to vreme čekao na autobuskoj stanici. Glavni junak je čeka na dogovorenom mestu, ali nakon dva sata shvata da se ona neće pojavit i da može da ode. Svestan je da će se vratiti u svoj rodni grad, u svoju otadžbinu, da je sada drugi čovek i da pritom nije ozlojeden na svoju sudbinu, već intuitivno oseća višu pravdu u svemu što se desilo.

Ljubav, koja je osujećena da se fizički i duhovno ostvari, podsvesno se usmerava ka Bogu. Kada ne možemo da volimo čoveka, počinjemo da volimo Boga. Isti taj proces, kroz koji su dobrovoljno prolazili sveti ljudi, glavni junak je prošao prinudno. To mu je pročistilo i spasilo dušu. Degradacija počinje kada izgubimo vezu s Bogom, a ta veza se ponovo uspostavlja kada zavolimo nekoga ko nas potom napusti, a ljubav ostane. Skoro svi mi smo u mladosti patili zbog neuzvraćene ljubavi, ne shvatajući da je to bilo naše vaspitanje i spasenje. Ispravan odnos prema neuzvraćenoj ljubavi će nam pomoći da zasnujemo kvalitetnu porodicu i da nam deca budu zdrava.

Film se završio, a ja sam razmišljao o tome koliko je verno osmišljen. Danas su evropske zemlje užurbane i zaokupljene svojim ekonomskim problemima. Razvojne etape pojedinca po malo čemu se razlikuju od faze razvoja i degradacije društva. Danas u Evropi imamo samo imitaciju vere, a već su primetni i nagoveštaji kraha budućnosti. Najveći fokus je premešten na telo, a nakon toga je sva pažnja preusmerena ka sferi smrti, odnosno ka tome da u propadanju leži više zadovoljstva nego u življenu. Ove tendencije su primetne i u vizuelnim umetnostima: obožavanje smrti, samog procesa umiranja, propadanja. Uništenje svesti i tela je postala omiljena tema mnogih umetnika. Nakon izvesnog vremena to će postati stvarnost kada je reč o fizičkom stanju ljudi, ekonomiji i politici. Veličanje smrti mora prerasti u realna dejstva usmerena ka njenom približavanju.

Šta u takvoj situaciji može spasiti Evropu i današnju civilizaciju? Kada dobrovoljni mehanizmi težnje ka Bogu ne funkcionišu, spasenje može biti u prelasku na prinudne mehanizme, a to su bolesti, ratovi i kataklizme. U principu, sve to se već približava. U poslednjih pedeset godina Golfska struja je usporila svoj tok za približno 30% što znači da će uskoro berićetna Amerika i Evropa početi da se smrzavaju i više se neće raditi o blagostanju, glamuru i nastranostima, već o golom fizičkom preživljavanju. Uz sve to, nastupiće i snažni politički i ekonomski potresi koji će zahtevati potpuno nov način života. Verovatno će hramovi ponovo biti puni ljudi i tako će se pojaviti šansa za spasenje.

GRESI, POROCI, NASTRANOSTI I LOŠE NAVIKE

Petog dana smo se okupili da gledamo film „Ratluk“. Približan opis radnje znao sam unapred. Talentovani mladi vajar živeo je u Holandiji boemskim životom. Ničega se nije lišavao, nego je ispunjavao sve svoje želje. Njegova glavna preokupacija bila je seks. U svoj atelje je dovodio skoro svaku mladu ženu koja mu se dopadala. A zatim su otpočeli problemi.

Zamišljeno sam sedeо u fotelji pred praznim ekranom. Zapitao sam se u čemu je zaista suština i smisao greha i poroka? Zašto oni dovode do degeneracije? Kako počinju? Da li su štetne navike, gresi i poroci međusobno povezani?

Krenimo od loših navika - pušenja, alkohola i opsednutosti hranom. Ako su ove navike štetne, to znači da smanjuju ljubav u duši. Uzgred, u Evropi su se one proširile nakon epohe renesanse. Recimo da čovek voli obilno da jede. Šta je u tome loše? Kao prvo, on na taj način dobija pozitivne emocije. Kao drugo, unosi vitamine i korisne mikroelemente. Kao treće, hrana daje energiju. Pa šta ako neko pojede više nego što mu je potrebno? Posetiće toalet još jednom - i šta u tome može biti toliko loše? Isto tako, šta je loše u konzumiranju slatkiša? Deca obožavaju slatkiše. Za razvoj mozga potrebna je energija koju ona dobijaju jedući slatkiše.

Zašto obilje postaje štetno? Nauka za sada ne shvata ovaj problem, ali su tu činjenice: prekomerna težina dovodi do dijabetesa, kardiovaskularnih i onkoloških bolesti. Kada sam bio u Tokiju, saznao sam da su Japanci nekada uglavnom bili vegetarijanci. Istina, upotrebljavali su u ishrani ribu. Međutim, kada su u ishranu uvrstili meso, pojavile su se kancerogene bolesti, a naročito često - rak debelog creva. Kada se pojavio sladoled, a žene postale zavisne od njega, rasprostranio se rak dojke. Čini nam se da je to korisno i priyatno, ali zašto onda dolazi do bolesti?

Mislim da može postojati samo jedan odgovor: osnovna energija nam ne dolazi kroz hranu, već kroz naša osećanja. Ta suptilna energija se veoma razlikuje od energije koju nam pruža hrana. Štaviše, na hranu se troši energija. Kada obilno jedemo, spoljašnja, gruba energija, postaje oponent suptilnoj energiji, istiskuje je i tako nastaju bolesti. Zbog toga,

kada čovek gladuje, on može da otkloni mnoge bolesti. Međutim, ako čovek gladuje u stanju stresa, nezadovoljstva, unutrašnje agresije, tada gladovanje ne leči, već ubija. Razlog tome je što nam kroz osećanja ne pristiže Viša energija.

Nedavno sam pročitao podatak da prilikom konzumiranja vina pankreas oslobađa ogromnu količinu insulina da bi ga preradio. Prilikom razlaganja šećera, organizam dobija porciju energije koja nam pruža osećaj euforije i sreće. To jest, ispostavlja se da nije najvažnija sama hrana, alkohol ili slatkiši, već porcija energije koja se oslobađa prilikom unošenja hrane.

Odavno je primećeno da čovek, koji se opija u samoći i od ranog jutra, brzo postaje alkoholičar. Stvar je u tome što od četiri sata ujutro dolazi do aktiviranja suptilne, božanske energije, koja dostiže vrhunac oko tri-četiri sata popodne, a zatim počinje da opada. Kada čovek ujutro mnogo jede, ili konzumira alkohol, on spoljašnjom, grubom energijom, istiskuje i blokira onu Višu, suptilnu. A kada se ona smanji, dolazi do zavisnosti od hrane i alkohola i čovek pati zbog nedostatka energije. Međutim, što više jede i piye, manje dobija suptilne energije, a patnja i zavisnost se pojačavaju. Odnosno, hrana i alkohol deluju kao droga. Upravo droga obezbeđuje maksimalno oslobađanje energije i najjači osećaj euforije. Na neko vreme se prekidaju veze između neurona kore velikog mozga, pri čemu se oslobađa velika količina mentalne energije. Ona, pak, stvara osećaj prividne nezavisnosti od sveta i bezrazložno blaženstvo, ali suptilna energija, pritom, prestaje da nam dotiče kroz osećanja. Što više upotrebljava doping, narkomanova suptilna, božanska energija sve više slabi. Samim tim je njegov slom teži kad prestane da uzima narkotike. Slom nastaje kada unutrašnja, duhovna energija padne na nulu, kada se prinudno oslobađanje energije završi, a dobrovoljno se zaustavi.

U kakvima situacijama čovek pribegava pušenju, alkoholu, narkoticima i prejedanju? Kada mu nedostaje suptilna, božanska energija. To se dešava kada su osećanja izobličena mržnjom, osudom, uvređenošću, nezadovoljstvom sobom, bliskim osobama, okolinom. Kada su ove emocije na površini, božanska energija još uvek nesmetano teče, ali kada prodru duboko, tada dolazi do zaustavljanja suptilne energije i žeđ za njenim spoljašnjim supstitucijama.

Nakon epohe renesanse, potreba za Bogom i radost koju pričinjava molitva krenule su da opadaju. Samim tim pojačala se žudnja za seksom, alkoholom, cigaretama i narkoticima. Pošto se prilikom detetovog začeća oslobađa ogromna količina energije, koja je predviđena za razvoj ploda i obezbeđenje njegove budućnosti, seks se takođe može pretvoriti u narkotik.

Uzmimo prosečnu osobu koja je opljačkala, ubila, ili počinila neki drugi moralni prestup. Svet je jedinstven te stoga, ubijajući ljubav u duši druge osobe, mi je ubijamo i u svojoj. Suptilna energija prestaje da teče a pojavljuje se neutoljiva žeđ za telesnim zadovoljstvima. Koji su osnovni elementi sreće u svetu kriminala? Žene, alkohol i restorani. Pomoću fizičkih zadovoljstava ti ljudi pokušavaju da kompenzuju svoj unutrašnji defekt. Zbog toga su među kriminalcima popularni alkohol i droga i zbog toga oni ne žive dugo. Što aktivnije dotiče spoljašnja energija, time postaje slabija viša energija osećanja.

Zašto je, kako stoji u Starom zavetu, Bog ubio Onana, koji je svoje seme koristio u pogrešne svrhe? Zato što Onan svoju seksualnu energiju nije usmerio na stvaranje potomstva, već na prepuštanje uživanju. Umesto da brine o ženi, da se usavršava kako bi bio dostažniji u njenim očima, da se žrtvuje, prieđuje joj poklone, on je upražnjavao masturbaciju. Dobijajući zadovoljstvo na taj način, sasekao je u sebi uzvišena osećanja i mogućnost za njihov razvoj. Čovek degradira kad želi da dobije čisto zadovoljstvo, koje nema svoj smisleni cilj. Naučnici su u mozgu otkrili centar euforije i sreće, a zatim su obavili dobro poznati eksperiment s pacovom, tako što su mu u tu oblast ugradili elektrode. Pacov je pritiskao dugme koje je aktiviralo elektrodu i dražilo taj centar što mu je izazivalo osećaj sreće. Istovremeno je odbijao vodu, hranu i seks neprestano pritiskajući dugme. Na kraju je uginuo.

Vernik oseća postojanje Višeg kanala kroz koji mu dotiče energija. On se intuitivno odriče prekomernih užitaka kada je reč o hrani, seksu i dr., kada oseti da mu se zbog toga umanjuje osećaj istinske sreće u duši. Odnosno, ljubav nam šapuće kada se treba zaustaviti. Pritom se ovo ne odnosi samo na hranu i fizička zadovoljstva. Rad je takođe oslobođanje energije i izvor zadovoljstva. Za mnoge ljudе se izgradnja vikendice ili njihova profesija, pretvaraju u drogu bez koje oni više ne mogu da žive. Ali neretko se desi da čovek završi izgradnju vikendice i umre, drugi

dobije otkaz na poslu i zbog toga se teško razboli, a treći ode u penziju i, vrlo brzo nakon toga, umre.

Oblici gubitka božanske energije i pokušaji da se ona zameni spoljašnjim zadovoljstvima su prilično raznovrsni. Danas su mnogi, imajući mogućnost da posećuju teretanu, u stanju da tamo ostanu satima. Za njih je to takođe narkotik.

Postoji još jedno opšteprihvaćeno zadovoljstvo kad je reč o svetu kriminala, a to je kazino. Razmislimo o sledećem: zašto čovek uživa igrajući u kazinu? Mnogi misle da je razlog ovog uživanja prilika da se osvoji dobitak, ali nije tako. Osnovni faktor prilagođavanja na životnu sredinu je sposobnost da predvidimo budućnost, da upravljamo njome. Svako živo biće poseduje velike količine rezervne energije pomoću koje može da skenira budućnost. Kada čovek, igrajući rulet, pokušava da pogodi dobitni broj, kada nastoji da proceni hoće li povećati ulog ili ne, on se nalazi u stanju ogromnog stresa koji je propraćen oslobođanjem energije. Upravo je to ono što ga čini srećnim i zbog toga će, bez sumnje, propustiti da osvoji najveći dobitak. Baš naprotiv, pročerdaće ga, zato što ga dobitak lišava mogućnosti da oslobodi energiju. Nevolja je u tome što se budućnost može skenirati samo pomoću suptilne energije. I kada je zabrinut, oseća strah i želi da pobedi po svaku cenu, ta energija se smanjuje na minimum. Što je čovek veći kockar, što strasnije želi da ostvari dobitak, time će imati manje šanse da to i ostvari. Kriminalac je navikao da pljačka druge ljude, te se, samim tim, odvikao od žrtvovanja, pa ga gubitak u kazinu u određenoj meri uči kako da prihvati gubitak, tj. da se nevoljno žrtvuje.

Što čovek duže igra u kazinu, time mu više otupljuje intuiciju. Realno, u kockarnici može da pobedi samo onaj kome dobitak nije naročito potreban, tj. onaj koji ne zavisi od budućnosti. Nekom prilikom mi je direktor jednog kazina iskreno rekao:

- Najopasniji klijenti po nas su bogati penzioneri. Oni se ne plaše da izgube, a sasvim se hladnokrvno odnose prema dobitku. Stoga i pobeđuju.

- To je u skladu sa sistemom: kad nešto pronađeš - ne raduj se, a kad izgubiš - ne tuguj.

On se nasmejao.

- Da, baš tako.

Igra u kazinu se može uporediti sa zavisnošću i masturbacijom. Čovek crpi zadovoljstvo, koje nema svoj smisleni cilj. Zašto je u Starom zavetu predviđena smrtna kazna za onoga koji opšti sa životinjama ili s partnerom istog pola? Zato što se ogromna energija, koja služi za obezbeđivanje potomstva, u celosti usmeravala na uživanje. To je vrlo brzo uništavalo Višu energiju, kidalo veze koje spajaju čoveka s Tvorcem. Najveći deo oslobođene energije mora biti usmeren na sjedinjenje s Bogom. Čovek crpi zadovoljstvo od seksa, ali iza tog zadovoljstva se krije rađanje dece, briga o njima, požrtvovanost, patnje, obezbeđivanje njihove budućnosti i vaspitanje. Na kraju, sve ono što čovek čini, neophodno mu je za spoznaju Tvorca i sjedinjenje s Njim. Ako želi da zadrži samo užitke a odbaci sve ostalo, pokreće se munjevita degradacija njegovih Viših duhovnih struktura. Usavršavanje sredstava za kontracepciju takođe je odigralo svoju ulogu. Ljudi žele da uživaju, ali ne žele da snose posledice povezane s tim. Sećam se omiljene zdravice iščašene omladine: „Da sve imamo, a da ni za šta ne odgovaramo“. Kada zadovoljstvo postane samo sebi cilj, tada se svi interesi svode samo na telo i čovekova duhovna ljuštura postepeno počinje da degradira i umire. Sve nastranosti kao svoj krajnji cilj imaju zadovoljstvo, koje zatim dovodi do uništenja. To je potpuno logičan proces.

Poklonjenje telu predstavlja odricanje od najviših razvojnih nivoa, što, kao prvo, dovodi do duhovne, a potom i fizičke smrti. Zbog toga čovek koji je sebi postavio fizičko uživanje kao cilj, postepeno postaje nasilan, a zatim sklon ubistvu ili samoubistvu. Čovek se prvo klanja seksu, potom mu se smanjuje suptilna energija i seks mu mora postati ne samo izvor uživanja, već i energije. Muškarca privlače mlade devojke zato što imaju više energije.

Svaki čovek koji prema drugome gaji topla osećanja, nesvesno im priključuje i seksualna osećanja. U svakom čoveku postoji tendencija ka nekontrolisanoj seksualnosti radi zadovoljstva. Zahvaljujući strogim religioznim ograničenjima, koja ne dopuštaju da se seksualna privlačnost oseća prema bližem rođaku, predstavniku istog pola ili životinji, kao i osudi promiskuitetnih seksualnih odnosa, čovek se sa životinjskog nivoa podigao na nivo civilizovanog čoveka. Kontrolisanje seksualne energije olakšavalo je transformaciju energije u Višu, božansku energiju, koja obezbeđuje zdravo potomstvo, dugovečnost i fizičko zdravlje.

Poslednjih nekoliko vekova, zahvaljujući naučno-tehnološkom napretku, pred čovečanstvom su se pojavile daleko veće mogućnosti za naslađivanje, zadovoljstvo i sitost. Oslabljeno osećanje ljubavi nije uspelo da zaustavi ovaj proces. Civilizacija je počela da ubija kulturu i poslednjih godina ovome svedočimo sa zastrašujućom jasnoćom.

Na početku vremena, kako uči Biblija, postojao je greh koji je počinio čovek. Ukoliko zločine, nastranosti i loše navike izvršavamo telom, tada greh izvršavamo osećanjima. Prvi prestup se čini neprimetno. Ko je zločinac? Osoba koja je spremna da zarad sopstvenog zadovoljstva opljačka, ubije i ošteti druge. Kada zavidimo osobi koja je srećnija od nas, kada se s nepoštovanjem odnosimo prema roditeljima koji su nam poklonili život, kada osuđujemo i preziremo ljude, u svim tim situacijama se odričemo ljubavi prema njima. A kada izgubimo ljubav, odnosno Višu energiju u duši, tada nam najvrednije postaje ono što je alternativa ljubavi, odnosno: zadovoljstvo i uživanje. Međutim, za razliku od ljubavi, koja je besmrtna, zadovoljstvo i uživanje se mogu izgubiti i radi njih je čovek spreman na zločin samo da bi ih sačuvao ili uvećao.

U kakvim situacijama je čovek spreman da izgubi ljubav? Kada mu zemaljska sreća postane preterano važna, odnosno kada mu zadovoljstvo koje crpi od kontakta sa ovim svetom postane veće od naslade koju crpi iz kontakta s Bogom. Iz ljubavi prema Bogu čovek treba da crpi veće zadovoljstvo nego od bilo kog drugog zadovoljstva povezanog sa ovim svetom. Starost i smrt su mehanizmi za spasavanje božanske ljubavi.

Nespremnost da se žrtvujemo ili prihvativamo gubitak, agresivna osećanja, koja su u vezi s tim, i gubitak ljubavi svedoče da smo se u duši odrekli Boga i vezali za ovaj svet. Iz tog razloga, svaka religija otpočinje sa žrtvom i odricanjem. Post i apstinencija, prevazilaženje loših navika, prevazilaženje seksualne razuzdanosti i proždrljivosti takođe predstavljaju žrtvu i odricanje.

U Starom zavetu je prilično jasno i razumljivo opisan proces gubitka suptilne, božanske energije i posledica koje iz toga nastaju: bolest, smrt i raspad države. Izrael je to prošao i osetio na sebi navedeni mehanizam. Isto ovo predstoji i današnjoj civilizaciji, a pre svega - Evropi i Americi.

Prekinuo sam razmišljanje zato što je počeo film. Ovaj film je nastao početkom osamdesetih godina, odnosno pre oko trideset godina. Kao i svako veliko delo, on je proročki. U to vreme se rasplamsavala seksualna revolucija, omladina je tražila slobodu, seks i drogu. Pokušaji filozofa i psihologa da shvate fenomen „hipi“ pokreta i seksualne revolucije nisu urodili plodom. Niko se nije zapitao do čega će oni dovesti. Zašto je baš omladina počela da se ponaša sasvim drugačije, protestujući protiv starog, ustaljenog načina života? Sudeći po svemu, reč je o sledećem mehanizmu: ono o čemu razmišljaju roditelji - rade njihova deca. Ono što osećaju roditelji - o tome govore njihova deca.

Krajem XIX veka okončana je još jedna faza gubitka vere u Boga. Religija nije pomogla čoveku da postane vernik, već obrnuto - u nekoj meri ga je okovala i dezorientisala. Ritualnost i komercijalizam su zatvorili put istinskoj veri i otpočela je aktivna potraga za smislom života, potraga za novim putevima. Pojavile su se brojne okultne i mističke struje. Paganske tendencije su narastale kako u religiji tako i u svetovnom društvu.

Gubitak vere dovodio je do sužavanja interesovanja ljudi i do jačanja egoizma. Komunizam je učenje o kolektivnom egoizmu, dok je fašizam učenje o egoizmu manje grupe ljudi, bolje reči kaste. Kad čovek ne veruje u Boga, on tad veruje u sebe i samo u sebe. Paganske tendencije su bile logične. One su se pojavile u prvoj socijalističkoj državi - Sovjetskom Savezu. Iste ove kaste su se formirale i u fašističkoj Nemačkoj. Među paganim ne može biti reči o prijateljstvu, razumevanju i jedinstvu i čovečanstvo je bilo osuđeno na krvave ratove. Rasplamsali Drugi svetski rat morao je ljude da vrati Bogu kroz lišavanja, patnju i smrt.

U sovjetskoj Rusiji se to i desilo. Staljin je prestao da uništava sveštenike, a dozvolio je i obavljanje crkvenih obreda. Rusija je pronašla novo nadahnuće. Mnogi su osetili da ih je u ratu spasila upravo vera. U Evropi se to nije desilo. Nakon eksplozije radosti i blagostanja, započeo je strmoglavi pad više energije. Roditelji su svoju decu lišili jedinstva s Tvorcem i sreće koja dolazi od više energije koja struji kroz njihove duše. Način života koji su roditelji vodili uništavao je potomke, i oni su to osetili. Zbog toga je, s jedne strane, otpočeo spontani protest protiv licemerne sreće i ustaljenih životnih šema zbog kojih su bili osuđeni na lagano umiranje, a s druge strane, rasplamsalo se interesovanje za seks,

narkotike, raznorazna zadovoljstva. Nakon toga se morala dogoditi eksplozija agresivnosti i nemoralu. Upravo se to i dogodilo. Međutim, ova eksplozija se u disciplinovanoj i civilizovanoj Evropi nije desila na spoljašnjem, već na unutrašnjem planu. Raspad porodice, homoseksualnost i perverzije - sve je to otpočelo nakon seksualne revolucije.

Kada muškarac gubi veru u Boga, njegov glavni cilj postaje budućnost. Novac, vlast i status postaju mu primarne vrednosti, ali u takvom režimu on ne može dugo da opstane. Postepeno, od poklonstva duhovnim on prelazi na poklonstvo fizičkim vrednostima, usled čega mu slabi muška energija, što ga vodi u degeneraciju. Žena koja se nalazi pored njega mnogo brže gubi moral, ali duže živi. Ona obično kažnjava muškarca zbog toga što je izgubio ciljeve, duhovnost i muškost, prezire ga i uništava. Ta emancipacija, koja je započela pre oko sto godina, svedočanstvo je da se s muškom energijom desila prekretница. Muškarac, koji je izgubio veru u Boga, prvo postaje agresivan i žestoko brani svoju budućnost, a zatim neminovno ostaje bez nje, padajući sve niže i niže.

Mlad i talentovani vajar, koji je predstavljen u filmu „Ratluk“, ima sve što želi, osim ljubavi i vere. On je poznata ličnost, može se reći da je čak i slavan. Poseduje status, slavu i novac. Čak i engleska kraljica prisustvuje izložbi njegove nove skulpture. Međutim, njega više ne privlače status, slava i novac, već mu osnovna droga i naslada postaje seks i on teži, na sve načine uživajući u njemu, da iscrpi najdublje i najpotpunije zadovoljstvo. Iznenada sreće devojku u koju se zaljubljuje. Svi mi znamo sledeće: kada se zaljubimo, ne želimo čak ni da razmišljamo o seksu. Ako se životinjski nagon ne obuzda, on može da uništi božanska osećanja. Međutim, mladić ne može da se zaustavi, jer u Holandiji ljudi tome nisu naučeni. On se stalno i na različite načine bavi upražnjavanjem seksa sa svojom mладом ženom, pokušavajući da je učini srećnom. Što joj pruža više zadovoljstva u seksu, u njenoj duši je sve manje ljubavi i ona sve više zavisi od zadovoljstva. Moral više ne može da izdrži tu zavisnost i ona počinje da vara muža. On je talentovan, poseduje jaču energiju i veliku rezervu snage. Žena brže propada i pritom oseća da će pored njega nastradati. Pokušava da se spasi tako što odlazi kod drugog. Međutim, proces je započeo i taj zamajac se više ne

može zaustaviti. Oni se ponovo sreću posle nekoliko godina pri čemu se ispostavlja da je ona obolela od raka i da će uskoro umreti.

Isprva nisam shvatio zašto se film zove „Ratluk“, i tek mi je na kraju filma sinulo. On dolazi kod nje u bolnicu i donosi joj banane.

- Ne smem da ih jedem - rekla mu je tužno.

Mladić je zbumjen.

- Ali one su ukusne, lepe i korisne - uveravao ju je on.

Pruža joj bananu koju ona jede i ne može da se zaustavi. Punih usta, ona se guši u banani, ali nastavlja da ubacuje nove količine u usta. A zatim oseća mučninu. Zadovoljstvo je postala droga koje ona ne može da se odrekne. Upravo ta zavisnost je prouzrokovala veliki pad suptilne energije, što je dovelo do pojave tumora. Junak filma oseća da je ona osuđena na smrt, da joj njen unutrašnje stanje neće dozvoliti da prezivi. On napušta bolnicu potpuno rastrojen, ne shvatajući šta se desilo.

Pre raspada Rimske imperije, aristokratija je živila u sitosti i potrazi za zadovoljstvima. Siromašan čovek jede da bi utolio glad, dok aristokratija jede da bi osetila užitak. Zbog toga su oni, nakon uživanja u brojnim jelima, napuštali dvoranu i percem golicali svoje nepce da bi izazvali povraćanje, a potom su nanovo sedali za sto na još jednu porciju zadovoljstava. Jelo koje je pripremljeno od jezika lastavica smatrano je delikatesom. Trebalo je ubiti na stotine i stotine ptica da bi se jedan čovek mogao pohvaliti da je probao novo jelo i osetio novu draž. Što se više razvijala i širila forma na štetu sadržaja, jače se uključivao program samouništenja, nakon čega su imperija i civilizacija bili osuđeni na propast.

Ono što se danas u Evropi i Americi naziva tolerancijom, zapravo je najobičniji paganizam, idolopoklonstvo. Sve agresivnije se brani forma a uništava sadržaj koji poziva na moral, ograničenje i apstinenciju, odnosno, u krajnjem smislu - na veru u Boga. Zašto je taj raspad postao moguć? Naučno-tehnički napredak nije doneo samo stabilnost, blagostanje i procvat. Nakon otkrića atomske bombe, svetski rat je postao nemoguć zato što bi osudio na propast celo čovečanstvo. Prinudni mehanizmi pročišćenja duše i negovanja ljubavi i vere počeli su da nestaju. Glavna šansa da čovečanstvo prezivi jeste da nauči

dobrovoljno da čini ono što mu je ranije subbina slala prinudno. Nekada su samo pojedinci, izuzetno moralno napredni, mogli da osete božansku energiju u sebi. Da bi je sačuvali, oni su se osamljivali, odricali i mnogo žrtvovali. Svojevoljno su lišavali sebe preterivanja u hrani, seksu, komunikaciji, poslu, itd. Na taj način su postajali sveci. Danas je to zadatak svakog koji želi da prezivi na ovoj zemlji. Vreme će pokazati.

Bio je kraj avgusta 2008. godine, preostalo je otprilike još nedelju dana do održavanja seminara u Moskvi. Trebalo je da harmonizujem sebe.

Veoma volim parnu saunu zato što ona ne donosi samo zadovoljstvo, već i duhovno pročišćenje. U njoj oslabe osnovni nagoni pa ljubomori i gordosti tamo nema mesta.

Nekom prilikom sam s prijateljem otišao u saunu. Para je bila vrlo moćna i jaka. Iznenada sam osetio neku nelagodnost. Ispostavilo se da ne mogu da prođem kroz stres koji mi je izazivalo parenje. Prihvatanje traumatične situacije podiže pozitivnu energiju koja se usmerava na stvaranje - ona isceljuje i leči, dok neprihvatanje izaziva kuljanje negativne energije koja deluje destruktivno i dovodi do bolesti. Zašto sam pogrešno odreagovao? Osim toga, sauna mi predstavlja ogromno zadovoljstvo. Kada sam unutrašnjim očima pogledao stanje svojih suptilnih planova, odmah mi je postalo jasno. Pre saune sam gajio nezadovoljstvo prema ljudima. A kada se u dubini duše gaji osuda, kada nije otklonjeno nezadovoljstvo prema drugima, tada sauna, umesto da izleči, može da nanese štetu. Kod mog prijatelja je moćna para takođe aktivirala unutrašnji slom. Iz njegove podsvesti su izronile emocije uninija, nezadovoljstva sobom, gubitka volje za životom u trenucima kada su se dešavale subbinske neprijatnosti.

- Izgleda da smo pre parenja morali da se pomolimo - rekao sam mu.

Pogrešno prihvaćen stres se umesto leka pretvara u otrov. Zašto u sauni nije dozvoljeno da se glasno razgovara, psuje i svada? Zato što agresivnost munjevito snižava suptilnu, božansku energiju i stres se u tom slučaju ne može podneti. Dakle, u razdražljivom, ljutitom i nezadovoljnem stanju bolje je ne ići u saunu. Zato je u Rusiji parna sauna uvek predstavljala praznik. Kada se stres prevaziđa u radosti, on podmlađuje i isceljuje.

Sećam se kako je Porfirije Ivanov govorio ljudima koji su patili od neizlečivih bolesti: „Mogu te izlečiti, ali samo pod jednim uslovom - ako nesebično budeš činio dobra dela“. Jednoj ženi je rekao: „Daj sve što si nagomilala; razdeli to ljudima“. Ona je dosta toga podelila, ali je deo ipak sakrila, nije mogla da odoli - i lečenje joj nije pomoglo, umrla je.

Najčistija energija struji kada nesebično brinemo, dajemo i žrtvujemo se, odnosno kad se žrtvujemo zbog ljubavi. U principu, to se takođe može nazvati koristoljubivošću, ali višom. Kada je žrtva u ime ljubavi, u ime Boga, tada je energija božanska. Kada se žrtvujemo radi zdravlja, blagostanja, statusa, tad dobijamo potpuno drugačiju energiju. Ona može da nam donese zadovoljstvo, ali nema moć da nas izleči.

Pareći se u sauni, polivajući se ujutro hladnom vodom, spavajući na tvrdoj postelji, obavljajući tretmane koji prekaljuju, čovek troši veliku količinu energije. Kada to čini radosno, sa duševnim poletom, tada se u njemu oblikuje pravilan mehanizam percepcije sveta. Tada sve životne teškoće, kao i najteže zadatke, on prihvata s radošću, a teškoće ga razvijaju i jačaju. Nisu apostoli uzalud rekli: „Uvek se radujte.“

Kada radost iščezava? Onda kada se pojavljuju strah, panika i osuda. Sve su to oblici zavisnosti od budućnosti. Zato samo vernik može da se raduje u trenucima bola, neprijatnosti i nesreće. Ukoliko je sve od Boga, tad svaka situacija radi za ljubav, što znači da čovek ne može da se odrekne unutrašnje radosti jer je ona povezana s ljubavlju.

Pre svakog seminara, kod mene i moje buduće publike obično otpočinje proces pročišćenja. Pritom, ovo čišćenje se dešava ne samo kod onih koji se pripremaju da prisustvuju seminaru, već i kod njihove dece i rodbine. Kod problematične dece čišćenje obično prolazi standardno, sa simptomima visoke temperature, povraćanjem i dijarejom. Treba preboleti nečistoće koje dolaze iz dubine podsvesti. Kod odraslih se često dešavaju neprijatnosti, bolesti, a pojavljuju se i situacije koje su maltene mistične. Pre seminara često osećam potpunu opustošenost, a ponekad sam suočen i sa osećajima da umirem zato što se pravi seminar održava nekoliko dana pre fizičkog događaja, a osnovna energija je usmerena na harmonizaciju suptilnog plana.

Veoma je opasno pre seminara izgubiti ljubav, dopustiti sebi nezadovoljstvo, osudu ili uninije. Kao što muslimani kažu: „Alah je veliki i

milostiv“. Ako se sve dešava po volji Tvorca, koji nas, svoju decu, voli i uči, tada ne treba suviše mnogo preuzimati na sebe i prepuštati se brigama, uniniju i osudi. Panika i strah se tad neizbežno pretvaraju u depresiju, a osuđivanje drugih ljudi u uninije i odsustvo volje za životom. To je logično: kada na unutrašnjem planu ne prihvatom Božju volju nego se borimo protiv nje, tada se pokreće proces samouništenja.

A šta čemo onda sa ruskom poslovicom: „U Boga se uzdaj, a sam ne greši“? Mnogi, pokušavajući da se u potpunosti oslene na Božju volju, odriču se sopstvene. Greška takvog pogleda na svet je u tome što se čovek upoređuje s Bogom, smatra da je Bog nešto izdvojeno, nedostizno i potpuno nepovezano s njim. Takva osoba zamišlja da je Bog neka ličnost koja njime upravlja. Zapravo, svi smo mi deca Božja. Deo smo Tvorca i po svojoj suštini smo jedno s Njim. Ćelija poseduje svoj program i svoju volju, ali je to istovremeno volja i program samog organizma. Na suptilnim, najvažnijim planovima, delić i celina su jedno, a na spoljašnjem nivou volja ćelije se razlikuje od volje organizma. Čovekova volja je višeslojna, a u njoj je prisutna i Božja volja. Najvažnije od svega je da spoljašnja, površna, egoistična tendencija, povezana sa sićušnim fragmentom - telom, ne zakloni viziju istine. Ljubav omogućava da se sačuvaju pravilne proporcije i da se ispravno usmerava energija.

Danas je, u svetskim religijama, za pročišćenje duše najvažnije obavljati ritual. Međutim, u biti, najvažnija je lična težnja ka Bogu i ispunjavanje zapovesti. Kada se čovek kreće u tom pravcu, tada ga sve neprijatnosti i iskušenja samo jačaju i razvijaju.

U vruću saunu treba ulaziti s radošću. U ledenu vodu treba uranjati s radošću. Pre parenja se treba udaljiti od svih ličnih problema. Kada čovek u stanju straha ili uninija uđe u hladnu vodu, nakon toga se obavezno razboljeva. Gubitak fizičke energije prelazi u gubitak mentalne. U sauni se odvija suprotni proces: fizička, topotna energija, pretvara se u psihičku. Međutim, potrebno je biti potpuno opušten. Kada je osoba koja asistira u parenju neiskusna i metlicama snažno i neritmički nanosi drugome udarce po telu, tada je onaj koji se pari, u stegnutom stanju, grči se i stoga metlice mogu da mu oprle kožu, pričinjavajući mu nelagodnost.

Kada se parim, trudim se da maksimalno budem opušten i da pokrećem ruke ili laktove tako da se ne umorim. Mentalno u sebi

odbrojavam: „Jedan - dva - tri - četiri - pet - šest - sedam - osam“. I u takvim serijama, po četiri ili osam udaraca metlicom, postepeno prolazim celo telo kako bi se ono ravnomerno zagrejalo. Udarci treba da budu ujednačeni i ritmični. U glavi ne bi trebalo da postoji nijedna misao jer je tada čoveku lakše da se opusti i oseti gde i kako treba da lupka metlicama. Glavna zona zagrevanja su leđa, tj. kičma. Oblast gde je moguće prikupiti maksimalnu toplotnu energije je trtična kost. Zbog toga se neprestano vraćam na to mesto da bi zagrevanje krsta i trtice bilo nekoliko puta jače od drugih delova tela. Na drugom mestu je gornji deo kičme, oblast hrbata i vrata. Tamo se najčešće pojavljuju energetski blokovi. Stoga taj deo takođe treba prilično intenzivno zagrevati. Ako se pravilno parite, možete osetiti kako energija struji po čitavom telu.

Ako se nakon parenja pojavi osećaj lakoće u duši, znači da je energija pokuljala. A ukoliko ne možete odmah da se setite u kom se gradu nalazite i kako se zovete, tada je to već odlično.

Nekada sam voleo da roštijam pa sam s prijateljima organizovao raskošne gozbe nakon saune. Međutim, potom sam shvatio da to apsolutno nije potrebno i da je posle saune hrana beskorisna, jer uzrokuje pad energije. Pivo i zaranjanje u hladnu vodu postepeno su se izgubili, a zadržali su se biljni čajevi, đumbir, limun i, ponekad, voće. Sve drugo jednostavno nije bilo potrebno. Prvih sat - sat i po vremena je čak bolje da se ne piye ni čaj, u suprotnom se možete osećati malaksalo.

Generalno, ako se ispravno parite, tada gradske saune neće biti adekvatne. Na mojoj vikendici, u blizini Sankt Peterburga, parimo se na tradicionalni način. Kamenu peć za crnu banju (ruska parna sauna bez dimnjaka - prim. prev.) napravio sam sâm. Jedan korpus, zavaren iz metalne armature teži oko pola tone. U njemu se na dnu nalazi gvozdena greda teška oko tone, a odozgo je kamenje. Peć je teška oko tri tone i posle dva loženja, temperatura se u njoj povećava do sto dvadeset stepeni. U početku je para vrlo teška, pa se zbog toga prva dva sata samo grejemo. Zatim sat - sat i po vremena odmaramo, pijemo čaj i igramo nardi (backgammon, stara igra na ploči koja se igra pomoću žetona i kockica - prim. prev.). Tada se nekoliko sati parimo i lupkamo metlicama. Jednu osobu udaraju metlicama, pri čemu se neprestano smenuje nekoliko ljudi. Ako su udarci metlicom blagi, ujednačeni i ritmični, može se izdržati vrlo veliko opterećenje. Pojačava se proces razmene materije u toj meri da sve prljavštine sagorevaju.

Budući da je ovo crna banja, odnosno bez cevi, prozor i vrata sam postavio pored peći i zato ima malo čađi. U običnim saunama, pre nego što počnete da se parite, podove i zidove treba pola sata prati od čađi. Na kamenu peć se obično stavi kotao s vodom i tako para, koja se stvara, čini vazduh suviše vlažnim. Međutim, ja sam posudu s vodom postavio pored peći i ona se savršeno zagreva bez direktne vatre, ne dodirujući kamen.

Zimi volim da istrčim iz saune, legnem na sneg i gledam zvezde. Osećaj topline ne prolazi ni nakon jednog, dva niti pet minuta.

Dakle, pre seminara sam se uputio u saunu. Posle parenja se ne treba naprezati, mnogo razmišljati i brinuti. Dogovorio sam se s prijateljima da se nađemo na bilijaru i da par sati udaramo kugle. Kada, igrajući bilijar, veoma želimo da postignemo pogodak, nesvesno se koncentrišemo na budućnost mnogo jače nego što je to potrebno i odmah nas obuzima nelagodnost. Prestajemo da se razvijamo jer nas opsednutost rezultatom odrvenjuje. Primetio sam da u trenutku udarca kao da gubim svest - potom ne mogu da se setim gde se kugla otkotrljala i šta sam pogodio. Što smo više usredsređeni na rezultat, intenzivnije se psihički naprežemo. Ako ne pogodimo „lake“ kugle, najčešće se razočaramo do te mere da padamo u očaj, a onda nam se javi zavist prema protivniku i razdražljivost, usled čega igra prestaje da nam donosi zadovoljstvo. Zbog toga je veoma važno shvatiti da je fokusiranje na rezultat dozvoljeno samo ponekad, na takmičenjima i važnim mečevima, dok u rekreativnoj igri to da li smo ubacili kuglu ili nismo - nije najvažnije. Daleko je važnije nešto drugo, a to je prijatno unutrašnje stanje, kao i nežno, lagano pokretanje štapa, lepota igre, kao i neprekidno samoučenje i prevazilaženje grešaka. Usput, potrebno je umeti pohvaliti sebe. Danas već svi znamo da ukoliko grdimo dete, ono ne može da se razvija. Kroz grdnje se mnogi procesi mogu blokirati, ali se, svakako, ne mogu razvijati.

Primetio sam da dobre pogotke kugle prihvatom kao nešto što se podrazumeva, a kada ne postignem „lake“ udarce, tada se ljutim na sebe i postajem razdražljiv. Ispostavilo se da cele večeri upućujem sebi samo negativne emocije. Da li je moguće razvijati se i pobeđivati s takvim balastom osećanja? Tada sam promenio taktiku. Ako sam uspešno pogodio, tada sam hvalio sebe i u mislima govorio: „Bravo, svaka čast, možeš još bolje“. A kada nisam pogađao, takođe sam se

tešio: „Nije strašno, uspećeš“. Nakon toga sam primetio da mi igra pričinjava više zadovoljstva.

Navikli smo da sebe kažnjavamo za neuspehe, ili da se uzdižemo nad drugima, osećajući se superiorno kada nešto postižemo. Ali, dešava se i da ne primećujemo svoje uspehe. Na isti način pokušavamo da vaspitavamo sopstvenu decu, to jest najčešće ne primećujemo njihove uspehe i razvoj, nego ih stalno kritikujemo zbog neuspeha. A onda se pitamo zašto u životu nisu više postigla. Sve se to dešava zbog naših životinjskih nagona. Zeca, jelena, biljojeda ili grabljivca greška često košta života, i zato je čitav njihov život konstantno takmičenje u kome moraju dati sve od sebe, jer će, u protivnom, nastradati. Pride tome, oni imaju veoma malo vremena za obuku, koje se svodi uglavnom na doba kada greška ne košta života. To je uzrast mладунčadi, kada se mogu igrati, oponašati odrasle, činiti neuspešne pokušaje koji se ne kažnjavaju. Zatim se taj kratak period završava. Čovek, za razliku od životinje, može da se razvija celog života. Naročito ako se prema životu odnosi kao prema igri, odnosno kad nije strogo usmeren na rezultat, ne zavisi od njega, ne plaši se gubitka. Drugim rečima, razvoj počinje onda kada se smanji zavisnost od budućnosti.

Igrao sam bilijar i osećao da mi je vruće. Smanjio sam jačinu klima uređaja, koji se nalazio pored nas. Bilo je lako prehladiti se. Čovek koji je zagrejan, po inerciji nastavlja da gubi mnogo energije. Prehlada nakon saune može da dovede do ozbiljnih bolesti. Međutim, nisam obraćao pažnju na hladan vazduh jer sam se zaneo igrom.

Sutradan sam počeo da kašljem i bilo mi je jasno da sam se prehladio. A zatim je nastala čudna situacija. Obično prehlada prođe ili preraste u bronhitis ili upalu pluća. Moje stanje se nije poboljšavalo, nego sam imao osećaj kao da sam dobio tešku upalu pluća. Seminar sam održao bolestan, sa prilično jakom kijavicom. Uobičajeno je da mi na slične događaje odlazi mnogo psihičke energije. Međutim, obično sam se brzo oporavljao nakon predavanja ili konsultacije. Ovog puta se nisam oporavio. Postojao je još jedan razlog - počeo sam da pišem novu knjigu. Obično, budući čitaoci odmah stupaju u kontakt sa mnom, a njihova podsvesna pažnja pojačava moju zavisnost od različitih aspekata ljudske sreće. Ovog puta mi se naglo uvećala zavisnost od budućnosti. Ja sam to

video, ali nisam mogao ništa da preduzmem. U početku sam mislio da je to bila obična prehlada nakon saune, ali kada je prošlo deset, a potom i petnaest dana, a moje stanje se nije poboljšalo, shvatio sam da je razlog u nečem drugom.

Obično se dešavalo ovako: kada bih primetio da je došlo do jačanja zavisnosti, prisećao sam se svih trenutaka kada sam osećao ljutnju, osuđivao i žalio zbog onoga što je u vezi s tim, pa je odmah nastupalo poboljšanje. Međutim, ovog puta se ništa nije desilo. Na desetine i stotine puta sam prolazio kroz trenutke raspada budućnosti, prihvatao sam nepravde koje su mi naneli drugi ljudi, trudio se da sačuvam ljubav u situacijama kada su se rušili moji planovi i nade. Međutim, ništa nije pomagalo. „Čudno“, razmišljao sam - situacija me podseća na 1991. godinu“. Tada mi je postavljena dijagnoza: „rak“, pri čemu sam shvatio da ispred sebe nemam budućnosti. Sada je postojao sličan osećaj, ali iz nekog razloga nisam mogao da otklonim zavisnost od budućnosti. Prošlo je dvadeset dana, ali situacija se nije menjala. Nisam koristio lekove jer sam znao da mi neće biti od pomoći. A nakon nekoliko dana, telefonom me je pozvala jedna žena koja mi je pomagala u poslu objavljivanja knjige.

- Žao mi je što vam smetam - rekla mi je - ali imam ozbiljne probleme.

Pre tri nedelje sam dobila upalu pluća. Otišla sam kod lekara i dobila terapiju. Čudno, ali lekovi mi uopšte nisu pomogli. Obratila sam se drugim specijalistima. Dijagnoza je bila ista - upala pluća. Prepisali su mi nove lekove, ali ponovo nije bilo nikakvih poboljšanja. Štaviše, moje stanje se pogoršava iako se molim i poštujem sve instrukcije lekara.

Hteo sam da joj kažem da mi ništa nije jasno, ali nešto je moralo da se preduzme.

- Pokušajte da otklonite ogorčenost na sebe i svoje bližnje kada je reč o budućnosti - posavetovao sam je. - Počelo je nešto čudno da se dešava, što ne mogu da objasnim, ali zavisnost od budućnosti se iz nekog razloga naglo pojačala. Možda je došlo do intenzivnog pročišćenja potomaka. Uz sve to, prionuli smo na projekat objavljivanja nove knjige. Možda je isplivao neki ozbiljan problem koji ranije nije bio vidljiv. Knjiga je obimnija, te je pročišćenje dublje.

Sutradan me je telefonom pozvao muškarac koji je takođe učestvovao u pripremi knjige. Rekao je da već dve nedelje boluje od jakog bronhitisa, koji sve više podseća na zapaljenje pluća.

Situacija je bila sve čudnija. „To ne liči na infekciju - razmišljao sam. - Tim pre što nisam uopšte bio u kontaktu sa bolesnim osobama. Ukoliko bi bila infekcija, prvenstveno je morala da se ispolji u porodici. Bila je to neka čudna, duhovna infekcija. Pritom je zadala udarac upravo onima koji su bili povezani s knjigom“. Kod svih sam video isto: jačanje zavisnosti od budućnosti i njen postepeni gubitak. Kada se tope zalihe budućnosti, naročito povezane sa potomcima, mogu da stradaju pluća. Na taj način, kod svih nas je došlo do kontinuiranog jačanja zavisnosti od struktura budućnosti. Nekada sam to nazivao klanjanjem idealima, principima i sposobnostima. Samim tim, jačala je gordost usled čega su se aktivirala pluća.

Prva dijagnoza moje bolesti bila je sledeća - banalna prehlada. Druga dijagnoza je bila da su u pitanju ogromna preopterećenja kroz koja sam prolazio dugi niz godina u toku posla. Treća je bila povezana sa specifičnošću mog posla. Moja uporna fokusiranost na suptilne, duhovne planove bila je nalik okultizmu, jer sam dosezao najdublje duhovne nivoje sa željom da pomognem ljudima da ozdrave. Ova želja je u suštini bila sebična. Ali sebičnost nije bila povezana sa mnom, već s drugima. Da nisam spoznao koncept ljubavi prema Bogu, zarad koje sve i činimo, moja istraživanja se ničim ne bi razlikovala od okultizma i magije. Uzgred rečeno, ni od moderne psihologije, koja se sve više utapa u te tokove. Što je sebičniji čovekov odnos prema suptilnim planovima, time on preuzima na sebe više prljavštine.

Setio sam se kako mi je nekom prilikom na konsultaciji bio psiholog-praktikant.

- Registrovali smo udruženje koje se bavi porodičnim pitanjima - rekao mi je - i uspešno smo pomagali ljudima u rešavanju porodičnih problema. U udruženje je stupilo oko trista stručnjaka.

- I? Šta vas muči? - upitao sam ga.

- To što su se, nakon nekoliko godina, skoro svi stručnjaci u udruženju razveli. Svima su nam se raspale porodice. Nismo mogli da pomognemo sebi. Interesuje me zašto se to desilo?

- Zato što su, bez koncepata ljubavi prema Bogu i vere u Njega, nemoguće dublje čovekove promene. Figurativno se može reći da su porodični problemi nastali kao posledica nagomilanih grehova. Međutim, bez vere nećete moći drugog čoveka da izbavite od greha. Možete samo da preuzmete njegove grehe na sebe.

- A kako onda sveštenici ispovedaju i praštaju grehe?

- Reč je o tome da se kroz ljubav i veru dešava svojevrsna transformacija koja pročišćava dušu. Ono što čovek ne može sam da prevaziđe, prebacuje se na sveštenika, ali pritom ne zadaje udarac njemu, već crkvi. To može negativno da utiče na crkveno telo, slabeći veru u Boga i pojačavajući zavisnosti od nagona. Sa katolicizmom se, po svemu sudeći, to i dogodilo u velikoj meri.

- Šta sad da radimo mi, psiholozi? - upitao me je.

- Da steknete veru u Boga - odgovorio sam mu. - I da shvatite: ono što nazivate psihom - to je samo svest. Međutim, fokusiranje na svest je fokusiranje na budućnost i donosi sve veću zavisnost od nje. Potom sledi jačanje gordosti, koja dovodi do onoga što je zadesilo mnoge medijume i magove: samoubistva, psihoze, seksualne devijacije, zastrašujući nemiri na samrtničkoj postelji - sve ovo se ispoljava u brojnim slučajevima. Vi pokušavate da pomognete ljudima ishodeći iz svesti koja je primarna u odnosu na telo, ali je sekundarna u odnosu na osećanja. Misli se rađaju iz osećanja. Pojam „duša“ je nepoznat psiholozima, iako grčka reč „psyche“, iz kog je nastao naziv „psihologija“, označava „dušu“.

Mnogi magovi, proroci i iscelitelji imaju probleme ne samo sa svojom sudbinom - već svoje probleme nesvesno prenose na potomke, koji su s njima povezani na suptilnom planu. Postojao je istraživač po imenu Kurt E. Koh, koji je bio pastor, ali se bavio i analizom rođoslova mnogih okultista. Kod njihovih potomaka se često manifestuju sledeće promene:

1. Poremećaji u karakteru: okrutnost, egoizam i razdražljivost.
2. Pojačana seksualnost, seksualne nastranosti.
3. Melanholijski simptomi, depresivnost, sklonost ka samoubistvu.
4. Opsesivne misli, zapovednutosti, manije.
5. Agresivnost, sklonost ka nasilju.

6. Sklonost ka alkoholizmu i narkomaniji.

7. Duhovne bolesti: kvazipobožnost, averzija prema religiji, religiozno ludilo.

Osim toga, u njihovoј blizini se često dešavaju neobjašnjivi fenomeni kao što su duhovi i slično.

U knjizi Kurta E. Koha navedena je priča o isceliteljki koja je u svojim vradžbinama koristila molitve i izreke iz Biblije. Iako je imala moć da izleči mnoge bolesti kod ljudi i životinja, ona ničim nije mogla da otkloni duševne patnje svog potomstva. Kod njenih potomaka, skoro do pravnuka, otkrivali su se najrazličitiji psihički poremećaji.

Mnogi iscelitelji, a često i psiholozi, koji preuzimaju na sebe tu ulogu, imaju pojačan kontakt sa suptilnim planovima, odnosno s budućnošću. Delovanjem na budućnost, odnosno upravljujući njome, oni upravljaju i suptilnim čovekovim energijama. Kroz budućnost mogu da upravljaju sadašnjošću i da na taj način utiču na čovekovu sudbinu i zdravlje. Međutim, otklonjena bolest ne može da nestane, isto kao ni otklonjen greh: oni će se samo preseliti na drugo mesto. Na primer, na decu onog koji je ozdravio ili na decu iscelitelja. Najčešće se dešava i jedno i drugo.

Ovaj mehanizam je prvi opisao Isus Hristos: ako prognamo demona iz duše, posle nekog vremena će se vratiti i sa sobom dovesti još sedmoricu. Greh mora sam da napusti dušu koja je počela da se menja pod uticajem ljubavi. Hristos je govorio o samopročišćenju duše, ali njegovi sledbenici to nisu bili u stanju da shvate.

Prisećao sam se razgovora sa psihologom i razmišljaо u čemu sam pogrešio? Ako je to bila moja lična greška, moj greh, moje pogrešno ponašanje, tada sam samo ja morao da se razbolim. Ako je obolelo troje ljudi, znači da to nije bilo povezano s prošlošću, već s budućnošću. Nešto nisam shvatio. Nešto bi trebalo da promenim u svom pogledu na svet. Nešto nije u redu s budućnošću o kojoj pišem knjigu.

Zamislio sam se i krenuo ispočetka: šta je čovek u mojim istraživanjima? On je telo, duša i duh. U duši se na neki način povezuju, spajaju telo i duh. Ispostavlja se da je duša prelazna karika.

„Bog je duh“ - govorio je Isus Hristos. Viši stepen čovekovog razvoja je duh, kao što se veruje u pravoslavlju. Setio sam se predavanja

jednog televizijskog pastora, pri čemu je prikazano na desetine hiljada gledalaca i brojni gradovi gde je držao propovedi.

- Čovek je telo, duh i duša - govorio je. Najvažnije u čoveku je njegov duh. Kroz duhovni život čovek prilazi Bogu.

Međutim, duh su suptilni, nevidljivi planovi. Duh je budućnost. Dakle, dosežući sve suptilnije slojeve budućnosti, na kraju stižemo do Boga. Dakle, najveće iskušenje je duhovnost, želja da budućnost postavimo iznad ljubavi prema Bogu. Tada se pojavljuje gordost. Prvi greh koji je počinio anđeo, i zbog kog je pretvoren u đavola, jeste želja da višu duhovnost postavimo iznad ljubavi prema Bogu. Nekada, dok sam se molio i pokušavao da sačuvam ljubav prema Bogu prilikom raspada budućnosti, uspevao sam u tome.

Kašljao sam i škripanje u plućima mi je remetilo razmišljanje. Činilo mi se da sam ovaj put izgubio, da se zadatak pokazao kao nerešiv. Odjednom sam tačno i jasno spoznao da mi molitva ne pomaže. Šteta je što ne mogu da pomognem onima koji su oboleli zajedno sa mnom. Žao mi je bilo onih koji su mi poverovali i koji čitaju moje knjige. Ako nisam uspeo da rešim problem, to je značilo da aktivirani mehanizam deluje kod svih čitalaca. Osećaj panike mi se odmah pretvorio u depresiju. „Dobro bi bilo da kao slučajno nastradam u saobraćajnoj nesreći“ - razmišljaо sam. - Tada me bar ne bi bilo sramota što sam sve njih doveo u zabludu, jer nisam pronašao put“. Nedostaje mi snage da iskreno priznam da sam ih prevario. „Ipak ... zašto sam ih obmanuo?“ - razmišljaо sam. Nikome nisam ništa obećao i nikome nisam dokazivao ispravnost svojih stavova. Pokušao sam da spoznam svet i o tome sam pisao u svojim knjigama. Zbog toga ne bi trebalo da kažnjavam sebe. Konačno, Božja volja je u svemu. I čim me je sudbina podstakla i na neki način naterala da se bavim svojim poslom, znači da je u tome postojao neki smisao.

Gledao sam prazno ispred sebe. Molitva neće imati efekta, to sam već jasno shvatao. Šta preuzeti? Lagano umirati. Nisam na to navikao jer je moj princip da se borim do poslednjeg trenutka, pokušavajući pritom da pronađem nove puteve. Zaštićeni smo dokle god ulažemo energiju, posedujemo nadu i optimizam i tragamo za novim putevima. Energija je određena našim ciljem i kada su nam smisao i glavni cilj jedinstvo s Tvorcem, tada možemo dobiti ogromnu količinu energije i

rešiti svaki zadatak. Čim sebi kažemo: „Ja to nikada ne mogu da postignem“, energija se zaustavlja i mi počinjemo da umiremo. Onaj koji se odriče snova, nade, ljubavi i unutrašnje radosti, odriče se i životne energije, a suptilna energija mu drastično opada, zbog čega, ponekad, i sasvim zdrava osoba može da umre. Kada ovaj proces sporije teče, tad smrti prethodi teška bolest. Ono što naučnici danas nazivaju „padom imuniteta“, zapravo je iscrpljenost, opadanje životne energije koja nam dotiče kroz ljubav i radost.

- U redu - rekao sam sebi - neću paničiti, već ću pokušati da sačinim novi model.

Ranije sam već preležao upalu pluća. Kada sam radio na gradilištu u Sankt Peterburgu, u periodu od godinu dana sam tri puta bio bolestan i svaki put od upale pluća. U mislima sam se vratio u prošlost i dijagnostikovao sebe. Tada sam izgledao vrlo loše i u polju mi se nalazila smrt potomaka do četvrtog-petog kolena. Razlog tome bio je prezir i osuda drugih zbog uniženja budućnosti. Odnosno, verovatno mi je tada dospela situacija iz budućnosti koju nisam mogao da prihvativam. Krah idealja, izdaja i nepravda u to vreme su za mene bili zaista nepodnošljivi. Kročio sam na još suptilnije planove. Prema kome sam najviše osetio prezir i osudu? Video sam da je to bilo povezano sa ženama. Postalo mi je jasno zašto je mojim potomcima pretila smrt. Da bi deca došla na svet neophodno je prihvatići bol koji dolazi od uniženja najuzvišenijih osećanja i idealja, a pritom sačuvati ljubav. Međutim, ja nisam mogao da oprostim izdaju. Kada nisam mogao da prevaziđem ogorčenost na žene, „odozgo“ su mi davali zamenu u vidu bolesti. Ali, po svemu sudeći, biće da mi pluća sad otkazuju iz nekog drugog razloga, a ne samo tog. Iako je u ovom slučaju sve očigledno vezano za budućnost.

Setio sam se 1978. godine kada sam bio na skijanju u Dombaju, severnom Kavkazu. U našem društvu je bila žena koja je gledala u dlan. Pogledavši moje dlanove, neočekivano mi je ispričala sve o mojim prošlim životima, kao da je sve to vreme bila pored mene. A onda je iznenadno rekla: „Nećeš imati decu, to ti je zabeleženo na dlanovima“. Intuitivno sam osećao da je u pravu i da ispred mene nema budućnosti. Možda sam baš tad prvi put osetio da je duhovnost za mene oduvek imala suviše veliki značaj. Uz poteškoće sam počeo da čitam tek kada sam napunio osam godina. Sa dvanaest godina sam već pročitao sve bajke naroda sveta, do petnaeste godine svu naučnu-fantastiku koja je

postojala u to vreme. Pročitao sam sve knjige Fenimora Kupera, Valtera Skota, Konana Dojla, Majn Rida, Žil Verna i Herberta Velsa. Sve što je moglo da se pronađe od avanturističkih romana, fantastike, kao i astronomije, pročitao sam do šesnaeste godine. Živeo sam samo svešću, a razum sam doživljavao kao najvišu manifestaciju u Vasioni. A sada mi govore da neću imati decu. Nakon toga se u meni nešto promenilo. Upozoren - znači biti naoružan. Inače, dva moja deteta se kao mala umalo nisu ugušila. Oba puta ih je spasilo samo čudo. I ponovo su bila u pitanju pluća.

Setio sam se još jednog slučaja kada je moja čerka imala oko dve godine. Gradom je vladao toksični grip a meni se temperatura iznenada povećala na četrdeset stepeni. Osećao sam strašnu slabost. Peklo me je u grudima, zbog čega sam pretpostavio da je u pitanju upala pluća. Preležao sam dva dana i potom mi je postalo lakše. Počeo sam da iskašljavam sluz, što je značilo da su se pojavili prvi znaci ozdravljenja. Nisam imao potrebu da zovem lekara kući, ali sam morao da otvorim bolovanje na poslu. Ipak, nisam smeо da isključim ni mogućnost da sam oboleo od gripa, te sam imao bojazan da će zaraziti čerkicu. Stoga sam odlučio da pozovem zdravstvenu službu. Lekarka, koja je došla, ravnodušno me je pogledala, dijagnostikovala „toksični grip“ i rekla da pod hitno moram da idem u infektivnu bolnicu. Pozvala je telefonom hitnu pomoć i otišla. Ležao sam i razmišljaо zašto sam to uradio. Temperatura mi se već vratila u normalu a ja sam se dobro osećao. A šta ako je ona ipak u pravu i ja ipak imam grip? „U redu - razmišljaо sam - treba sačekati zaključak lekara“.

Sovjetska vlast je decenijama vaspitavala građane da budu predani idealima, usađivala im je u svest ubeđenje da ih država voli i da brine o njima iako se ona, putem birokratskog aparata, prema narodu uvek ophodila svinjski. To je bilo prirodno za pagansko društvo koje se zaognulo plaštrom moralnosti, vezanom za jednoboštvo. Međutim, ljudi su verovali u to da lekari moraju da se brinu o njima, da ih vole i da se žrtvuju za njih. I zaista, mnogi lekari su bili visokomoralne osobe dok je većina samo otaljavala posao i na taj način zarađivala novac koji joj je bio neophodan. Međutim, vlast je uporno predstavljala željeno kao stvarno.

Očekivao sam bar elementarnu saosećajnost i pažnju prema sebi kao pacijentu, ali mi se, umesto toga, desilo sledeće: postavili su me na

krevet u hladnoj čekaonici i rekli da čekam lekara. Počela je da me trese groznica i temperatura mi je skočila na četrdeset jedan stepen. Došao je lekar, izmerio mi je temperaturu, pogledao me i postavio dijagnozu: upala pluća.

- Smestićemo vas na infektivno odeljenje i odrediti vam terapiju antibioticima - rekao mi je.

Iste večeri sam dobio nekoliko injekcija. U sobi je bilo hladno i celu noć sam se smrzavao ispod čebeta. Sledеćeg dana, u subotu, prišao sam medicinskoj sestri, objasnio joj da imam upalu pluća i da mi je veoma hladno te sam je zamolio za još jedno čebe.

Ona me je ravnodušno pogledala i rekla:

- Ne dajemo čebad bez dozvole lekara. Sačekajte do ponedeljka.

Pola sata kasnije me je ista sestra posetila da bi mi dala injekciju. Odbio sam. Koji je smisao lečenja kad se smrzavam? Lekovi su u takvoj situaciji besmisleni. Ako treba da umrem, onda je bolje da budem kući - tamo, u toplom smeštaju, lekovi mogu da me spasu. U ponedeljak ujutro me je pozvao lekar i pitao zašto sam odbio lečenje.

- Vaše medicinsko osoblje se nehumano odnosi prema ljudima - odgovorio sam mu.

- Napišite izjavu da odbijate lečenje - rekao mi je. - Po stvari morate da idete u drugu zgradu.

U hodniku su mi dali tanku jaknu prepunu rupa i nešto što je ličilo na kapu. Izašao sam napolje gde me je dočekao ledeni vetar. Bilo je oko petnaest stepeni ispod nule. „Što pre treba da se dokopam toplog mesta“, grozničavo sam razmišljao. Bolničar i ja smo prolazili pored mnogih zgrada, ali ona, koja mi je bila potrebna, još nije bila na vidiku. Površina Botkinskih paviljona je bila prilično velika. Posle petnaest ili dvadeset minuta pešačenja konačno smo stigli do cilja. Presvukao sam se. Po mene je došla žena. Seli smo u trolejbus i zaputili se kući.

Čudno, ali nisam bio ogorčen na lekare. Samo mi je bilo jasno da se moje šanse za preživljavanje smanjuju svakog sata, a imam malo dete i treba da hranim porodicu. Bilo je potrebno od svega se razvezati i fokusirati se na preživljavanje. Preživeo sam, ali su me nakon toga pluća bolela mnogo godina.

Prisećajući se te situacije, razmišljao sam na sledeći način: u svakoj situaciji postoje ne samo loše, već i dobre strane. I u ovom slučaju postoje svoje pozitivne strane, i to znatne. Pre svega, jednom za svagda sam prestao da verujem lekarima i da se uzdam u njih. Shvatio sam da je svaki čovek nesavršen, da ne smemo zavisiti od njega, klanjati mu se i polagati nade u njega. Kao drugo, ovaj slučaj je postao snažan podsticaj mog razvoja. Ne uzdajući se više u oficijelnu medicinu, pokušao sam da shvatim uzroke bolesti. Već tada sam imao pomalo isceliteljskog iskustva, i to veoma uspešnog. Zahvaljujući toj situaciji i želeći da spasem svoju decu od mogućih nevolja, počeo sam ozbiljno da se bavim zdravstvenim problemima, da analiziram iskustva iscelitelja i da proučavam ezoteričnu literaturu.

Postojao je još jedan vrlo važan momenat koji tada nisam naslućivao. Naime, kada sam vratio vreme unazad i dijagnostikovao sebe, u polju sam video moguću smrt dece i unučadi. U osnovi toga se nalazilo klanjanje idealima, budućnosti, zatim netolerancija na uniženja, uvrede i nemoralan odnos prema sebi. Pljuvanje u dušu je bilo nešto što nisam mogao da izdržim. Potpuno sam zavisio od budućnosti a tu sklonost sam preneo i na svoju decu. Dakle, sudbina mi je poslala iskušenje i pročišćenje radi spasenja dece. A s obzirom na to da u meni nije bilo mržnje i osude, biće da sam otklonio deo greha sa dece.

Kasnije sam pacijentima objašnjavao: „Ma kako da se prema vama nečovečno ponašali, čvrsto zapamtite jednu stvar - vi to zaslužujete. Ma kako se okrutno prema vama ponela sudbina, znajte - vi to zaslužujete“. U principu, naučio sam da prihvatom krah budućnosti i u tome su mi pomagale molitve.

Međutim, ovog puta se dešavalo nešto čudno: razboleo sam se i nikakve molitve mi nisu pomagale. Fizički sam osećao kako mi se topi budućnost i kako ništa ne mogu preduzmem. Ponavljao sam svoje reči, ali više se obraćajući samom sebi: „Ako si se razboleo, onda si to zaslužio“. Bolest nije toliko otplata starog, koliko priprema za novo. Bilo je potrebno da se promenim na neki način. Međutim, da bih to učinio, trebalo je da promenim percepciju, odnosno pogled na svet. Nešto nisam mogao da shvatim a bolest mi je bila signal. Budući da su se razbolela i dva moja saradnika, to je značilo da je situacija izuzetno ozbiljna. Upozorili su me „odozgo“, a ja nikako nisam mogao da shvatim o čemu se radi.

Bio sam bolestan oko dvadeset i pet dana. Nisu mi pomagali ni samodijagnostika, niti molitve. „Na kraju krajeva, ako mi Bog šalje smrt, onda to ima viši smisao - razmišljaо sam. - Najvažnije je ne paničiti i ne upadati u depresiju, jer ču tako potrošiti rezervu energije koja mi je potrebna za poslednje pokušaje“. Razmatrao sam na desetine i stotine različitih varijanti, ali nisam mogao da shvatim šta se dešava.

- U redu - razmišljaо sam - analiziraću bolesti od kojih sam bolovao poslednjih deset-petnaest godina“. Sve je počelo sa zubima - koji su se brzo trošili. Budući da su usta povezana sa željama, shvatio sam da je to ljubomora. Zatim sam dugo osećao svrab u ušima. Sećam se kako sam posredstvom poznanika zakazao pregled kod doktora nauka koji mi je prepisao lekove, ali mi oni nisu pomogli. Posle nekog vremena ponovo sam, posredstvom poznanika, posetio jednog od najboljih stručnjaka iz Sankt Peterburga, profesora koji je radio na Prvom medicinskom institutu. Nakon pregleda ušiju, dijagnostikovao mi je specifičnu gljivičnu infekciju.

- Da li možda bolujete od dijabetesa? - pitala me je njegova asistentkinja.

- A kakve veze dijabetes ima sa ovim? - pitao sam je.

- Od takve infekcije obično oboljevaju diabetičari - objasnila mi je.
- Pokušajte da uradite analize.

Sutradan sam otišao u laboratoriju, a uveče sam dobio rezultate analiza. Šećer mi je bio u normali, nisam imao dijabetes. Ali to je takođe bila tema ljubomore. Uši su, uprkos svim lekovima, nastavile da mi pričinjavaju brojne neprijatnosti. Sada shvatam da to nije bila samo tema ljubomore koja je isplivala iz podsvesti, već je nju pothranjivala gordost i zato se simptomi nisu mogli izlečiti ni molitvama niti medicinom. A uzrok gordosti je moje bavljenje ekstrasenzorikom, stalno dijagnostikovanje suptilnih planova, u suštini psihoanaliza kojom sam se bavio i pomoću koje sam objašnjavao povezanost emocija s bolestima. Sve ovo je donelo svoje plodove. Suština mog metoda bila je razumevanje uzroka bolesti. Razumevanje je zapravo svest, duhovnost. Kada je zavisnost od budućnosti postajala smrtno opasna, oslonac je sa duhovnog prelazio na materijalno, sa gordosti na ljubomoru. Odjednom sam shvatio zašto je nastradao moј prvi učitelj, onaj koji me je naučio osnovama dijagnostike fizičkih polja.

Kada baratate fizičkim nivoom, koncentracija na svest nije opasna. Međutim, vršiti upliv u suptilne planove, a pritom nemati veru u Boga i ne biti fokusiran na ljubav, vrlo brzo pojačava gordost i agresiju, što rezultira smrću. Onaj koji me je uveo u svet profesionalnog isceliteljstva bolovao je od bubrežne bolesti. Medicina je bila nemoćna da mu pomogne. Tada nisam mogao da shvatim da su njegova isceliteljska delatnost, bavljenje dijagnostikom i mentalne prakse bili osnovni uzrok njegove bolesti, iako su ga bubrezi mučili od detinjstva, kao posledica ozbiljne povrede. Nekoliko puta se nalazio na ivici smrti, pri čemu su mu nokti poprimali ljubičastu boju. Ekstrasenzi nisu mogli da mu pomognu, a lekari su mu rekli da poslednju šansu vide u neodložnoj operaciji. Pokretao sam rukama iza njegovih leđa i posle par sati je on bio potpuno zdrav. A zatim je postao opsativno naklonjen ženama. Ljubomora i seksualnost, koje nisam ni slutio da postoje u njemu, odjednom su postali vrlo primetni. Njegova smrt je takođe bila povezana sa ženom. Dan i mesec našeg rođenja bili su identični. Osećao sam da mi sudbina šalje vrlo ozbiljno upozorenje.

„Žene mogu da me unište“- razmišljaо sam. Ali, u suštini, ono što mi se dešavalо nije bilo u toj meri povezano s ljubomorom, koliko sa gordoću. Konstantna usredsređenost na suptilne planove, dijagnostiku i analize, povećali su moju zavisnost od budućnosti i dostigli smrtonosne razmere. A zatim su me, krajem devedesetih godina, zboleli bubrezi. Neprekidan tupi bol me je pratio nekoliko godina. Analize su mi bile uredne, a lekari nisu mogli da mi pomognu. Sećam se kako mi je u jednom gradu, gde sam držao predavanje, moј poznanik, u mladićkoj dobi, predložio da posetimo ženu koja je gledala u šolju od kafe.

- Može da vam kaže i nešto u vezi zdravlja - rekao mi je.
- Zbog kakvog problema vi želite da je posetite? - pitao sam ga.
- Pa, prete mi ubistvom i voleo bih da znam kakve su šanse da se tako nešto desi - izvadio je nekoliko fotografija muškaraca i pokazao mi ih.
- Možete li vi da mi kažete koji od ovih ljudi ima najviše šanse da me ubije, tj. koji je od njih najopasniji?
- Evo ovaj - pokazao sam mu muškarca u srednjim godinama.

- To je to! - iznenadeno me je pogledao sagovornik. - Ta žena mi je prošli put rekla isto što i vi. A zašto su najveće šanse da to učini baš on?

- Na unutrašnjem planu je najharmoničniji, poseduje minimalnu podsvesnu agresiju. Spolja može da izgleda strogo samo onaj koji je iznutra blag.

- Dakle, moje unutrašnje stanje je gore od njegovog, čim on može da me ubije?

- Da - složio sam se s njim - u borbi pobeđuje onaj koji je u duši harmoničniji.

- A šta je to loše u meni što privlači moguću smrt?

- Vi ste idealista - rekao sam mu - i strogo sudite o ljudima. Ono što nazivamo milosrđem, saosećajnošću i popustljivošću, nije razvijeno u vama. Zbog toga će vaš konkurent, ukoliko se pojavi mogućnost da se s vama dogovori ili vas ubije, izabrati ono drugo.

- Shvatam - uzdahnuo je. - Dobro. Posetićemo proročicu i čuti šta će mi ona reći.

Približili smo se maloj kući u jednoj od ulica gde su sve kuće slične. Dočekala nas je starija, riđokosa žena inteligentnog i ozbiljnog izgleda. Skuvala nam je kafu koju smo popili razgovarajući pritom na razne teme. Zatim je moj poznanik uzeo šoljicu i otišao u susednu sobu, gde ga je čekala domaćica. Minut kasnije se vratio sa okamenjenim izrazom lica. Naime, ona je pogledala u šoljicu i rekla da mu neće gatati.

- Zar je baš tako loše? - bio sam radoznao.

- Da - suvo je odgovorio. - Nekada sam strepeo da me mogu ubiti ispred rođene kuće, ali ona mi je govorila: „Ničega se ne plaši.“ A sada je rekla da izlazak iz kuće može biti jako opasan za mene.

Više ništa nije hteo da kaže, a ja se nisam raspitivao. Uzeo sam svoju šoljicu i uputio se na susret sa gatarom.

- Šta vas muči? - pitala me je, okrećući šoljicu kafe.

- Jako me bole bubrezi - rekao sam joj. - Izgleda da je medicina nemoćna da mi pomogne.

Jedva primetno se osmehнуvši, pogledala je u šoljicu i rekla:

- Ono što smatrate teškom bolešću, zapravo to i nije. Ne mogu da objasnim zašto, ali vidim da ćete prevazići taj problem. Vidim vas na vrhu planine sa zastavom u ruci.

A potom je ispričala o još nekim činjenicama i događajima iz mog života koji su samo meni bili poznati.

- Kod vas će sve biti vrlo dobro - rekla mi je.

U to vreme, pre otprilike deset godina, osim zdravstvenih problema, na mene se obrušilo još mnogo toga, da sam već pomisljao kako mi se približava mračna završnica. Jer, nisam se bavio samo istraživanjima, već sam neprestano primao pacijente, i ma koliko pokušavao da se od njih distanciram, ipak su oni deo svojih problema prenosili na mene. Pre ili kasnije sam morao da odgovaram za to. Iako je, kad bolje razmislim, to imalo i svoje pozitivne strane. Nesvesno sam na sebe preuzimao bolesti i grehe pacijenata i učio kako da ih prevazilazim - putem spoznaje kako treba ispravno živeti kroz negovanje ljubavi u duši, kroz težnju ka Bogu. Na taj način sam minuse pretvarao u pluseve.

Oduvek sam imao istančan njuh da osetim opasnost i to me je i podstaklo da se bavim dijagnostikom. Morao sam da shvatim suštinu svog načina lečenja, kako bih video šta mi se zbog toga može desiti. Upravo tada, pre oko dvadeset godina, baveći se ekstrasenzorikom, delujući na čoveka pomoću raznih magijskih tehnika - na primer, spaljivanjem njegovih problema koji su predstavljeni na crtežu - sa iznenađenjem sam video kako problemi pacijenata iz njihovih polja prelaze na mene. Tada sam shvatio da je opasno lečiti drugog, već mu moram pomoći da se sam izleči. Da nisam osetio smrtnu opasnost nakon prijema pacijenata, možda moj razvoj i spoznaja ne bi bili tako munjeviti.

Pacijenti su me naročito jako „probijali“ u trenucima kad sam bio preopterećen. Sećam se kako sam u jednom gradu morao da primim desetoro ljudi. Činilo se da je reč samo o jednostavnom razgovoru, objašnjenjima gde i kada se čovek odriče ljubavi, zašto se i kada razboljeva. Došlo je još troje ili četvoro ljudi, i organizator me je molio da ih primim. Mahnuo sam rukom i upriličio konsultaciju. Međutim, nekoliko sati nakon konsultacije osetio sam vrtoglavicu, a zatim i jake stomačne bolove. U pitanju je bilo crevno krvarenje. Razboljeva se onaj čovek koji je potrošio rezerve budućnosti. Mnogi ljudi su se nakon konsultacija menjali i obnavljali svoje rezerve. Lenji, odnosno oni koji

nisu želeli da se menjaju, trudili su se da isisaju zdravlje iz mene, da od mene dobiju porciju budućnosti. Nisu znali da će kasnije to veoma loše uticati na njih, ali i na moje zdravlje. I uticalo je.

Poslednje dve godine sam praktično prestao da primam pacijente. Međutim, verovatno su nagomilani problemi nalazili ventil kroz zdravstvene probleme. Sećam se kako sam u Izraelu razgovarao s jednom vidovnjakinjom.

- Boli me jetra - rekao sam joj.

Ona je odrečno odmahnula glavom.

- Ne, u pitanju su bubrezi - i dala mi je nekakva crna zrnca. - Sada je već kasno da ih izlečiš, ali uzimaj ova zrnca pre jela i biće ti lakše.

Prijatelj mi je potom objasnio suštinu onoga što se desilo. Stvar je u tome da je jetra - univerzalni organ. Kad bubrezi rade loše, jetra počinje da ih štiti, obavljajući njihovu funkciju. Iako nam, možda, nisu u redu bubrezi, boleće nas jetra - zbog preopterećenosti. Uostalom, organizam je jedinstven sistem.

Nekada su lekari smatrali da povišen krvni pritisak znači problem sa srcem. A zatim se ispostavilo da uzrok može biti u problemima s krvnim sudovima ili bubrežima. Kada bubrezi ne funkcionišu dobro, krv se ne pročišćava i čovek može da umre. Tada, da bi se poboljšao kvalitet pročišćenja, u bubrežima se sužavaju kanali koji filtriraju krv. A srce, kao pumpa, mora da poveća pritisak kako bi krv tekla istom brzinom.

- Pa, ti u svojim knjigama pišeš o tome - rekao mi je poznanik - da čovek ne može da prihvati ono što mu se desilo u prošlosti, te se podsvesno opire prihvatanju istine, usled čega mu se dešava pad vitalne energije. Ukoliko je verovati istočnjačkoj medicini, osnovna životna energija se nalazi u bubrežima. Takođe, krvni pritisak može da skače i zbog loše filtracije krvi, tj. mokraćna kiselina može da se taloži u tkivu i zglobovima, uzrokujući sijaset problema.

Ipak se sve svodi na budućnost - razmišljaо sam. Ukoliko je verovati Bibliji, dva greha su glavna. Prvi greh je greh đavola, a to je poklonstvo duhovnim vrednostima, sposobnostima, odnosno gordost. Sledeći greh je ljubomora i to je greh Eve, to jest poklonjenje seksualnim željama. U nauci se oni nazivaju: „primarni nagoni“. Zavisnost od nagona produžetka vrste je ljubomora, seksualnost. Zavisnost od nagona

samoodržanja je gordost. Čini mi se da je sve prosto i razumljivo. Čim čovek izgubi jedinstvo s Bogom, kod njega otpočinje poklonjenje suptilnim, duhovnim planovima. Za njega primarna vrednost više nije ljubav, već upravljanje, moć, status, dominacija nad drugima, volja, sposobnosti. Poslednji zemaljski stepenik, nakon čega se može napraviti korak ka Bogu i osetiti jedinstvo s Njim, mogu biti najsuptilniji planovi budućnosti. Čitava koncepcija je bila skladna i logična, a sada, kada sam je uključio, nije radila. Ispred mene je bio zid. Zavisnost od budućnosti mi je u jednom trenutku postala nesavladiva. Svi pokušaji da promenim situaciju ispostavili su se kao jalovi.

Krajem septembra 2008. godine odlučio sam da posetim Krim. Moja bolest je trajala već mesec dana, a promene nije bilo, kao ni perspektive. Odnosio sam se filozofski prema činjenici da bih uskoro mogao da umrem. Ako suzbina to hoće, ako je moj put na Zemlji završen, preostalo je samo da to ispravno prihvatom i da proces prolaska kroz smrt iskoristim za pročišćenje duše. Uostalom, upravo u trenutku smrti žudnja da se sjedinimo sa Tvorcem i potpuna nevezanost stvaraju izuzetne perspektive za harmoničan razvoj duše u zagrobnom svetu, kao i u sledećem životu. U Jalti sam se družio s prijateljima i pokušavao da zaboravim na svoje probleme. Međutim, hroptanje i bol u grudima su mi se pojačavali. „Izgleda da nastupa završna faza“, razmišljao sam. Uz sve to, pojavio se i osećaj ogromne težine u grudima. „Kao kamen koji leži na duši - pomislio sam. - Uzgred, sve religije govore o tome da se duša nalazi u grudima. Možda se treba pomoliti za dušu?“

Prema budućnosti sam bio ravnodušan, jer je jednostavno nisam imao. Bilo mi je lepo da se molim za svoju dušu, kao i da spoznam da ljubav prema Bogu opstaje čak i onda kad je duša unižena i ispljuvana. Sledećeg dana sam se probudio skoro zdrav. I odjednom sam začuđeno shvatio da duša uopšte nije bila prelazna karika, već se ona nalazi u osnovi budućnosti. Upravo je duša ta koja formira budućnost. Ako imamo probleme sa dušom, tad ne možemo da uklonimo zavisnost od budućnosti.

Sasvim drugačije sam doživeo tešku dijagnozu koju sam dobio na početku karijere iscelitelja. Dijagnoza - rak sa metastazama mi nije ostavljala šansu za budućnost. Tada sam rekao себи: „Moje telо nema više nikakvu vrednost, uskoro će se raspasti. Preda mnom takođe nema budućnosti. I sva moja duhovna traganja takođe su izgubila smisao.

Preostalo je samo jedno - da se brinem o svojoj duši". Video sam u kojoj meri je ranjiv spoljašnji, naizgled otporan materijalni svet, a koliko je silan i svemoguć onaj nevidljivi, duhovni. Uvideo sam da fizičkom događaju prethodi događaj na suptilnom, duhovnom planu. Mnogo toga sam video i želeo da prenesem ljudima. Imao sam ogromne planove za budućnost, a odjednom se ispostavilo da moram umreti. Beskorisno je bilo koristiti nauku, jer joj je pojam „duše“ bio nepoznat. Spasenjem duše se bavi religija. Osnovni činilac njenog spasenja je posvećena ljubav prema Bogu. I ja sam iznova i iznova iščitavao Novi zavet, a reč „ljubav“ je za mene počela da dobija potpuno drugačiji prizvuk. Umesto prolaznog zanosa, odjednom sam u toj reči spoznao večnost. Ne samo što sam je video, već sam je osetio i moja žudnja da spasem dušu i da se brinem o njoj, oživila je moja osećanja. Osetio sam da je čovek pre svega duša i da je u svojoj najdubljoj srži ona božanska i večna. A starost Božjeg zrna je u našoj duši veća od starosti Vasione. I tada je preporođena duša sazdana novu budućnost.

Stereotipi koje smo prihvatali u detinjstvu i mladosti zadržavaju se u našoj podsvesti i usmeravaju nam psihičku energiju u određeni tok. Od detinjstva su me svi uveravali u to da je život zapravo način egzistiranja belančevinaste mase, tj. tela. Međutim, sada sam shvatio da je život način postojanja duše. Pritom, duša postoji u dva oprečna stanja, koja se pretvaraju jedno u drugo. U protivnom bi razvoj bio nemoguć. Jedno stanje je ono što nazivamo telom i samim životom, a drugo je ono što nazivamo zagrobnim životom, odnosno životom duše van fizičke ljuštare. Stoga, posle čovekove fizičke smrti, izvesno vreme njegova svest i dalje nastavlja da postoji, a takođe živi i razvija se njegova duša. Deo svesti, koji je povezan s telom, raspada se, a najvažnija informacija prelazi u dušu i čuva se u njoj.

Naučnici uporno negiraju postojanje svesti i duše posle smrti samo zato što takav koncept potpuno ruši njihovu osnovnu, materijalističku, ideju: svest je sekundarna i zavisi od tela, a sa smrću tela svest mora da se raspadne. Uprkos hiljadama činjenica koje dokazuju suprotno, naučnici su gluvi za bilo kakve argumente jer bi u tom slučaju morali da izgrađuju novi koncept života i svesti. Međutim, oni jednostavno ne mogu da stvore novi pogled na svet. U vezi s tim, izjava akademika Natalije Behterevje, koja je ceo svoj život posvetila istraživanju mozga i psihičkih fenomena, može se smatrati podvigom. Ona je otvoreno

izjavila da svest autonomno egzistira i nakon smrti fizičkog tela, te da je ona svedok tome. Ceo život je pomagala ljudima koji nisu uspevali da prevladaju stres i zbog toga su oboljevali od najtežih bolesti. A kada su joj poginuli muž i sin, težina gubitka je za nju postala nepodnošljiva, pri čemu nikakva nauka nije mogla da joj pomogne da prevaziđe duševni bol. Naprosto zato što za nauku pojam „duše“ ne postoji. Natalija Behterevja je, u štampi i na televiziji, iskreno priznala da je iz najtežeg stanja mogao da je izbavi samo jedan čovek - pravoslavni sveštenik kome se obratila. Zato što bol duše ne može da se izdrži bez pojmoveva kao što su vera i ljubav prema Bogu.

Mnogo toga mi je postalo jasnije. Setio sam se nedavnih problema, koje sam imao s desnim ramenom. Pre svega sam se setio situacije u vozu, kada sam putovao u Odesu. Uoči putovanja sam rešio da na svom sajtu pokrenem kurseve samodijagnostike. Želeo sam da svima pružim besplatne informacije o tome koja vrsta bolesti je povezana s kojim prestupima. Nakon kraćeg razmišljanja na ovu temu, osetio sam jak bol u desnom ramenu. Pokušao sam da shvatim šta je u pitanju: desno rame je povezano s budućnošću, sa „ispravnošću“. Ispostavilo se da nisam bio ispravan u odnosu prema budućnosti. U mojim mislima i pogledu na svet krila se neka ozbiljna greška. „Možda druge ne treba obučavati samodijagnostici?“ - bljesnula mi je misao. I bol se iznenada smanjio. „Po svoj prilici, neću organizovati kurseve iz samodijagnostike“, pomislio sam. U tome postoji nešto pogrešno“. I bol je odmah prošao.

Ali posle izvesnog vremena rame me je opet zbolelo. Pola godine mi nije funkcionsao zglob, a lekari nisu mogli da mi pomognu. Noću sam dremao, pridržavajući desnu ruku levom, jer mi u suprotnom bol ne bi dozvolio da spavam. To što me je pola godine bolelo rame zapravo je bio nagoveštaj. Sudbina mi je slala znak da idem u pogrešnom pravcu. Obično zglob zaraste za tri meseca ako čovek miruje, a ja pola godine nisam mogao da pokrenem ruku. Potom je iznenada, u roku od petnaest minuta, bol nestao i zglob je počeo neometano da se pomera. Sve je to podsećalo na mistiku. Prepostavljao sam da je to bilo povezano s nekim mojim pogrešnim unutrašnjim pravcem. I tek sada znam šta je bilo u pitanju. Moj celokupni metod se sastojao u logičkoj analizi pomoću koje sam uspostavljao vezu između emocija, odnosno postupaka - i bolesti. Osnovni fokus je bio na svesti, duhu, a to je uvećavalo gordost i osećaj

nadmoći, ne samo u meni, već i kod svih mojih čitalaca. I pored toga što sam pričao o ljubavi i Bogu, glavni moj cilj je ipak bio razum, odnosno svest, razumevanje. Po mene je to moralo tragično da se okonča, a najverovatnije i po one koji su mi poverovali. Zbog toga me je bolelo rame, signalizirajući na taj način da mi budućnost nije u redu. Kolena, pupak i ključna kost su povezani s decom. Čini mi se da je to bio znak da i mojoj deci preti opasnost, i to smrtna.

Najvažnije u spoznaji Tvorca nisu misli, već osećanja. Ljudi moraju naučiti da vole, da se žrtvuju, da žive srcem, a ne umom. U principu, upravo o tome i govori hrišćanstvo. Međutim, stereotipi su ono što koči ljudi i vuče ih nazad. Budući da je nivo ljubavi u hrišćanstvu vrlo visok (ja bih to nazvao intenzitetom ljubavi), u takvom načinu razmišljanja suprotnosti se mogu prožeti. Međutim, Hristovi sledbenici su razmišljali polovično, pravolinijski: sagledavali su samo jednu stranu procesa, zaboravljujući na drugu. Upravo zato, po svemu sudeći, duh je i bio postavljen na prvo mesto.

Ukoliko na razvoj pogledamo sa stanovišta jedinstva i borbe suprotnosti, tada u ovom procesu, s jedne strane, mora postojati odvajanje, udaljavanje od prošlosti, a, s druge strane - neprekidno jedinstvo s njom. Odnosno, na spoljašnjem nivou, u svom razvoju se uspinjemo stepenicama na vrh, a na unutrašnjem planu smo u jedinstvu s prvobitnim impulsom. Zašto crkva negira da životinje imaju dušu, a do XII veka, čini mi se, nije priznavala postojanje duše ni kod žena? Zato što je ideja o razvoju jednostrano prihvaćena: čovek je smatrana krunom prirode, nalazio se na mnogo stepenika iznad ostalih živih bića, te među njima nije moglo da bude ništa zajedničko. Zatim su boljevici ovu ideju iskoristili za uništenje starog i stvaranje novog.

Na nivou duše svi smo jednaki. Životinje osećaju ljubomoru i uvredljive su isto kao čovek. A na nivou duha odmah je uočljiva čovekova superiornost nad svim ostalim živim bićima. Pomoću vere u Boga čovek se razvija, postaje duhovniji. Dakle, ljudi koji se odlikuju jednostranim načinom razmišljanja, odlučili su da je duh ono glavno. Zapravo, svi smo nastali iz Tvorca i naša duša se sjedinjuje s Bogom na najsuptilnijem planu, pri čemu se spolja uspinjemo stepenicama, razvijamo se i težimo Bogu. Pre ili kasnije ćemo se sjediniti s Njim i pretvoriti u Njega. Prsten će se zatvoriti i još jedan razvojni ciklus će se završiti. Ali bez obzira koliko se visoko budemo uzdizali u svom razvoju,

na najsuptilnijem planu smo već u jedinstvu s Bogom i u Njemu smo. Stoga, odričući se prošlosti, mi se odričemo budućnosti.

„Ali to su samo moje hipoteze“ - razmišlja sam. - Verovatno su katolici i pravoslavci prvenstveno koristili Bibliju kao polaznu tačku. Treba pogledati šta je u njoj napisano“.

Uzeo sam Bibliju koja je prevedena pre skoro 150 godina. To je Sinodalni prevod, koji je odobrio ruski Patrijarh. Glavni ideolog, takoreći, hrišćanstva bio je Apostol Pavle. Upravo su njegove definicije bile fundamentalne za buduće Vaseljenske sabore. Zanimljivo je da on govori o odnosu duha i duše. Odmah sam uočio sledeće redove:

Duševan čovek ne prihvata ono što je od Duha Božjeg; jer mu se to čini ludošću i ne može razumeti, jer se o svemu mora duhovno prosuđivati.

Duhovni pak o svemu prosuđuje, a o njemu da prosuđuje niko ne može.

Jer ko je poznao um Gospodnji da bi prosuđivao? A mi um Hristov imamo.

(I poslanica Korinćanima 2:14-16)

„Dakle, sve je jasno“- razmišlja sam. Za apostola Pavla je glavni duh. Možda zato što u stvarnosti nije video Hrista i nije bio svedok otkrojenja koje mu se spustilo. U principu, budući da Pavle nije bio Hristov učenik, već samo njegov sledbenik, on ne može da se nazove apostolom“. Rasejano sam listao stranice Biblije i iznenada naleteo na potpuno suprotnu izjavu u istoj Poslanici:

Tako je i pisano: Prvi čovek Adam poče dušom da živi, a poslednji Adam je duh koji oživljuje.

Ali duhovno nije prvo, već duševno, pa potom duhovno.

Prvi je čovek od zemlje, zemljan; drugi je čovek Gospod s neba.

Kakav je zemljani takvi su i zemljani; i kakav je nebeski takvi su i nebeski.

I kako nosimo obličeje zemljanog tako ćemo nositi i obličeje nebeskog.

(I Poslanica Korinćanima 15:45-49)

U ovim redovima, apostol Pavle jasno navodi da je duša primarna, a duh sporedan. Zbunjeno sam gledao Bibliju koju sveštenici koriste već skoro 150 godina. Ali, zapravo, ono što je napisano u toj knjizi pruža osnov za najraznovrsnija tumačenja. Sada je jasno zašto se pojavio tako veliki broj sekti i pravaca u hrišćanstvu. Ljudi nisu razumeli ne samo ono što je Hristos govorio, već ni ono što su govorili njegovi učenici i sledbenici.

Pomislio sam da je možda u pitanju netačan prevod. Hvala Bogu, danas postoji Internet koji omogućava da se vrlo brzo pronađe bilo kakva informacija. Posmatrao sam novi tekst na ekranu računara. On je nastao pre desetak godina i prevod je izvesne V. N. Kuznjecove. Gotovo je identičan Sinodalnom, ali je takođe nerazumljiv:

Telesni čovek ne prihvata ono što je od Duha; jer mu se to čini glupošću i ne može to da razume, jer se o tome mora prosuđivati pomoću Duha.

Duhovni pak o svemu prosuđuje, a o njemu samom нико не može. Jer, kao što stoji u Pismu: „Ko je poznao um Gospodnji i mogao Njemu da da savet?“ A mi um Hristov imamo.

(I poslanica Korinćanima 2. poglavlje)

Tako je i pisano: „Adam postade prvo živo biće. A poslednji Adam postade duh koji oživljuje.

Ne prethodi duhovno materijalnom, već je prvo materijalno, a tek potom duhovno.

Prvi je čovek od zemlje, od „praha zemaljskog“, a drugi je čovek s nebesa.

Kakav je zemaljski takvi su i zemljani; i kakvo je nebesko, takvi su i nebeski.

I kako nosimo obliće zemljanog tako ćemo nositi i obliće nebeskog.

(I Poslanica Korinćanima 15. poglavlje)

Ukoliko poverujemo ovom prevodu, znači da je apostol Pavle govorio o tome da je materija primarna, a duh sporedan. Apsolutna besmislica*.

„Jadni sveštenici“ - pomislio sam. - Kako može biti govora o nekakvom ustrojstvu univerzuma kada i u prevodu Biblije vidimo potpuni haos? Iako je u principu taj haos logičan. Kada prevodilac ne razume smisao fraze, tad i najtačniji prevod može potpuno da iskrivi sadržaj. Odavno je poznat fenomen koji se tiče prevoda poezije na drugi jezik. Kada prevodilac bukvalno interpretira sve reči, poetsko delo će u potpunosti biti iskrivljeno. Ukoliko, pak, prevodilac oseti smisao pesme i potrudi se da ga prenese, koristeći čak i sasvim druge reči, prevod će biti tačan. Zaključak je jednostavan: ako ne razumemo smisao rečenog, ne osetimo ga, sve što je izloženo biće netačno.

Na primer, Hristos je govorio: „Bog je duh“. Čini se da je jasno: Bog nije duša, već duh. Ali drugi put on kaže: „Blaženi su siromašni duhom“ - odnosno, srećni su oni koji su lišeni duha. Pokušaj da se Hristove reči protumače doslovno neizbežno dovodi do potpunog besmisla. Najverovatnije, tvrdeći za Boga da je duh, Hristos želi da kaže sledeće: Tvorac je jedan i istovremeno sveprisutan. On je nevidljiv te Mu se ne smemo klanjati kao drvenom kipu. Kroz konkretnе modele nikada ne možemo spoznati niti zamisliti Tvorca.

Setio sam se reči Tjutčeva: „Izrečena misao je laž“. Nikada nijedna reč niti kombinacije reči ne mogu da prenesu ono što mislimo i osećamo. Forma nikada neće moći tačno da izrazi sadržaj.

A evo šta sam saznao u Izraelu. Nekom prilikom je grčki car pozvao 70 jevrejskih mudraca i predložio im da Toru prevedu na grčki jezik. Sedamdeset najmudrijih ljudi Izraela sačinili su taj prevod i u njega su ugradili svoje razumevanje. Dan kada je završen ovaj rad, u Izraelu se

smatra danom žalosti. Naime, veruje se da ni najbolji prevod Tore ne može da bude tačan, da prevod sam po sebi označava iskrivljavanje.

Hrišćanstvo je u ovom pogledu takođe bilo osuđeno na iskrivljenje. Kad ni apostoli nisu uvek shvatali reči učitelja, šta tek reći o sledbenicima? A kada je osnovno pitanje, koje glasi: „Šta je istina?“ - počelo da se rešava na kolektivnim zasedanjima - Vaseljenskim Saborima, to je već bio put u nigdinu. Istina se ne ustanavljuje na zajedničkim skupovima. Ako je neka budala napisala glupu knjigu, tada stotinu okupljenih budala neće napisati pametnu knjigu. Kvantitet ne prelazi uvek u kvalitet. Naprotiv, na velikim skupovima, gde odluku donosi većinska volja, često pobedi najprimitivnija tačka gledišta. Kada je Mojsije vodio Jevreje kroz pustinju, većina okupljenih uvek je razmišljala na isti način: „Mi ovde gladujemo i oskudevamo, a u Egiptu smo, iako robovi, dobro jeli i udobnije živeli. Zato hoćemo povratak u Egipat“. Sa stanovišta božanske logike, prozrenje jednog može da nadvlada mišljenje stotine hiljada drugih.

Zadubio sam se u misli. Vernici me često okrivljuju da polazim od Biblije i da je pritom pogrešno tumačim. Ali, u suštini, ja ishodim iz svojih istraživanja, a Bibliju citiram da bi ljudi shvatili šta je ono što želim da im kažem. Potpuno sam saglasan sa znanjima koja su izložena u Starom zavetu, a tek odnedavno sam shvatio ogroman značaj onoga što je govorio Isus Hristos. Međutim, ne slažem se uvek s mišljenjem njegovih sledbenika. Ponekad moja istraživanja zahtevaju da se pridržavam druge tačke gledišta. Najvažnije mi je da budem iskren i da otvoreno iznosim zaključke, kao i svoje spoznaje do kojih sam došao čitajući Svetе knjige. Sve drugo ne bi trebalo previše da me brine. Nastojim da spoznam svet, da budem srećan i da s drugima podelim svoje iskustvo.

Spontano mi je u sećanju iskrcao film koji sam nedavno gledao na TV-u. Voditelj je govorio o Bibliji, o raznoraznim iskrivljavanjima koja su mogla da se potkradu u tumačenjima hrišćanstva. Ispostavilo se da je Sveti apostol Jakov, čija poslanica je uvrštena u Novi zavet, bio stariji brat Isusa Hrista. Apostol Juda, čija se poslanica takođe sadrži u Bibliji, bio je njegov mlađi brat. Isus je imao četiri brata i nekoliko sestara. Ispostavilo se da su oni bili osnivači zajednice koja je nastala nakon izvršenja kazne nad Isusom Hristom i da su napisali svoje Jevangelje po Hristu. Zašto su nestali njihovi radovi i zašto se gotovo sve informacije o njima prečutkuju?

Voditelj emisije je to objasnio na jednostavan način. Da bi nova religija, koju je primio rimski car Konstantin, bila od značaja i da ni na koji način ne bi ustupala drugim verovanjima, bilo je potrebno poboljšati njen formalni status. U spisima Isusove braće nisu uvrštena tri glavna momenta, koja su kasnije postala najvažnija hrišćanska načela. U njima ništa nije pomenuto o bezgrešnom Hristovom začeću; u njima on nije nazvan Bogom, već slugom Tvorca; u njima nema ni naznaka o Hristovom vaskrsenju trećeg dana nakon pogubljenja. Tema bezgrešnog začeća, kada se Bog ukazuje smrtnoj ženi, tema živog Boga koji silazi na zemlju u ljudskom obliku, tema vaskrsenja iz mrtvih prisutna je praktično u svakoj religiji, prvenstveno u hinduizmu, a potom i u egipatskoj i grčkoj mitologiji. Da bi ojačao vlast, rimski imperator je morao da poboljša formu, čak i ako je to bilo nauštrb sadržaja. Zbog toga su u najvažnija Jevanđelja vešto utkani mitski sižeji. A desetine drugih svedočanstava su uništena ili nisu uvrštena u glavni kanon.

Međutim, uprkos tome, hrišćanstvo je preživelo. Bez obzira na iskrivljenu spoljašnju formu, suština hrišćanstva se očuvala. Ono što se danas, u civilizovanim zemljama, naziva sumrakom i degradacijom hrišćanstva, zapravo je iskrivljena forma, koja je privremeno zasenila sadržaj. Forma se kruni i umire, a sadržaj koji je dat posredstvom Isusa Hrista, pružiće novo razumevanje i novi oblik. Mlado vino će biti sipano u nove mešine.

Na kraju televizijske emisije, tamnoputi voditelj kao da se donekle izvinjavao rekavši: „Ja ipak i dalje verujem u božansku prirodu Isusa Hrista i verujem da je on bio sin Božji“. Prisećajući se ovih reči, osmehnuo sam se. U suštini smo svi mi deca Božja. Ako je samo Hristos sin Božji, da li smo mi onda deca đavola? Šta smo? Svi smo mi deca Tvorca i nevidljivom pupčanom vrpcom, koja se krije u dubini naših osećanja, neraskidivo smo povezani s Njim na najsuptilnijim planovima. Po svojoj suštini svi smo božanski, ali se na spoljašnjem nivou razlikujemo. U našem pogledu na svet, našoj svesti i površinskim slojevima naših osećanja, preostalo nam je mnogo toga životinjskog. Naši ciljevi i težnje, predstave o smislu života i način života koji vodimo, orientisani su ka sićušnim, prolaznim ciljevima. Zbog toga se na spoljašnjem planu veza s Bogom često prekida, a mi degradiramo i umiremo. No, kod Hrista je ta veza bila neraskidiva. Sin može sa ocem da bude isključivo u genetskom jedinstvu, ali da se duhovno razlikuje od

njega i da ide u potpuno drugačijem pravcu. Kod Hrista jedinstvo sa Ocem nije bilo samo genetsko, već i duhovno - u smislu pogleda na svet. Njegov dolazak je imao za cilj da tome nauči druge.

Jedna od osnovnih spoljašnjih razlika između hrišćanstva i drugih religija je ogroman broj izlečenih bolesnika. Zašto je to bilo moguće? Zato što je Hristos otkrio mehanizam pročišćenja duše. Naime, problemi duše mogu da uzrokuju bolesti duha i tela. Duša se pročišćava kroz postojanu ljubav prema Bogu i jedinstvo s Njim. Kada sačuvamo ljubav, tada i u slučaju da su nam povređena i ponižena čak i najsvetija osećanja, ili kada nam pljuju u dušu, kada u tome vidimo Božju volju i prihvatamo je - ona se čisti. Radi spasenja čovečanstva, osnovni mehanizam pročišćenja duše mora da se sprovodi ne samo duhovno, već i materijalno, ne samo u rečima, već i u delima. Hristos je morao da prođe kroz raspeće da bi čitav svet video: božanska ljubav ni na koji način ne može biti poljuljana. Ona ne zavisi od tela, već opstaje i kada telo pati, oboljeva ili umire. Ona ne zavisi od duha, već nastavlja da postoji i kad nam se raspada budućnost, kada nam se planovi i nade ruše, kada se sudbina i ljudi prema nama nepravedno odnose. Ljubav ne zavisi čak ni od duše. Zbog toga, ma koliko bila povređena naša najuzvišenija osećanja, ljubav treba da sačuvamo zato što je ona večna.

Čim započnemo da razmišljamo o tome kako ljubav može da usahne, da nam je dopušteno da je se odreknemo u trenucima kada nam je povređena duša, telo i duh - već smo bolesni. Odakle vodi poreklo neshvatljiva fraza Isusa Hrista? On je sebe poistovećivao s ljubavlju i zato je govorio: „Onaj ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je“. Odnosno, ljubav prema Bogu je važnija od najsvetijih vrednosti ne samo tela i duha, već i duše.

Postao mi je jasan proces razvoja. Božanska energija, odnosno ljubav, pristiže u Vasionu i preobražava se u dušu. Duša se pretvara u duh, a duh se pretvara u telo. Telo se oduhotvoruje, misli i znanja se pretvaraju u osećanja, a uzvišena osećanja se pretvaraju u ljubav - i vraćaju se Tvorcu. Ono što nazivamo degradacijom je normalan, prirodan proces transformacije viših struktura u prizemnije, grublje. U indijskoj filozofiji se ovo opisuje na sledeći način: duh, razvijajući se, degradira u telo. Ovaj proces se pretvara u degradaciju onda kada nove porcije božanske energije prestanu da pristižu. Tada sadržaj oslabljuje a očvrsla forma počinje da ga pritsika i uništava. Tada se telo ne

oduhotvoruje, akumulirane misli se ne pretvaraju u uzvišena osećanja i telo počinje da propada i umire.

U kojim slučajevima dolazi do gubitka božanske energije? Kada ona prestaje da nam pritiče? Kad nam je duša važnija od ljubavi. Kad se naša čulna zadovoljstva, u interakciji sa svetom, ispostave važnijim od ljubavi prema Bogu. Nakon ljubavi prema Bogu najveću čovekovu sreću predstavljaju najlepša i najuzvišenija osećanja koja nastaju u interakciji sa okolinom. Čim se duša udalji od Boga, krah ovih osećanja postaje nesnosan zato što se ona pretvaraju u osnovni cilj i smisao života. Prosto rečeno, gubitkom istrajne težnje ka Bogu bol u duši postaje nepodnošljiv. Tada se tačka oslonca sa duše premešta na duh i osnovni smisao čovekovog života postaju vlast, novac, status i budućnost.

Kada je duša nesavršena, tada se osnovni čovekov cilj svodi na budućnost i on, prirodno, ne može da prihvati njen gubitak. Braneći svoju budućnost, čovek ispoljava prezir, osudu, mržnju i osvetoljubivost. On se plaši njenog gubitka zbog čega mu se javljaju strah, uninije i depresija. Kada zavisnost od budućnosti postane smrtonosna i ona počne naglo da se raspada, glavno uporište se prenosi na telo. Hrana, fizička zadovoljstva, lepa odeća, nov automobil, istančano uređen stan i vikendica postaju čovekova osnovna sreća i smisao života.

Uz tako primitivne i kuse ciljeve, osnovna, unutrašnja energija prilično brzo degradira. Kada čovek teži tome da više uživa u životu - da prekomerno i probrano jede, da često i haotično upražnjava seksualne odnose - time brže slabi njegova energija. I tada nastupa prirodna i završna faza - slabljenje osnovnih vitalnih funkcija, samouništenje i smrt. Nije teško pogoditi u kakvoj fazi se nalazi današnja civilizacija. „Pitam se - razmišlja sam - koliko je vremena potrebno za oživljavanje duha i duše ukoliko bi se ponovo otvorili kanali božanske energije? Možda smo već prešli granicu iza koje više nema vremena za oporavak? Ipak, ako se setimo Biblije, uz iskrenu veru i težnju ka Tvorcu i najokoreliji grešnici su se momentalno menjali. Dakle, imamo šansu“.

Svaka nova informacija podstiče čoveka na promenu, na reorganizaciju. Božanska energija, koja pritiče u novim porcijama, primorava ga da menja percepciju sveta i osećanja. U tom procesu može se dogoditi i stradanje budući da ne može svaki čovek da prihvati božansku informaciju - već samo onaj koji se ne plaši smrti, koji ima

puno ljubavi u duši i koji se ne plaši kako mukotrpnih tako i srećnih promena. Takvi su obično bili proroci. Božanska energija, koja je strujala kroz njih, prilagođavala se ljudskoj logici, stoga nije bila toliko opasna, već podesna za savladavanje. Međutim, i pored toga, proces spoznaje bio je mukotrpan. Zbog toga su i ubijali proroke. Zbog toga je Isus Hristos bio razapet. Zbog toga su svaku porciju božanske energije pokušavali da konzerviraju za sva vremena, poričući njene nove doticaje. Božanska informacija se pretvarala u religiju. Jevreji su tvrdili da posle Tore više ništa ne može da postoji, da niko i nikada ne može da dođe i da je promeni. Hrišćani su tvrdili da posle Hrista više neće biti novih znanja i da je Novi zavet poslednji. Muslimani tvrde da je pravi i poslednji prorok Muhamed i da će tako biti zauvek. Na taj način materijalno, odnosno telesno ljudsko biće, plašeći se smrti, pokušava da svoje telo, kao i svoju sliku sveta, povezanu sa svešću i dušom, učini večnim. Ortodoksna, okamenjena forma postepeno umire, pri čemu zaklanja sadržaj i polagano ga uništava. I što forma više teži da bude besmrtna, ona će neumitno slabiti i težiti raspadu.

Večnost može biti samo ljubav. Ona nema stabilnu formu, već se svaki put pred nama pojavljuje u novom ruhu.

IZMEDU UZROKA I POSLEDICE

Bio je 5. jun 2009. godine. Sunce je jarko sijalo, velikodušno se prelivajući na okolna polja i dajući seoskom pejzažu naročite nijanse koje su donosile sreću i spokojstvo.

Mali i brz automobil energično se kretao francuskim putevima. Na benzinskoj stanici sam kupio auto-kartu kako bih sebi jasno mogao da predstavim maršrutu koja sledi. Prvo je trebalo da se pridržavam smera ka Orleansu, kako mi je objasnila prodavačica u trgovini pored pumpe.

- Kad prođete Orleans, držite se pravca prema Monpeljeu.

Dalje sam se već sećao puta kojim je trebalo ići. Pre granice će biti mali grad Perpinjan, a odatle do Barselone ima oko sat vremena vožnje. Osrvtao sam se oko sebe i uživao u predivnom pejzažu okoliša. Orleans sam prošao, a na putokazima je već bio označen Monpelje. Istina, isprva umalo nisam promašio i skrenuo u pravcu Tuluza, a zatim sam shvatio da će u tom slučaju morati da napravim veliki krug. Zapravo, trebalo bi tamo svratiti bar na dan. Bilo mi je žao što sam u oskudici s vremenom. Pa, neki drugi put. Pustio sam muziku i misli su mi se vinule daleko van ovih mesta.

Od trenutka kad sam shvatio da je u čoveku ipak najvažnija duša, odjednom su mi postali jasni i prosti mnogi neobjasnjenivi događaji u životu. A zašto je baš duša najvažnija kod čoveka? Verovatno zato što je povezana sa osećanjima. Naša osećanja su strukturisana energija, a energija je povezana s vremenom. Naučnici ni danas ne mogu da shvate šta su emocije. Emocije su povezane s vremenom. One su nešto što se nalazi između uzroka i posledice. Ljubav se ne nalazi u telu i svesti, već samo u duši. I ukoliko je Bog ljubav, tada je naša duša primarna u odnosu na svest i telo.

Ljubav pristiže u Vasionu i deli se na uzrok i posledicu. Pretvara se u vreme. Razlika između uzroka i posledice kreira energiju. Skrivene suprotnosti koje se nalaze u duši na spoljašnjem nivou se realizuju kao uočljive suprotnosti. To su dva vremenska toka - prošlost i budućnost. To su muški, duhovni, i ženski, materijalni princip. Pritajena energija nagoni suprotnosti da aktivno stupaju u interakciju i dovode do razvoja. Kada se borba suprotnosti odvija uz smanjenje energije, tada suprotnosti slabe i

spolja postaju nalik jedna drugoj. Ukoliko je njihova borba propraćena težnjom ka jedinstvu i ljubavi, energija se povećava. Tada njihova spoljašnja različitost i borba mogu da se pojačaju zajedno sa spoznajom sveta. U principu, bilo koja od ovih suprotnosti, narastajući u svojoj sili, teži da obuhvati čitavu Vasionu, ali da bi se to desilo, osećaj jedinstva i ljubavi mora po svom intenzitetu biti identičan praimpulu koji je postojao prilikom nastanka Vasione. Ukoliko ne dođe do prelaska na novi nivo energije, jedinstva i ljubavi, tada su suprotnosti osuđene na slabljenje.

Setio sam se zanimljive priče koja se tokom nekoliko godina odvijala pred mojim očima. Deca jedne žene, koju sam konsultovao, ličila su na ono što je u skladu sa današnjom tendencijom, onim što nazivamo uniseksom. Stariji sin je bio ženstven, stidljiv i nije imao sreće u ličnom životu. Nekoliko godina je trajalo njegovo poznanstvo s mlađom ženom, međutim, ona nije htela da se uda za njega. Drugim rečima, kod momka nisu bile izražene karakterne muške osobine. Kod čerke je, pak, bilo obrnuto, ispoljavala se tendencija ka gubitku ženstvenosti. Ona je i spolja više ličila na biće srednjeg roda, a i odeću je kupovala u muškim prodavnicama. Što se majka više molila i menjala svoj odnos prema svetu, počela su da se menjaju i njena deca. Za nekoliko godina, njena čerka se iz nedefinisanog pola pretvorila u šarmantnu mladu ženu. Sin se spolja nije nešto naročito promenio, osim što je ostavljao drugačiji utisak. Devojka koja je bila distancirana prema njemu, ne samo što je odjednom odlučila da se uda za njega, već je i ostala u drugom stanju.

Novonastala energija je dovela do postanka muškarca i žene. Iznenada sam se setio Biblije i činjenice da je Eva nastala od Adamovog rebra.

Prvo je nastalo vreme, odnosno univerzalna duša, osećanja. Zatim se pojavila svest, duh, odnosno prostor. Formirala se njegova suprotnost - materija, supstanca. Materija je strukturisani prostor, a prostor je vreme, koje se deli na uzrok i posledicu. Na početku vremena uzrok i posledica su toliko zgasnuti da ne postoji ni prostor, niti materija. Što pristižuća energija ljubavi više razdvaja uzrok i posledicu, pojavljuje se prostor, a zatim - materija. Kada je energije nedovoljno, tada prvo nestaje materija, a zatim prostor.

Adam i Eva su se pojavili zbog suviška energije koja je dotala iz vremena. Kada čovek ima malo energije u duši, moguće je da se dete ne pojavi na svet. Davno sam analizirao razliku između muškarca i žene na suptilnom planu. Ispostavilo se da muškarac ima 52% muške energije, a žena - 48%. Kod žena je obrnuto. Dakle, ovih 4% i čine muškarca - muškarcem, a ženu - ženom. Nedavno sam pročitao da su do sličnih zaključaka došli i naučnici.

Ako je duša primarna, tada postaje sasvim razumljivo zašto čovekova svest preživljava posle fizičke smrti. Jedinstvo je osigurano upravo na nivou duše. Univerzalna duša je kao drvo na kome svi listovi predstavljaju celinu i međusobno su povezani stablom i korenom. Na taj način nam postaje jasan fenomen reinkarnacije. Prvo se raspada ono što se poslednje pojavilo, odnosno - telo. Isto kao što čovek menja odeću koja se vremenom haba, tako i duša može da menja svoje prebivalište u fizičkoj ljušturi. Svako telo poseduje određenu zalihu potencijala. Stoga je sasvim prirodno što duša, svojim razvojem, mora da pronalazi sve novije i novije fizičke planove svog ovaploćenja.

Budući da naša podsvest zna tačan datum telesne smrti, da bismo izbegli patnju, agresiju i gubitak ljubavi, u trenucima koji prethode smrti duša se udaljava od tela. Zbog toga su vidoviti ljudi često tvrdili da aura iščezava neposredno pre čovekove smrti.

Na primer, on normalno hoda, osmehuje se, ali više nema auru, njegovo vreme boravka na zemlji je isteklo. Prisećam se filma „Nord-Ost“ (mjuzikl Nord-Ost u moskovskom pozorištu Dubrovka, prilikom kojeg je izvršen jedan od najvećih terorističkih napada u Rusiji - prim. prev.) koji je snimljen u inostranstvu i titovan na ruski jezik. U filmu je emitovan intervju sa jednim mladićem. „To je čudno“, rekao je on - ali gledajući u oči te ljude, tačno sam znao ko će umreti, a ko neće. Svima koji su kasnije nastrandali, lica su bila čudna, izgled odsutan. Iznutra oni već nisu bili tu“.

Duša se priprema za prelazak u zagrobni svet i šalje signale svesti. Međutim, mi ne razumemo uvek te znake. To je ono što se podrazumeva pod neizbežnom smrću. Međutim, ka preuranjenoj smrti mi uglavnom sami sebe vodimo. Kada nanosimo štetu duši, kroz koju nam dotiču ljubav i viša energija, ona postaje slaba. I tada se zapravo dešava strašna stvar: duša, u kojoj je malo ljubavi, ne može da izdrži pročišćenje.

Prilikom uvrede, bol u duši postaje nepodnošljiv i tada čovek prenosi oslonac na svest. Smisao njegovog života, njegovi ciljevi i interesovanja postaju drugačiji. Predmet njegovog obožavanja postaju novac, vlast, status, sposobnosti i berićetna soubina. Međutim, vremenom mu energija opada i on više ne može da istrpi uniženje duha. Tada dolazi do naglog snižavanja njegove budućnosti. On ne može da prihvati krah budućnosti i tačku uporišta prenosi na telo. Hrana, fizička zadovoljstva i raznovrsna uživanja postaju ono za šta živi i čemu se klanja. Međutim, zaboravljena duša se sve više „ispošćuje“, slabi, jer u sve manjoj količini dobija ljubavi i energije. Telo, pak, u poslednjem režimu prilično brzo gubi snagu zbog čega otpočinje njegova munjevita degeneracija, bolest i smrt.

Od detinjstva je za mene najužasnije iskušenje predstavljaо fizički bol. Zatim sam odrastao i shvatio da postoji i duhovni bol, koji je daleko teže pobediti i prevladati. Ukoliko rana na telu može da zaraste i zaceli za nedelju dana i čovek zaboravi na nju, rana, koja je naneta svesti, a samim tim i stres, mogu da ne zacele godinama. Neki ljudi nisu u stanju da decenijama oproste onome zbog koga su doživeli soubinske neprijatnosti, ili onome koji se prema njima nepravedno poneo ili je uništio njihove planove za budućnost.

Ali pokazalo se da su najveće muke i najveća iskušenja - rane u duši. Te rane mogu da ne zarastu ceo život. Za mnoge je bol duše često neizdržljiv. Jer bol predstavlja razaranje. Kada se uništava telo, spoljašnji bol je ogroman, ali unutra, podsvesno, čovek zna da telo nije glavno, da je to poslednja karika u onome što nazivamo čovek. Raspad svesti se već doživljava kao tragedija iako nema fizičkog bola. Uništenje duše doživljavamo kao katastrofu, nenadoknadiv gubitak. Za mnoge je to nepodnošljivo i tada postojeći raspad oni pokušavaju da prenesu na telo ili svest, pokušavajući da na taj način olakšaju svoju soubinu. Zato osobe, koje nisu u stanju da podnesu smrt voljenih bića, mogu da polude ili okončaju život samoubistvom. Ili postaju potpuno bezdušne i žive samo za novac i vlast.

Sećam se francuskog filma „36“ (36 Quai des Orfèvres), koji sam nedavno gledao, sa Žerarom Depardjeom u glavnoj ulozi. U ovom filmu se sukobljavaju dva detektiva. Za jednog su pojmovi „moral“ i „duša“ na prvom mestu, a za drugog su najvažniji vlast, status i položaj. On je

spreman da počini bilo kakav prestup zarad toga. Načelnik, koji je dobio unapređenje u službi, upozorava poštenog detektiva:

- Danas nije moderno biti moralan. U društvu su najvažniji novac, status i vlast. Zbog toga pobeduju i najprestižnija mesta zauzimaju karijeristi i oni koji su potpuno neprincipijelni. Upravo takav je vaš protivnik. Verujte mi, slažem se s vama, ali uprkos tome znam da imate manje šanse da pobedite.

U današnjem društvu ljudi koji nisu vezani za moral brže pobeđuju. Tako se i dešava: moralni policajac dospeva u zatvor, a bezdušni karijerista dobija mesto načelnika policije. Pritom ulaže trud da njegov suparnik dobije što veću zatvorsku kaznu. A zatim ubija njegovu ženu. Potom se rasvetlilo zašto je to učinio. Ispostavilo se da je on odavno voleo tu ženu i želeo je da se oženi s njom, ali ga je ona odbacila i otišla kod drugog. Ostavila ga je zbog onog čija je duša bila bogatija, koji je zaista umeo da voli. To je bio onaj pošteni policajac koji je kasnije postao protivnik karijeristi.

Nepodnošljiv duhovni bol, nesposobnost i nespremnost da se kroz njega prođe, jakog čoveka je pretvorilo u čudovište, u bezdušnu mašinu za koju su novac, status i vlast postali absolutna vrednost. Osećajući kako u ovom đavolskom procesu strada njegova duša, policajac počinje da se sveti čitavom svetu: svom saborcu koji mu je stao na put, ženi koja ga je odbacila. On se sveti čitavom svetu i mrzi ceo svet. Ova unutrašnja degeneracija neminovno mora da se okonča nepodnošljivim uniženjem duha, krahom budućnosti. Dalje slede alkohol, droga, seks i životinjska zadovoljstva koja prerastaju u perverzije, raspad i smrt. Nekada se ovaj proces protezao tokom mnogih pokolenja, a danas može da se svede na jedan život. Kada je reč o junaku filma, sve se desilo drugačije.

Sedeo sam i razmišljao gledajući u ekran. Posthrišćanska civilizacija se degeneriše i srlja u paganizam. Nemoralni ljudi pobeđuju one kojima je važnija duša. Oni pobeđuju zato što idu u istom pravcu kao i celo društvo. Šta će se dogoditi s društvom u kome se odvija obrnuta selekcija, gde pobeđuje podlijii? Iznenada sam dobio odgovor u samom filmu. Postajemo depresivni zato što shvatamo sledeće: neće biti ljudi koji će uspostaviti pravdu. Međutim, novi šef policije, karijerista, uveče izlazi na ulicu a pored njega prolaze plaćene ubice. Pomešavši ga s nekim drugim, pucaju mu direktno u lice. I odjednom shvatamo da osim ljudske

volje, postoji i Božja volja. Shvatamo da će ona neminovno, pre ili kasnije, izreći svoju presudu.

U Bibliji je rečeno da zao čovek nema budućnost. Samo je proces razvučen u vremenu zbog čega nije odmah primetan. Nekada sam razmišljao ovako: zašto zao čovek predivno živi, a razboljevaće se njegova deca, unuci i prounuci? A zatim sam shvatio. Kada smo bolesni, ne borimo se protiv jednog mikroba, već uzimamo lek koji nam pomaže da uništimo infekciju. Viša sila ne uništava čoveka, već tendenciju koju je on stvorio. Čovek koji je stvorio tendenciju može da umakne mehanizmu odmazde, ali će njegova deca i unuci, koji ništa i ne slute o delima roditelja, biti uništeni kao infekcija. U Indiji postoji sledeći izraz: „Ne postoje ljudi, postoje ideje“. Uništenju ne podleže samo čovek, već tendencija odricanja od ljubavi, tendencija mržnje i izdaje koju on nosi u svojoj duši. Kada društvo nema moralne smernice i u dušama ljudi odgaja đavolizam, tada uništenju ne podleže samo čovek, već i socijum koji ga je vaspitao. Decenijama su Rusiju učili klasnoj mržnji prema neprijateljima. Međutim, danas se najbogatija zemlja sveta nalazi na ivici siromaštva, dok u pozadini caruju kolosalne pljačke društvene imovine i nemoral. Logično je stoga da se dogodi iskorenjivanje opasnih tendencija.

Setio sam se još jednog filma, koji je 2007-2008 godine dobio najviše nominacije u svetskoj kinematografiji. Film braće Koen, koji je proglašen za najbolji, nosi naziv „Nema zemlje za starce“ (No Country for Old Men). Šta je zanimljivo u ovom filmu? Unutrašnji život heroja mnogo je važniji od niza spoljašnjih događaja. U filmu je vrlo precizno izgrađen međusobni psihološki odnos junaka. U filmu se pod starcima podrazumevaju oni ljudi, stara garda, za koje su duša, moralnost, čast i dostojanstvo na prvom mestu. Oni su oličeni u starijem policajcu koji pokušava da spreči krvavu dramu.

Film počinje ovako: stanovnik malog grada na granici s Meksikom odlazi u lov na napuštenom mestu. On ranjava srnu i, prateći njen trag, iznenada nailazi na tragove krvavog obračuna. Narkodileri nešto nisu podelili između sebe i na pesku leži oko desetak leševa, kao i kofer s nekoliko miliona dolara. Drevna zapovest kaže: „Ne kradi. Ne prisvajaj sebi ono što nisi zaradio“. Glavni junak ovo ne shvata, što istovremeno postaje i početak tragedije, koja će se, kao neminovna omča oko vrata stezati oko njega.

Šta je zanimljivo? Čovek koji se profesionalno bavi krađom dospeva u zatvor i tamo uživa određeni položaj, status. Krađa je za njega posao i trebalo bi da se prema njoj odnosi blagonaklono. Međutim, kad neko potkrada svoje cimere u ćeliji, to se naziva „pacovlukom“ i otkriveni lopov se ubija ili „izopštava“. U zatvoru zapovest „Ne kradi“ zvuči drugačije: „Ne uzimaj tuđe“. To jest, nijedno društvo ne može da opstane bez moralnih koncepata, bez tabua. Religiozne zapovesti, koje pružaju najviše obrasce moralnosti, daju i maksimalne mogućnosti za razvoj i opstanak u budućnosti.

Dakle, glavni junak je odlučio da uzme tuđe. On ne zna da je u kofer sa novcem instaliran senzor koji omogućava da se odredi njegova lokacija. Za njim otpočinje pravi lov. Prvo ubistvo se dešava na mestu krvavog obračuna narkodilera. Najamni ubica, profesionalac, koga su pozvali dileri droge radi potrage i obračuna sa otimačem blaga, prvenstveno se obračunava s njima. On shvata da je novac u njegovoj blizini i da nema svedoka, što znači da svako ko je tu suvišan može da se likvidira.

Sećam se da sam nekada gledao dečje filmove i bajke, gde su na kraju uvek pobedivali dobri i čestiti ljudi. Ljubav je pobedivala mržnju, a velikodušnost pohlepnost. Nisam tada znao da se harmonija zapravo sastoji iz parova vrlina. Dobro se ne sme protiviti lošem, a velikodušan čovek istovremeno treba da bude i ekonomičan. Hrabar treba da bude oprezan, a dobrodušan i blag istovremeno nezavisан i principijelan. Čovek koji je samo velikodušan može postati rasipnik i na kraju osiromašiti. Onaj koji je samo blag, počeće da zavisi od drugih ljudi koji će ga iskoriščavati. Isključivo hrabra osoba može nastradati. Razvoj se odvija u skladu sa principom parnosti kako vrlina tako i mana. Žena pohlepnog muškarca mora da troši gomile novca na odeću, žena gordog da bude nadmena i da ga unižava, a žena pohotnog muškarca mora da bude frigidna.

Zakon parnih slučajeva je zakon jedinstva i borbe suprotnosti. Ovaj zakon se poštuje onda kada duša aktivno živi i razvija se, jer u njoj postoji ljubav i kroz nju se sve suprotnosti ujedinjuju. Ukoliko pak duša slab, čovek živi za materijalno ili duhovno. U oba slučaja ljubav i dobrodušnost iščezavaju. Čovek koji se klanja duhovnosti može da egzistira samo u režimima suprotnosti. To je potiskivanje, nadmoć prema slabima ili udvorištvo, potčinjavanje i popustljivost pred jakim.

Čovek koji se klanja materijalnom takođe može da živi samo u jednom od suprotstavljenih režima - potpuno razvratno, prepuštajući se hrani, seksu i zadovoljstvima, ili potpuno asketski, uz samobičevanje i samouskraćivanje. Posthrišćanska civilizacija je nakon epohe renesanse prestala da oseća dušu. Otpočela je era razuma za koju je karakteristično klanjanje budućnosti i uzdanje u naučno-tehnički napredak. Posle nekoliko vekova ova tendencija je prešla na drugu stranu - u klanjanje materijalnom. Različiti oblici zadovoljstva i novac kao garancija ispunjenja želja izbili su u prvi plan.

U filmu „Nema zemlje za starce“ predstavljena je poražavajuća tendencija: moralni i dobri ljudi ne pobeđuju. U najboljem slučaju preživljavaju, kao što se to desilo sa starijim policajcem. Pobeđuje onaj koji je kriminalac do srži. Pobeđuje potpuno patološka ličnost, kojoj je novac smisao života, ali joj i status takođe mnogo znači. Osim toga, ni osećaj superiornosti nad ljudima mu ne znači ništa manje, pa je on zbog toga hladnokrvniji od onih koji su zaslepljeni mogućnošću da se dokopaju nezarađenih miliona. On ih ubija i ne trepnuvši. Dok gledate film, pojavljuje vam se osećaj da je ubica potpuno neranjiv. A onda shvatate u čemu je stvar: takvim ga je napravilo društvo i on je u celosti tvorevina sistema kome su vlast, status, novac i zadovoljstvo najveće vrednosti. Ono što roditelji misle i osećaju njihova deca govore i rade. Ovaj patološki kriminalac, kao dete prirode, uopšte ne razmišlja o tome šta radi. Društvo mu je dalo skriveni poredak vrednosti, realan sistem prioriteta - i on se toga iskreno pridržava.

A zatim se događaji odvijaju u skladu sa zanimljivim scenarijem. Razgovarajući telefonom s glavnim junakom, plaćeni ubica zahteva od njega da mu vrati novac, jer će u suprotnom ubiti ne samo njega, već i njegovu ženu. Glavni junak potom biva ubijen, a kriminalac uzima novac. Međutim, on mora da ispuni svoje obećanje - da ubije ženu onoga koji je smetnuo s uma glavnu zapovest. Dolazi u njenu kuću i predlaže joj da baci novčić. Ako padne „glava“, ubice je, a ako padne „pismo“, preživeće. Ove scene su prožete nekim mističnim užasom: kriminalac je već predlagao bacanje novčića vlasniku benzinske pumpe. Ispalo je pismo i on je ostao u životu. Zašto ubica ima potrebu da baca novčić i čeka instrukciju sudbine? Na početku to liči na sofisticirano iživljavanje, a zatim shvatate da u tome postoji određeni smisao. Zapravo, ispada da sudbina ubija. Ovaj čovek, držeći pištolj u ruci, kao da nema veze s tim.

Ubica se oslanja na Višu volju i oseća se izvršiocem. U tome je njegova snaga.

Refleksno se setimo Hitlerovih reči: „Vodi me sudbina koju slušam. Da je sudbina to želeta, ja bih umro za nekoliko dana“. Hitlera su pokušali da ubiju oko četrdeset puta. Šanse da preživi su, prema procenama stručnjaka, bile jedan naspram pedeset dva triliona. Desilo se čudo i on je preživeo. Preživeo je da bi čitav svet video propast i smrt fašizma, kao i osobu koji ga je personifikovala. Neranjivost i njegova snaga sastojali su se u tome što je on ostvarivao sve podsvesne ciljeve i želje društva u kome je živeo. Patološki ubica i živoder bio je samo odraz običaja koji su se zahuktali u Evropi.

U filmu „Nema zemlje za starce“, ova tendencija, koja je dobila na zamahu u Americi, briljantno je prikazana u liku patološkog ubice.

Obećao je da će ubiti ženu - i ubija je. A zatim izlazi iz kuće, seda u auto i mirno se odvozi ozelenelom ulicom malog grada. Njegov automobil iznenada protresa strašan udarac. Vozač drugog automobila, zamislivši se, izleteo je u raskrsnicu na crveno svetlo. Krivac saobraćajne nesreće trči da pozove policiju i „Hitnu pomoć“, a okrvavljeni ubica sa slomljrenom rukom ispuzava iz auta i pokušava da se sakrije. On dečacima, koji su videli šta se desilo, daje sto dolara i zapovednički im govori: „Niste me videli, odlazite odavde!“. Umešala se Viša volja i kriminalac je dobio znak. Kada je ubio nevinu ženu, odmazda za grehe mu se osetno brže približila. Kazna je neizbežna, i njene prve znake on prima. Osuđen je na propast, isto kao što je bio Hitler i svi oni koji su izgubili moral i dušu. Međutim, on to još uvek ne zna i misli da će ga tri miliona dolara učiniti srećnim. Njegova duša je opustošena, on nema energije, a čovek s niskom energijom privlači nesreće i bolesti.

„Zao čovek nema budućnost“. Postaje zao onaj kome je daleko važnije da dobije, nego da daje. Konzumerizam na fizičkom planu se ispoljava kao pohlepa, a na duhovnom kao zavist i bes. Konzumerizam na nivou duše se ispoljava kao požuda. Zao postaje onaj koji ne može da istrpi uniženje tela, duha i duše, koji sebe poistovećuje s tim komponentama. Istinski dobar čovek može da bude samo onaj koji shvata relativnu vrednost ljudske sreće i poistovećuje se s ljubavlju.

U našoj duši postoje slojevi koji propadaju - to je površinski nivo, ali u svojoj dubini duša je jedno s Bogom i besmrtna. Njen besmrtni deo

nalazi se van granica vremena. Zbog toga, u najdubljoj svojoj biti, čovek treba da se poistovećuje s Bogom i shvati da je večan. Njegova prolazna ljuštura, koja se sastoji od tela, duha i duše, razvija se i menja svoj izgled dok se vremenom ne pretvori u besmrtnu. Onaj koji zaboravi da je sin Božji, da na suptilnom planu njegova duša nikada neće izgubiti vezu s Tvorcem, počinje da se poistovećuje s telom, duhom ili dušom - njenim smrtnim delom, pri čemu ne može da prihvati njihovo uništenje te postaje zao. „Zao čovek nema budućnost“. Ali ako ovu frazu prevedemo na jezik više mudrosti, ona će zvučati unekoliko drugačije: onaj koji je izgubio postojanu težnju ka Bogu i ljubavi, neminovno će izgubiti i svoju budućnost.

Vozio sam putem koji vodi ka jugu, a misli su mi bile prikovane za temu koja mi je bila važna. U redu, sada sam shvatio da bez ljubavi i vere nema budućnosti. Ali kako su ljudi nekada živeli? Kako su živeli primitivni ljudi u vreme kad su se predstave tek formirale? A kako žive životinje?

Prebirao sam po sećanju razne priče koje su se desile mojim pacijentima. Setio sam se jedne epizode koja mi se desila pre nešto manje od godinu dana. Nekoliko godina mi je jedan mladić slao pisma elektronskom poštom i zvao me da nastupim u njihovom gradu. Obično na slične predloge nerado reagujem, preko volje. Međutim, grad se nalazio na istoku Rusije te mi se pružila mogućnost da odem u ribolov, proputujem i steknem nova iskustva. Održao sam tamo predavanje, a priroda mi se dopala. Mladić je bio upoznat s mojim knjigama i predavanjima. Videlo se da on iskreno veruje u ono što je napisano i pokušava da se promeni. Saglasio sam se da u tom gradu održim još jedno predavanje. Međutim, tri meseca pre toga, a odmah nakon jednog njegovog poziva, pojavio mi se čudan osećaj. Bila je u pitanju neka nesreća u vezi s njim. Pogledao sam njegovo polje i u njemu nisam video budućnost. Zatim, kada je pozvao sledeći put, iskreno sam ga upozorio:

- Možeš umreti zato što si preterano fokusiran na budućnost.
Zavisnost od nje je prešla crvenu crtlu. U tvom slučaju gubitak budućnosti označava smrt.

- A zašto gubim budućnost? - upitao me je.

Odgovorio sam mu iskreno:

- Ne znam. Možda ti se približava neka velika sreća, koju unapred osećaš i kojoj unapred počinješ da se klanjaš. Posle toga obično sledi krah svih planova i nada. Možda unapred ne možeš da podneseš raspad snova i usled toga ti se aktivira program samouništenja. To može da znači i problematično dete koje ti se približava i koje uskoro treba da se rodi. Uključio se neki jak novi faktor, ali ne mogu da ga definišem. Pokušaj da osetiš da je ljubav važnija od budućnosti. Pokušaj da prihvatiš krah idealja, planova i nada koji su ti se desili u prošlosti. Moli se za svoje potomke.

Doputovao sam u pomenuti grad i održao predavanje. Sat vremena nakon predavanja mladić je otisao da obavi neke svoje poslove. Vozio je automobil brzinom od 80-90 km/h, i tom prilikom mu se iznenada pomračila svest. Ili je zaspao ili izgubio svest - nije mogao tačno da zna. Automobil je izleteo na suprotnu traku puta, pri čemu došlo je do frontalnog sudara s drugim automobilom, gde se nalazio muškarac koji je išao po ženu da je izvede iz porodilišta. U 99,9% slučajeva, kao posledica takve saobraćajne nesreće ostaju dva leša. Ma kako to bilo čudno, obojica su ostali živi a da pritom nije bilo čak ni ozbiljnijih preloma.

- Kako je to moglo da mi se dogodi? - upitao me je potom.

- Kod obojice je bila preterano snažna podsvesna koncentracija na budućnost. Za njega je to bilo rođenje deteta, njegov biološki produžetak u budućnosti, a kod tebe je delovao faktor koji mi zasad nije poznat. Međutim, program je kod obojice bio identičan. Žrtva je privukla prestupnika.

Automobil nije mogao da se popravi. Momak mi je nagovestio da će mi honorar za nastup isplatiti kasnije. Sa razumevanjem sam klimnuo glavom:

- Naravno. U vezi s tim nemam nikakvih pitanja.

Prošlo je mesec dana, a onda i dva. Međutim, on kao da je u zemlju propao. Ali mesec dana kasnije se pojavio i doneo mi je na poklon crveni kavijar sa Kamčatke. Bio je iskreno iznenađen što nisam imao želju da s njim komuniciram.

- Stvar je u tome što mi je naš zajednički poznanik, koji me je i pitao da li hoću da se sretnem s tobom, ispričao o tvojim problemima,

kao i o tome kako si rešio da pokreneš poslovni projekat, ali da za to nisi imao dovoljno mogućnosti. Ispričao mi je i o tome kako si pozajmio novac od svojih prijatelja, kao i to da si i moj novac takođe uložio u posao. Isto tako mi je ispričao i da je tvoj poslovni projekat propao i da se stoga kriješ od svih.

Sada shvatam zašto umalo nisi poginuo u automobilu. Za tebe su poslovni projekat i budućnost bili važniji od morala i odgovornosti prema drugim ljudima. U principu, tako razmišlja kriminalac; takvima osobama nije na prvom mestu duša, već budućnost - novac, profit, status i blagostanje. Svaki čovek koji komunicira sa mnom ili čita moje knjige, ulazi, može se tako reći, u drugu dimenziju, gde su svi procesi ubrzani. Govorim o tome da je ljubav važnija od budućnosti. A ti si se sa svojim namerama i osećanjima zaputio u drugom pravcu. Zbog toga ti je bilo suđeno da pogineš pre našeg susreta. Videvši moguću smrt, upozorio sam te i odložio tvoje probleme u dalju budućnost. Ali prilikom tog nastupa, ipak je došlo do unutrašnjeg sudara između tvoje koristoljubivosti i moje informacije, a nakon toga i do zakonomerne saobraćajne nesreće. Zašto si preživeo, ne znam. Verovatno i dalje imaš šansu da prevaziđeš zavisnost od budućnosti. Zbog toga su ti sačuvali život. Mogu ti dati još jedan savet: da bismo prevazišli zavisnost od budućnosti neophodno je da budemo moralni zato što je to način očuvanja ljubavi u duši. Ako izdaješ i varaš druge zbog svojih koristoljubivih ciljeva, tada će tačka tvog oslonca sa duše preći na budućnost i ti ćeš postati njen rob.

Razgovor je bio prilično neprijatan, ali iskren. Nakon toga je on nestao i više se nije pojavljivao. Možda su ga ubili ili je možda samo odlučio da ne vraća dug. A možda je i proces oporavka duše kod njega morao da potraje nekoliko godina. Ko to zna? Čvrsto sam siguran u jedno: svi mi imamo šansu da harmonizujemo svoju dušu i spasimo budućnost.

Pred današnjom civilizacijom nema budućnosti. Današnjoj, materijalističkoj civilizaciji apsolutno nije potrebna duša. Zakoni savremenog društva štite ljudsko telo i čovekovu imovinu, kao i njegov duh u vidu intelektualne svojine, autorskih prava, itd. Pritom ne štite ljubav, dušu i moralnost. Naprotiv, greh se proklamuje kao vrlina i to se naziva političkom korektnošću. Ali čak i današnja umiruća civilizacija ima

šansu. Savremenom čovečanstvu je došlo vreme da, kao brodu koji tone, u Vasionu pošalje telegraf sa SOS signalom: „Spasite naše duše!“

Pa ipak, kako su nekada živeli ljudi koji nisu imali razvijeno religiozno mišljenje? Kako žive životinje? I odjednom sam shvatio da kada je čovek bolestan, kada fizički pati, kada svojevoljno ili prinudno gladuje i podnosi lišavanja, tačka njegovog oslonca se automatski prenosi na ono što je najmanje podložno uništenju, to jest na duh, na svest. Eto zbog čega osobe koje su prošle kroz fizička lišavanja postaju jače duhom. U borbi pobeđuje onaj koji je jak duhom i zbog toga su fizička iskušenja uvek bila neophodna za formiranje snažnih ratnika. Stoga je u primitivnim plemenima uvek postojala inicijacija. Naime, da bi ojačao duh, mladić koji ulazi u pubertet morao je da prođe iskušenja fizičkog bola, lišavanja, smrtnu opasnost. Snažan muškarac donosi na svet zdravu decu.

U odnosu na nivo razvoja primitivnih plemena, fizička iskušenja su se u razvijenijim zajednicama dopunili i duhovnim. Prvenstveno je reč o prevazilaženju straha od smrti. Pri raspodu budućnosti trebalo je sačuvati unutrašnje „ja“, a to je bilo moguće samo kada se oslonac premeštao na stabilniju strukturu - dušu. Na taj način, proces razvoja primitivnog čoveka se zaključivao u postepenom premeštanju glavnih vrednosti s tela - na duh, a zatim na dušu. Monoteizam nije mogao da se pojavi bez spoznaje da su duša i moralnost primarne vrednosti, čak i kada čovek nije pomicao na Boga niti je imao bilo kakvu religioznu predstavu. Uprkos tome mehanizam opstanka i dalje funkcioniše, budući da je usaćivan stotinama miliona godina. Njegova suština se sastoji u tome da patnjom i raspodom fizičke ljuštura daleko aktivnija postaje duhovna ljuštura, odnosno struktura polja se aktivira kad dolazi do slabljenja fizičke strukture. Stoga, kada su bolesne i umiru, čak i životinje podsvesno aktiviraju svoj duh i dušu. Primarno „ja“ živog bića prestaje da se poistovećuje sa telom, a zatim i sa svešću, i počinje da se poistovećuje s dušom. Odnosno, prilikom uništenja prolaznog mi počinjemo da se poistovećujemo sa večnošću.

Ukoliko ponovo pročitamo Stari zavet, videćemo neprekidne ratove, ubistva i razaranja. Permanentna fizička lišavanja i ograničenja, svakodnevna mogućnost gubitka budućnosti zajedno sa životom, navodili su čoveka da se približi konceptu kao što je duša, na brigu o njoj, na formiranje religiozne predstave. Zbog toga je u judaizmu najteža

kazna bila predviđena za one koji su počinili zločine protiv duše i morala. Savremeno društvo je postalo sito, zaštićeno i prosperitetno. Prinudni mehanizam spasenja duše, negovanja moralnosti, ljubavi i vere postepeno je prestao da funkcioniše. To znači da današnja civilizacija ima samo dva scenarija budućnosti: da se vrati u paganizam - nasilju, smrti i ratovima, a zatim nastrada, ili da se pobrine o duši i na taj način ljubav i veru stekne dobrovoljno. Za sada, čini se, sve nadinje ka prvom scenariju.

Ljudi ne mogu da izdrže duševni bol iz jednostavnog razloga. Kada se duša raspada, to možemo izdržati samo ako odemo izvan njenih granica - tj. kada se sa ljudske polovine duše prenestimo na večnu, božansku. Kada ljubav prema Bogu realno doživljavamo kao mnogo veću sreću od bilo čega drugog - tek tada tačka oslonca, pri raspadu duše, može biti premeštena u večnost. Kada se ne poštuje najviša zapovest hinduizma i hrišćanstva, koja kaže: „Ljubi Boga iznad svega“, duševni bol postaje nepodnošljiv. Tada se čovek, umesto da se vrati Bogu kad se duša raspada - odriče duše i pada još niže - na svest ili telo. Da bi se ublažile duševne patnje, on nesvesno teži ka duhovnom bolu i fizičkim patnjama. Duhovni bol se manifestuje u vidu nesreća, sudbinskih neprijatnosti, kraha subbine, kraha ciljeva i nada, izdaje i nepravde. Ponekad se manifestuje kao ludilo, gubitak pamćenja, slepilo. Kako izgleda fizički bol mislim da nije neophodno objašnjavati. To su bolesti, invaliditet, gašenje različitih funkcija - sve ovo može biti odraz problema koji se nalaze u čovekovoj duši.

Iz nekog razloga sam se setio Vrubeljovog života. Osnovni problem genija često se sastoji u tome što njegova energija i talenat nisu u dovoljnoj meri opskrbljeni umećem ljubavi, a time ni podnošenjem duševnog bola. Moj prijatelj, slikar, ispričao mi je o jednoj činjenici iz Vrubeljove biografije koja je uklonjena iz svih dostupnih knjiga. Vrubeljev prijatelj, koji se kupao s njim u reci, primetio je da su njegove grudi prekrivene ožiljcima. Ispostavilo se da se u mladosti slikar bezumno zaljubio, ali mu ljubav nije bila uzvraćena. Njegova duševna patnja bila je toliko nepodnošljiva da je nožem sekao grudi kako bi taj bol pretvorio u fizički. Umesto da se udalji od svega i okreće Bogu, kod njega se odvijao suprotan proces, naime došlo je do snažne eksplozije odbacivanja stvarnosti i poklonstva svesti, sposobnostima. A to je već đavolski proces. Zbog toga je Vrubelj stvarao slike na kojima je

predstavljen demon. On je pokušavao da prevaziđe sopstveni demonizam prikazujući đavola kako pati i kako je poražen. Ali demonizam se pobediće verom i ljubavlju. Kad toga nema u slikarevoj duši, on je osuđen na propast. Dalja Vrubeljeva sloboda je poznata. Sin mu se rodio sa zećjom usnom - znak povećane koncentracije na sposobnosti i budućnosti, pri čemu je kratko živeo - umro je od upale pluća. Problem s plućima označava gordost. U pitanju je takođe klanjanje budućnosti, osećaj nadmoći spram drugih, to je duša koja je zapuštena i koja umire. Potom je Vrubelj poludeo i oslepeo, a zatim umro. Milioni i milioni ljudi su prošli kroz ovaj krug, isto kao i narodi i države. Tim krugom prolazi i današnje čovečanstvo.

Misli mi se vraćaju na pozorišnu predstavu koju sam nedavno gledao u moskovskom Domu kulture železničara. Predstava se zove „Trio“. Koliko sam shvatio, napisana je na osnovu stvarnih događaja. Glumci su dobro igrali i predstava mi se dopala. Smisao je u sledećem: poznati kompozitor Šuman živi sa svojom mladom ženom. Ona je izvrsna pijanistkinja, ali ona voli njega, divi mu se, posvećuje se porodici i rađa mu petoro dece. Međutim, njega guši ambicija. Zavidi Betovenu i Mocartu pri čemu želi da bude veći od njih. Za njega su status, slava i popularnost najvažnije vrednosti. Deluje da je sve sjajno kako na fizičkom tako i na duhovnom planu, jer postoji sve ono o čemu čovek može da sanja. Eto, jedino postoje problemi s dušom - jer on ne može da prevlada zavist.

A zatim kreće pomoć s Višeg plana. Pojavljuje se bolest - ruka mu se suši i on više ne može da svira. Ipak, može da radi i počinje da zarađuje novac kao nastavnik. Međutim, ne može da prevlada gubitak i osećaju zavisti se pridružuje i bezumno žaljenje jer više ne može da zadihvaju ljudi svojim izvođačkim talentom. Ali, on je ipak poznati kompozitor i pedagog - trebalo bi da bude srećan. Međutim, njemu je to malo; potrebno mu je sve i on nikako ne može da prevaziđe osećaj sopstvene inferiornosti i uniženosti. Tada se uključuje druga faza namenjena spasenju duše: dobija otkaz s posla jer više nije potreban. To za njega postaje prava tragedija i pokreće se naredna faza spasenja. Želeći da dobije podršku od Šumana, posećuje ga mladi kompozitor Brams. Na Šumanovu nesreću, ispostavlja se da je Brams vrlo talentovan. Šumanova žena, koja se i dalje divi talentu svog muža,

obraća pažnju na mladog kompozitora. Između njih dolazi do romanse i veliki kompozitor doživljava potpuni krah.

Sudbina mu je prvo poslala fizičko uniženje - kad je ruka počela da mu se suši. Kada to nije prihvatio, počelo je duhovno uniženje - izgubio je posao. Kada nije mogao ni to da prihvati, uključio se najjači mehanizam spasenja - uniženje duše. U takvom slučaju čovek mora da poveruje u Boga ili će u suprotnom umreti. Kompozitor ne može da se okreće Bogu, jer je glavni smisao njegovog života - talenat, status i slava. On pronalazi drugi izlaz iz situacije: ludilo. Dakle, imitira sopstveno ludilo i biva smešten u psihijatrijsku kliniku. „Kompozitor koji je poludeo“ zvuči misteriozno i održava mu status talenta i bezmalo genija, dok talentovani kompozitor, koji je izbačen s posla i koga žena vara, predstavlja potpunu ništariju. To je čovek koji nema nijednu tačku uporišta. Za nevernika to predstavlja smrt. Ali ako poludi i zadrže ga u psihijatrijskoj bolnici, tada je sve opravdano i to neće uniziti njegov status. Radije će se pretvarati da je lud i umreti na klinici samo da se ne vrati kući i oseti da je svega lišen.

Sreća duše, duha i tela za njega je završena. Obično se to dešava u starosti, pri čemu se prihvata kao prirodan tok događaja. Čovek koji gubi svoj oslonac povezan s telom, duhom i dušom, počinje da misli o Bogu, ljubavi i besmrtnom delu svoje duše. Za mladog, strastvenog i gordog čoveka takav proces je tragedija. Mislim da ljudi često stare samo zato što ne mogu da podnesu bol duše. Nagomilani teret uvreda, osuda i uninija tako čvrsto ih vezuje za život da bol duše postaje neizdrživ i oni podsvesno žele da što brže ostare. Starost je dobar mehanizam za prevazilaženje patnje.

EPILOG

U poslednjih nekoliko minuta primetio sam zanimljiv osećaj u sebi. Prva tri sata putovanja sam osećao umor, slabo sam video, a nisam mogao ni da saberem pažnju. Nakon sedam - osam sati, vid mi se poboljšao i pojavila mi se energija.

Sećam se razgovara s jednom pacijentkinjom.

- Ostvarite svoje ciljeve - hrabrio sam je - naučite da ispred sebe postavite zadatke.

Ona je počela da se smeje.

- Mnogo od toga što ste mi rekli je nemoguće učiniti.

- Potpuno ste u pravu - složio sam se s njom. - U stanju u kome se trenutno nalazite to je nemoguće učiniti. Naročito kada smatrate da vam je cilj nedostizan, jer to dovodi do zaustavljanja energije. Ako, pak, ne odustanete od ciljeva, u tom smeru će poteći energija, a posle nekog vremena će se pojaviti i mogućnosti i pojaviće se mehanizam za ispunjenje želje. U početku je ta energija praktično neprimetna, veličine gorušičinog zrna, o čemu je govorio Hristos. A zatim ona buja i počinje da menja svet oko vas - iz sićušnog zrna se pojavljuje drvo.

Ljudi koji imaju veru mogu da dotaknu suptilne planove i osete aktuelan događaj u ogromnom vremenskom intervalu, kao i da shvate da se sve može promeniti i sve ostvariti.

Što ste više vezani za materijalnu ili duhovnu sreću, time je uža vaša percepcija. Vaša slika sveta postaje statična i sve što se dešava čini vam se večnim i nepromenljivim. Želja da promenite svet razbija se o stvarnost u roku od nekoliko trenutaka, i umesto da vaspitavate, vi počinjete da mrzite lude i svet u kome živate.

Blago rečeno, danas je u Rusiji vrlo loša situacija. Mnogi od onih koji se suočavaju sa protivrečnim činjenicama osećaju mržnju, upadaju u osude, a zatim u depresiju. Oni potpuno ispravno osećaju da je Rusiju nemoguće promeniti. To je tako. Država se ne može promeniti za jedan dan ili mesec dana. Onako kako su ljudi razmišljali i osećali pre sto godina, takva je situacija i danas. Ne treba očajavati zbog loše žetve ako ste malo posejali u proleće. Zato se nemojte boriti sa današnjim danom jer ga nikada nećete promeniti. Tim pre što će on sutra već biti prošlost,

a boriti se sa prošlošću je opasno i štetno po zdravlje. Borite se za budućnost, koja će postati sadašnjost. A naša budućnost su naše misli i pogled na svet. Daleka budućnost su naša osećanja i celokupna slika sveta. Ono što osećamo danas, desiće nam se prekosutra.

Na duši mi je postalo lako i veselo. Dodao sam gas da bih pretekao kamion koji se nalazio ispred mene. Iza njega je išao putnički automobil, ali se nije pripremao da ga pretekne. Dodao sam još gasa i rastojanje između mene i kamiona se brzo smanjivalo. Odjednom sam primetio kako automobil, koji je išao iza kamiona, počinje da se pomera uлево da bi ga pretekao. Iz nekog razloga sam bio previše lenj da mu pošaljem upozoravajuće signale. Tim pre što se sporo kretao pa sam shvatio da ću uspeti da ga preteknem. Tako se i dešava. Prolećem pored putničkog auta, budući da sam siguran da me vozač vidi i da će usporiti brzinu radi mog preticanja. Prolećem pored kamiona i gledam u zadnji retrovizor. Vozač putničkog automobila je nezadovoljno bljesnuo dugim farovima. Iznenada postajem svestan opasnosti mog manevra.

Zbog obične lenjosti i nehajnosti, pri takvoj brzini smo mogli da poginemo i ja i vozač drugog automobila. Bila je to strašna glupost. Ne treba se uzdati u sreću. Ne treba se uzdati u druge ljude. Kada se oslanjamo na nekoga, mi polazimo od naše vizije sveta, ali vizija sveta druge osobe se razlikuje od naše. Tako se i dešavaju nesreće i katastrofe. U duši mi se pojавilo zakasnelo žaljenje i u mislima sam se izvinjavao vozaču kog sam izložio smrtnoj opasnosti. On me zapravo i nije video jer je bio lenj da pogleda u bočni retrovizor. Izvinjenje, čak i u mislima, odigraće svoju ulogu. Možda mi je ono spasilo život.

Nakon dva i po meseca desilo mi se sledeće: krajem avgusta, oko pet sati ujutro, automobilom sam se zaputio na aerodrom da bih sačekao rođake koji su doputovali. Trebalo je da se uključim na magistralni put koji je bio potpuno prazan. Izlazeći na put, nisam ni pogledao u zadnji retrovizor. Odlučio sam da ne skrenem naglo levo, u traku, već da nekoliko sekundi vozim pravo, polako se uključujući u svoju traku. U tom trenutku je pored mog auta, bukvalno deset centimetara od njega, projurio ogroman kamion. Nedostajao je samo delić sekunde, kao i najmanja kretnja, da od mene i mog automobila ostanu samo dronjci. Bio sam lenj da pogledam unazad, a vozač ogromnog kamiona bio je previše lenj da signalizira farovima ili sirenom. Desilo se čudo i ja sam ostao živ.

Na isti način sam ostao živ i sada, na ovom pustinjskom putu u Francuskoj, uprkos tome što sam bio nemaran prema drugima i situaciji. Mi prvo sejemo seme, a zatim žanjemo plodove. Prvo se pojavljuje osećaj nadmoći i pojačanog samopouzdanja, zatim blaga nemarnost prema ljudima i svetu, a na koncu se dešava ono što mora da se desi.

Vozio sam lepim i tihim putem. U duši sam i dalje osećao radost. Ostao sam živ - istina, čudom. Ipak, najvažnije od svega bilo je to što sam shvatio zašto sam mogao da nastradam. Duša mi je slaba. Svest, misli i budućnost uporno žure napred, pretičući moral i ljubav. Znači, neophodno je da naučim da se brinem o svojoj duši. Treba da naučim da budem istinski srećan.